

Michael White

EQUINOX

eastone BOOKS

Podakovanie

Doviesť túto knihu od prvotného nápadu až k realizácii mi pomohlo mnoho ľudí. Chcel by som poďakovať mojej agentke, Carol Blakeovej, ktorá v pôvodnom rukopise videla potenciál a dala o ňom svetu vedieť. Chcel by som vyjadriť vďaku aj ostatným v Blake Friedman, najlepšej literárnej agentúre na celom svete.

Srdečne ďakujem svojim veľmi dobrým priateľom, ktorí mi poskytli rady pri písaní knihy v jej mnohých podobách, Timovi Alexanderovi, Kevinovi Daviesovi, Davidovi Michiemu a Julesovi Watsonovi. Najviac by som však chcel oceniť prínos mojej manželky Lisy, ktorá prispievala nápadmi, kritikou a neoceniteľnými postrehmi od chvíle zrodu príbehu až po jeho úplne posledný prepis.

Copyright © Michael White 2006
Slovak edition copyright © Eastone, s.r.o. 2006
Translation © by Alojz Keníž 2006

Z anglického originálu Michael White, Equinox preložil Alojz Keníž.
Vydalo vydavateľstvo Eastone Books,
divízia spoločnosti Eastone, s.r.o., Bratislava, v roku 2006.

www.eastonebooks.sk

Jazyková korektúra: Stanislav Fides
Layout: Robert Zelník
Cover design: Studio Eastone

Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r.o., Banská Bystrica

ISBN 80-89217-16-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nemôže byť nijakým spôsobom reprodukovaná alebo rozmnožovaná bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

*Venované Lise, Indii,
Georgeovi, Noahovi a Finnovi*

Prológ

Oxford 20. marca 1936

Kým sa mladá majiteľka auta výborne baví na večeri u priateľa, prereže jej palivovú hadičku a chvíľu sa díva, ako z nej na asfalt čurčí benzín, odteká dolu kopcom a pomaly sa vyparuje.

O niekoľko minút ju vidí vychádzať z domu, auto sleduje asi pol kilometra po vidieckej hradskej a mlčky sa prizerá, keď ho nepozajdné odstavuje na krajnici.

Zhasína svetlá a otáča kľúčom v zapaľovaní, auto sa potichu kľže po vozovke, kým sa s miernym zaškrípaním nezastaví tesne za ňou. Načúva, ako sa dievčina márne pokúša oživiť skapínajúci motor.

Vystupuje z auta a pomaly prechádza po ceste, pred mesačným svitom sa kryje v mozaikovom tieni.

Citrónové mesačné svetlo sa rozlieva po streche, osvecuje konáre stromov a listov nad ňou. Na tomto pozadí ju vníma len ako nejasnú siluetu.

Na topánky si natiahne plastové prezuvky, ktoré v mäkkej tráve vydávajú škrkavý zvuk. Počuje vlastný dych a vydychovaný vzduch naráža do vnútornej strany plastovej masky, ktorá mu zakrýva tvár. Zrýchľuje krok.

Dievča prestáva otáčať kľúčom v štartéri a cez okná sa obzerá okolo seba, nevšímne si však, ako sa v tmavom tieni približuje k jej autu.

Odkiaľsi z vedľajšieho sedadla ju vidí vyťahovať mobilný telefón. Ešte dva kroky a stojí pri jej dverách. Otvorí ich a so skalpelom v ruke sa prudko vsunie dnu.

Vydesená dievčina vykrične, povolí zovretie prstov na mobilnom

telefóne, ten jej vyklúzne z ruky a padá na podlahu auta. Jediným neprerušovaným pohybom sa nakloní tesne nad ňu a dvíha ruku. Nevidí mu do tváre zahalenej maskou.

Dievča sa pudovo roztrasie, otvorí ústa, ale od hrôzy načisto onemie. V okamihu, keď sa už-už chystá vykriknúť, útočník jej voľnou rukou surovo zakryje ústa. V tej chvíli sa hlavou takmer dotkne jej tváre, cez očnice na maske zbadá, že má obrovské zrenice.

Prvá bolesť jej pripadá len ako pichnutie špendlíka, vzápätí však naberá obrovské rozmery a rozlieva sa jej po celom hrudníku. Neveriacky cíti, ako z nej vyteká životodarná tekutina a vsakuje do blúzky. Zazdá sa jej, akoby sa kovová čepeľ v krku vztýčila a chystala sa preniknúť mozgom.

Zachveje sa a z hrdla sa jej vyderie výkrik. Zareže sa do mŕtvoľného ticha a pomaly zaniká.

V tom okamihu jej z úst vystrekne krv. Silný prúd z tepny preletí ponad predné sedadlo a rozšplechne sa na prednom okne.

Nasleduje okamžitá smrť.

1

Lauru Nivenovú odprevádzal k dverám Bodleyho knižnice jej riaditeľ a starý priateľ James Lightman. Po štyroch rokoch prišla znovu navštíviť Oxford a v posledných troch týždňoch sa vídali pomerne často. Zišli po schodoch, ktoré viedli na ulicu. Pobožkala knihovníka na líce a ten si ju pridržel na dĺžku rúk a premeriaval pohľadom. Mala vysokú, štíhlu postavu, na sebe karmínovú bundu so širokými chlopňami, vyblednuté texasky, semišové mokašiny a vlasy vyčesané do voľného uzla.

Pomaličky a uznanlivo pokrútil hlavou. „Milá moja, urobili ste mi ohromnú radosť, že ste sa znovu ukázali,“ vysúkal zo seba. „Len o jedno vás prosím, už nikdy neodkladajte ďalšiu návštevu na tak dlho, dobre?“ Škrekľavý hlas mu pozoruhodne zjemnel a prešiel takmer do šepotu.

Usmiala sa naňho a skúmavo sa mu zahľadela do zvráskavenej vlúdnej tváre. Nemohla si pomôcť, ale pripomínal jej starnúcu korytnačku, ktorej pancier tvorila knižnica, kde sa nachádzala najskvostnejšia zbierka kníh na svete. Prv ako sa otočila a začala pomaly zostupovať po schodoch, položila mu ruku na plece. Na poslednom schode zastala a obzrela sa, Lightman však už vo dverách nestál.

Oxford si veľmi obľúbila a pri pomyslení, že sa už čoskoro pobe-rie domov, sa jej zovrel žalúdok. Keď v ňom pred dvadsiatimi rokmi študovala, všetkými pórmí jej prenikol až do krvi. Stal sa jej súčasťou, presne tak ako sa ona svojím nepatrným spôsobom stala časťou neho, miniatúrnym vláčenkom v tej obrovskej zložitej tapisérii, ktorá predstavuje dejiny tohto mesta.

Zabočila na Širokú ulicu, kráčala popri Sheldonovej univerzitej

sieni a chcela prejsť na druhú stranu ulice, nedala si však pozor a takmer ju zrazila mladá žena v *akademickom odeve Oxfordskej univerzity*, ktorá šliapala do pedálov predpotopného čierneho bicykla. Cyklistka v poslednom okamihu strhla kormidlo a pritom zúrivo vyzváňala. Laura sa chvíľu dívala za ňou, ako pokračuje k ulici sv. Gilesa a z ničoho nič sa jej zmocnila veselá nálada. Pred dvadsiatimi rokmi práve ona takto úmyselne strašila amerických turistov.

Preletelo jej hlavou, že možno sa správa ako precitlivená stará baba, ktorá fňuká za svojou mladosťou. Mesto si neoblúbila len pre svoj osobný dotyk s ním, pre svoje vlákenko na jeho tapisérii, ale aj pre čosi... Čo ju vlastne k nemu tak priťahuje? Nevedela to definovať, išlo o jeden z tých neopísateľných ľudských pocitov, takých záhadných ako česť, altruizmus či sentimentalita.

Keď v Oxforde študovala, priam ju očarovali všetky staroveké príbehy, ktoré súviseli s mestom. Počas prvého ročníka písavala dlhé listy priateľom do Illinois, Južnej Karolíny i tým doma v Kalifornii o tom, čo sa naučila. Pýšila sa týmto mestom, lebo vtedy sa stávala jeho súčasťou. Pre Lauru Oxford predstavoval mesto snov, nadprirodzené miesto, ktoré zahŕňa cudzincov nenapodobiteľným bohatstvom a vdychuje človeku do pľúc čerstvý vzduch. V tomto meste, uvažovala, keď prechádzala cez ulicu sv. Gilesa a mierila do reštaurácie, kde mala o pol deviatej schôdzku, sa jednoducho oplatí žiť.

V tej chvíli mal Philip Bainbridge celkom inú predstavu o Oxforde. Do mesta prišiel z dedinky Woodstock, asi dvadsaťpäť kilometrov od mestských hradieb, aby sa zastavil po dcéru Joannu v Kolégiu sv. Jána na ulici sv. Gilesa. Cestou narazil len na tie najhoršie stránky mesta. Na dvojprúdovej vozovke mu do cesty vbhol starý rozheganý Rover 216, v ktorom sedeli traja hyperaktívni mládenci z miestneho sídliska Vtáčí prieloh, rozľahlého geta len niekoľko kilometrov od vybájených mestských vežičiek. Keď čakal na zelenú, slovne naňho zaútočil vodič z mini auta, ktorý ho obvinil, že mu na výjazde z diaľnice do mesta skrížil cestu. Vzápätí mu na Banburyho ceste

priamo pred auto vkročil opilec, práve vo chvíli, keď sa pohýnal od ďalších dopravných svetiel, a to ešte nebolo ani pol deviatej večer.

Už si na to však zvykol. Mesto mal rád bez všetkých príkras a jeho vzťah k nemu sa datoval odvtedy, čo sem prišiel v roku 1980 študovať na Kolégium Balliol filozofiu, politiku a ekonomiku. Dnes, po vyše štvrtstoročí, by si veru nevedel predstaviť život nikde inde na svete. Vždy o Oxforde básnil a celkom vážne tvrdil, že keby mal stredomorské podnebie, stalo by sa z neho mesto, ktoré by dostalo meno pozemský raj a vedel by v ňom stráviť aj celú večnosť.

Tieto slová pritom pochádzali od človeka, ktorý väčšinu svojho času trávil premýšľaním, alebo lepšie povedané, bol nútený premýšľať o odvrátenej stránke tohto starobylého mesta. Roky sa na voľnej nohe venoval fotografovaniu a väčšinu honorárov dnes dostával od policajného zboru v Temžskom údolí. Fotografoval im miesta, kde sa stali zločiny. Za roky, čo vykonával túto činnosť, videl oceány krvi a stal sa svedkom krajných ľudských bolestí. Práve preto si uvedomoval, že Oxford je vo svojom srdci a ľudskej duši presne taký istý ako Los Angeles alebo východný Londýn. Napriek tomu ho mal stále rád, hoci vedel, že všetko božsky nádherné v Oxforde je poškvrnené krvou a sivou záľahou mŕtvych tiel presne tak, ako aj v iných mestách na tomto smrteľnom svete. Nuž čo, s tým sa nedalo nič robiť, svet bol jednoducho tak nastavený, nech išlo o pláž v Benátkach, Ōsmu avenue v New Yorku alebo ulicu v Oxforde za letného anglického večera.

Len čo zaparkoval na ulici sv. Gilesa, prebehol k vrátnici Kolégia sv. Jána, kde naňho čakala Joanna. Vo vyblednutých texaskách a koženej bunde od Ralpa Laurena vyzerala neskutočne nádherne ako obrázok od Arthura Rackhama. Červenohnedé vlasy jej kaskádovito splývali na pleciah v pevných prirodzených kučerách. Oči mala čierne ako uhoľ, pokožku bledú, na tvári výrazné lícne kosti a plné pery.

„Prepáč, že meškám.“

„Oci, už ťa predsa poznám,“ uškrnula sa Joanna. Trochu chrapčala, akoby mala ustavične nádchu. Taký hlas otrásie zábranami každého muža, ktorému sa podarí odolať jej vzhľadu.

Phillip pokrčil plecami a ponúkol jej rameno. „Dobre teda, sme pripravení na večeru s matkou?“

„Pravdaže,“ odvetila a rozpačito sa usmiala.

Pustili sa po ulici sv. Gilesa.

„Povedz mi pravdu. Chýba ti New York?“ opýtal sa Philip.

„Ešte nie.“

„Nikdy toho veľa nenarozprávaš o svojom bývalom živote.“

„Veď ani nie je o čom rozprávať. A ‚bývalý život‘, to znie dosť čudne. Veď koľko som tu? Šesť mesiacov?“

„Mám pocit, akoby si tu žila celý život.“

„Bože, vďaka! S otvorenými ústami sa otočila k Philipovi.

„Na tvojom mieste by som ich zatvoril.“

Joanna pokrútila hlavou a rozhnevane sa naňho oborila. „Nie, je mi tu dobre. V Greenwichi som sa cítila tak trochu, čo ja viem, klaustrofóbičky. Výborné miesto, ale chápeš, v malom bytíku sa odrazu prejavil syndróm slávnej matky spisovateľky a jej nedospelej dcéry.“

„Chápem, celkom bežná spoločenská choroba v takej či onakej podobe. Som rád, že som sa jej vyvaroval, zrejme jedna z výhod zatiaľto starého mládenca.“

Joanna sa naňho pochybovačne pozrela. „Žeby? Všetky nevýhody tvojho stavu to však v nijakom prípade nemôže vyvážiť, čo povieš? Už som ti vravela, že jednou z mojich úloh predtým, než opustím tieto posvätné priestory, bude zoznámiť ťa s dobrou ženou. Takou, čo by sa o teba starala.“

„Prosím ťa. Hádám si nemyslíš, že potrebujem pribrať?“ potľapkal sa po mierne vydutom brušku.

Prešli cez cestu a kráčali popri starom dome, bývalej kvakerskej modlitebni. Chodník bol úzky, vľavo ho lemovalo kovové zábradlie a vpravo cesta. Stál na ňom aj rad starých bicyklov, ktoré majitelia zámkami pripútali k zábradliu. Cestou natrafili na otrhaného pouličného artistu, ktorý si obsadil toto miesto a neobratne žongloval s pomarančmi. „Nemáte dákedrobné?“ zhltol vetu s nádejou v hlase.

Asi dvadsať metrov pred sebou zbadali Lauru, ktorá na nich čakala pred Brownovou reštauráciou.

Taniere im odniesli a čašníčka doliala do pohárov víno. Laura si nedôverčivo prezerala ponuku dezertov a upila si z vína. Usadili ich tesne k dverám do kuchyne a zakaždým, keď obsluha vošla alebo vyšla, pohľadmi zachytili organizovaný chaos v nej. Z fajčiarskeho oddelenia k nim prenikal cigaretový dym a útržky rozhovorov asi stovky hostí vytvárali závoj ľudských hlasov, ktoré sa splietali s takmer nepočuteľným psychodelickým džezom, vychádzajúcim z reproduktora.

„Laura, budeš nám chýbať,“ ozval sa Philip sponad okraja vínového pohára a pozrel sa najprv na ňu a potom na ich dcéru.

Tri týždne v Oxforde uplynuli ako voda a už na druhý deň ráno mala odletieť do New Yorku. Hoci sa tešila, že opäť uvidí svoj priestorný byt v Greenwich Village, jej druhé ja ju ťahalo sem, nechcelo ju odtiaľto pustiť. Oxford jej bude chýbať a aj dvaja ľudia, ktorí znamenali pre ňu najviac na svete, Philip a Joanna.

„Nebojte sa, čoskoro sa znovu vrátim,“ odvetila a pritom si zasunula niekoľko plavých prameňov vlasov za pravé ucho. „Veď na ňu musí niekto dávať pozor, či nie?“ blysla pohľadom na Joannu.

„Jasné, akoby som ja potrebovala, aby si ma vodila za ručičku,“ odvrkla a smutne pozrela na matku.

„Tak teda na šťastnú cestu,“ zdvihol Philip pohár. Joanna ako verklík zopakovala prípitok, ale už aj vstávala zo stoličky a dívala sa pritom na hodinky. „Mami, naozaj ma to mrzí, ale musím ísť. Už pred desiatimi minútami som sa mala stretnúť s Tomom.“ Dopila víno a pohár položila na stôl.

„Nič sa nedeje,“ odvetila Laura. „Len bež. Pozdrav odo mňa toho svojho miláčika.“

Joanna pobozkala Philipa na líce. „Ráno prídem, aby som skontrolovala, či máš letenku a pas,“ povedala, keď sa s kyslým úškrnom na tvári znovu otočila k Laure, a hneď nato sa začala predierať pomedzi natesno nastavané stoly.

Rodičia ju sledovali, kým nedošla k východu, kde sa ešte raz zvrtila a zamávala im. Keď znovu upriamili pohľady jeden na druhého,

obaja sa opreli o lakte. Laura si držala bradu v otvorených dlaniach. Rozhliadala sa po reštaurácii a spomínala, koľko ráz v nej sedela. Počas štúdia bývala u Browna ako doma, v reštaurácii mala aj prvé rande s Philipom a v nej mu aj oznámila, že je tehotná, keď čakala Joannu. Veľmi sa jej páčila tradičná nemenná výzdoba – krémové steny a staré zrkadlá, vyleštená dubová podlaha a obrovské palmy. Keď sa zahľadela na protiľahlú stranu, pri susednom stole sa takmer videla ako mladé dievča a vedľa seba Philipa so sviežou tvárou, ako na ňu zamilovane hľadí.

„Oplatilo sa ti sem vôbec prísť?“ opýtal sa Philip po chvíli. „Našla si, čo si hľadala?“

Znovu si odpila z vína, položila pohár na stôl a začala sa pohrávať so stopkou, pričom neprítomne sledovala hru reštauračných svetiel v červenej tekutine. „Áno aj nie,“ odvetila a vzdychla si. „No vlastne ani nie, aby som bola úprimná, mám pocit, že som sa dostala do slepej uličky.“

„Nehovor?“

„Dobre vieš, že sa to stáva.“

„Tým chceš povedať, že si tu zbytočne premárnila kopu času?“

„Nie,“ odvetila dôrazne. „Len to, že musím pracovať usilovnejšie.“ Odmlčala sa a potom pokračovala. „Vlastne je to celé nanič. Asi sa vykašlem na ten svoj nápad.“

Philip sa na ňu zarazene pozrel. „Vyzeral však dosť sľubne.“

„Vyzeral, ale s písaním to už tak niekedy býva. Myslíš si, že ti to pôjde a niekedy aj ide, no inokedy ani za svet.“

„Dost ľahostajne o tom rozprávaš.“

„V tejto hre musíš mať hrošiu kožu. Polovicu života som sa brodila vo výkaloch tých, čo chcú dačo uverejniť, a nie je to nič voňavé, môj drahý.“

Obaja vedeli, že je k sebe nespravodlivá. Po rokoch vytrvalej novinárskej práce v New Yorku a po napísaní pol desiatky románov vo svojom voľnom čase, ktoré všetky na celej čiare prepadli, pred rokom zrejme postláčala tie správne gombíky a v rukách mala trháč. Napísala historický kriminálny román *Reštitúcia*, zasadený do Nového Amsterdamu v sedemnástom storočí. V novinách *New York*

Times ho nazvali „iskrivým“. Získal literárnu cenu Biela ruža a predalo sa ho toľko, že mohla dať v zamestnaní výpoveď. Okamžite sa na ňu vrhli médiá a stala sa populárnou ako bývalá novinárka, ktorá sa špecializovala na reportáže o najdrsnejších zločinoch v New Yorku. Keďže si uvedomovala, že dostala životnú šancu, pustila sa do nového románu. Jeho hlavná postava teológ a matematik Thomas Bradwardine, ktorý skutočne žil v štrnástom storočí v Oxforde, sa stáva ústredným osnovateľom zložitých príprav na zavraždenie vtedajšie kráľa Eduarda II.

„A ako to vyzerá so záhadným mníchom Bradwardinom?“

„O toho sa ešte vždy zaujímam. Mimochodom nikdy nebol mních,“ usmiala sa. „Jednoducho som si uvedomila, že sa nikdy nemohol podieľať na sprisahaní proti kráľovi. Nepatril k takým ľuďom. Bol plný záhad a zároveň génius, navyše hlboko veriaci človek, ktorý sa stal v tom období najväčším matematikom a napokon aj canterburským arcibiskupom, Rambom však nie. Vlastne sa nič takého nedeje, lebo sujet som ešte veľmi nerozpracovala. Okrem toho existuje predsa kopa iných príbehov, poletujú v éteri, len sa ich treba zmocniť. A dokonca si myslím, že jedného dňa môj radar Bradwardina znovu zachytí, teraz ho však odkladám na neurčito.“

„Presne tak by som to povedal aj ja,“ ironicky poznamenal Philip.

„Áno, možno som po celé tie roky bola prítvrdá na tvoje staré drobné povahové črty.“ S pohárom v ruke sa oprela na stoličke, usrkla si z vína a zadívala sa naňho, pričom si na jazyku vychutnávala ovocnú chuť nápoja. Odtrhol od nej pohľad, aby privolať čašníka, a keď Laura zazrela jeho profil, zarazila ju skutočnosť, že hoci od ich prvého stretnutia uplynulo vyše dvadsať rokov, Philip sa za ten čas takmer nezmenil. Prirodzene, všimla si zopár sivých vlasov v hustej štici tmavých kučier, aj tvár mal plnšiu a oči unavenejšie. Doteraz si však zachoval rovnaký sebavedomý, životom otrávený úsmev, ktorý jej pripadal taký príťažlivý, keď jej bolo dvadsaťdva a rovnako podmaňujúce hnedé oči.

Toľko sa o ňom napremýšľala, keď žila na druhom konci sveta. Bola už tak dlho preč, až sa jej videlo takmer nemožné, že tu teraz spolu sedia v preplnenej reštaurácii, ktorej na okná bije dážd' a zvonku preniká svetlo z pouličného osvetlenia.

Keď sa naňho dívala, chápala, prečo sa doňho zamilovala, prečo sa mu oddala tak, ako nikdy predtým a ani potom. Nemohla uveriť, že od neho tak ľahko odišla.

„Dáš si kávu?“

Neprítomne naňho pozrela.

„Haló! Dáš si kávu?“

Pri stole stál čašník a Philip jej mával rukou pred očami.

„Ach, prepáč... áno, dám. Dám si bez kofeínu a s mliekom... ďakujem.“

„Kde si nám lietala? V krajine mnícha Bradwardina a Plantagene-
tovcov?“

„Asi,“ zaklamala.

„A čo máš teraz v pláne?“ opýtal sa Philip, keď čašník odišiel.

„V tejto chvíli netuším. No viem iste, že dačo vymyslím.“ Úmyselne mu odpovedala vyhýbavo a Philip to vedel. Práve sa chystal pokračovať v rozhovore, keď mu zazvonil mobilný telefón. „Philip Bainbridge,“ ozval sa. „Áno... áno.“ Do telefónu slová netypicky seká, prebehlo Laure hlavou. „Dobre, som odtiaľ iba poldruha, dva kilometre. Môžem prísť tak... čo ja viem?... o pätnásť minút. Áno? Dobre.“ Zaklapol telefón.

„Problém?“

„Nie, iba malá nepríjemnosť. Volali z policajnej stanice. Chcú, aby som im urobil niekoľko fotografií, stala sa nejaká nehoda. Nechceli mi viac povedať. Prepáč, ale musím zaplatiť.“

2

Philip nemal čas, aby Lauru najprv odviezol do svojho domu. V jeho tridsaťročnom športovom aute MGB išli zamrznúť a Laure sa uľavilo, keď zbadala modré svetlá a odbočili z cesty. Kúsok prešli po zablatenej krajnici, kým zastavili asi desať metrov od jasne osvetleného bieleho stanu s plochou asi dva štvorcové metre, ktorý označoval miesto činu.

Philip vypol motor a Laura sa zahľadela cez zašpinené predné sklo do pokojnej temnoty, ktorú prerušovalo asi desať metrov od nich svetlo z dvoch reflektorov tesne pri mieste činu. Popri aute prešla postava v bielom odevu so zeleným nápisom TECHNICKÁ ČATA na chrbte a mierila k stanu. Keď k nemu došla, zdvihla celtu zakrývajúcu vchod a zmizla v ňom.

Philip otvoril dvere a vystúpil. Naklonil sa dnu a povedal: „Laura, nedá sa nič robiť, ale musíš zostať v aute. Prístup má povolený len polícia.“ Nato prešiel ku kufru, vytiahol z neho objemnú kabelu s fotografickou výbavou a prehodil si ju cez plece. Vracal sa k predným dverám a cestou sa v nej prehrabával. Manipuloval s objektívom na digitálnom Nikone a znovu sa sklonil k oknu. „Vydržíš tu?“ opýtal sa. „Predpokladám, že to tam nebude veľmi príjemný pohľad.“ A kým stihla odpovedať, otočil sa jej chrbtom.

Niekoľko minút sedela v aute, ale napokon v nej predsa len zvíťazila zvedavosť. Vystúpila do blata a zamierila k otvoru na stane. V okolí nebolo nikoho, kto by ju zastavil. Nazrie dnu len jedným očkom. O kúsok odťahla plastovú plachtu a pozrela do stanu. Uvidela však len chrbty dvoch policajtov a technika, ktorý čupel a pinzetou vkladal do priesvitného plastového vrečka čosi neidentifikovateľné. Za ním stálo malé červené auto s otvorenými dverami, postriekané blatom.

Pustila plachtu a po špičkách prešla okolo stanu. Pred sebou zbadala ďalší otvor. Prikrčila sa a priložila oko k diere v plaste. Auto stálo len meter od nej, a tak mala cez otvorené bočné dvere dobrý výhľad.

Na zadnom sedadle ležalo rozvalené telo mladej ženy. Ruky i nohy mala rozhodené, hlavu zaklonenú, otvorené oči nevidomo civeli do strechy auta. Na sebe mala len jednoduché tričko a sukňu, oba kusy oblečenia nasiaknuté krvou. Telo kriedovo biele, akoby z neho vytekla všetka krv, a zdalo sa, že biely nádych pokožky ešte väčšmi zosilňujú reflektory v stane. Laura si všimla krv na svetlých sedadlách. Celé vnútro auta postriekala krv z tepny a rozprskla sa aj na prednom okne a krémovej palubnej doske.

Dievča bolo veľmi mladé, asi v Joanninom veku. Muselo byť veľmi pekné, dlhé plavé vlasy kaskádovito ležali na operadle sedadla, ale aj tie postriekala krv, a v chuchvalcoch sa jej lepili na plecيا. Od ucha k uchu sa ťahala hlboká červená rezná rana a ďalšia prechádzala od hrdla k pupku. Hrudný kôš mala otvorený, kosti stlačené dozadu.

Laura vstala. Už veľmi dlho bola presvedčená, že videla dosť obetí zločinu, aby ju ešte niečo vyviedlo z miery, ale odrazu pocítila, ako ňou prebehla vlna závratu a prišlo jej na vracanie. Pripísala to tomu, že priveľmi rýchlo vstala, niekoľko ráz sa zhlboka nadýchla a nepríjemný pocit pomaly ustupoval. Voči takýmto obrázkom bola zocelená, poznala sa však natoľko, aby vedela, že tento výjav jej z mysle len tak ľahko nezíde. Vystrela si chrbát a práve sa chcela rýchlo vrátiť do auta, keď pri sebe začula hlas. „Dobrý večer.“

Zvrtla sa a zbadala mladého policajta, ako na ňu uprene hľadí. Určite vyzerám otrasne, prebehla jej hlavou absurdná myšlienka. Pokožku mala na dotyk studenú a cítila, ako jej z tváre stiekla krv. Na čelo jej vyrazili kvapôčky potu.

„Ja, no, ehm...“

„Nech sa páči, poďte tadiaľto,“ vyzval ju policajt a chytil ju za rameno.

V stane sa policajt obrátil na dôstojníka v civile, ktorý stál najbližšie. Laura zostala ako prikovaná z pohľadu, ktorý sa jej naskytl priamo do auta len niekoľko metrov od nej.

„Pekne vás pozdravujem,“ privítal ju dôstojník a premeral si ju od hlavy po päty. „A čože také vás sem privádza za tejto odpornej studenej noci?“

Práve sa mu chystala odpovedať, keď Philip zdvihol hlavu, zložil fotoaparát na prsia a sťažka si vzdychol. „Dofrasa,“ začula, ako si uľavil a prešiel k nim.

„Pán inšpektor,“ ozval sa Philip a dával si pozor, aby sa vyhol Laurinmu pohľadu. „Volá sa Laura Nivenová a je moja priateľka.“

John Monroe bol vysoký svalnatý chlap so širokými plecami. Na sebe mal hnedý, zle ušitý oblek a starožltú kravatu, ktorá si pamätala aj lepšie časy. Sotva prekročil štyridsiatku, ale až na niekoľko trsov tmavých vlasov, ktoré si navyše strihal úplne nakrátko, bol plešatý. Kedysi mal pred sebou sľubnú kariéru šprintéra, ale prestal sa udržiavať vo forme. Mal veľkú hlavu, ktorá mu sedela na hrubom krátkom krku. Jej najpozoruhodnejšou črtou, ktorá mu dodávala aspoň iskierku fyzickej príťažlivosti, ale nestačila vykompenzovať biednu kombináciu jeho zvyšných črt, boli jeho čierne oči. Zračila sa z nich inteligencia a pevný charakter, ale ani štipka ľahkosti a humoru. „Aha, tak nás prišla pozrieť priateľka pána Bainbridgea,“ povedal Monroe klasickým barytónom, podfarbeným jeho typickým sarkazmom.

„Áno a ospravedlňujem sa. Požiadal som...“

„Ale, Philip, pre Božie zmilovanie,“ okríkla ho odrazu Laura. „Aj ja mám jazyk, a nie som usopené decko.“ Otočila sa k Monroovi, ktorý sa na okamih zatváril trochu zarazene a skúmal ju prísnyimi čiernymi očami. „Pán policajt...“

„Hlavný inšpektor...“

„Pán hlavný inšpektor. Ospravedlňujem sa. Philip ma požiadal, aby som zostala v aute. Bola som však...“

„Zvedavá?“

„Áno, uhádli ste...“

„Pani Nivenová, určite si uvedomujete, že sa nachádzame na mieste, kde došlo k zločinu, a to k dosť nechutnému. Verejnosť...“

„Pán inšpektor, ručím za Lauru,“ zamiešal sa do rozhovoru Philip. „Určite si uvedomuje, že sem nemala vkročiť, ale...“

Prerušila ho postava oblečená v bielom, ktorá zavolala: „Pán inšpektor? Asi by ste si mali pozrieť toto.“

Monroe sa zvrtol na podpätku a dvoma krokmi prešiel k autu. Philip zagánil na Lauru a práve sa chystal čosi povedať, keď ho ešte väčšmi znechutila, lebo vykročila za inšpektorom.

„Toto som našiel v rane,“ oznámil technik a medzi palcom a ukazovákam v rukavici držal mincu zamazanú od krvi.

Aj Monroe ju chytil do ruky v rukavici a pridržal si ju do svetla. Laura mala tiež dobrý výhľad, kým sa na ňu Monroe nezamračil a o krok necúvla. Minca bola veľká ako štvrtý dolár a na strane, na ktorú sa dívali, videli prekrásne stvárnený obrázok piatich nahých ženských postáv, držiacich nad hlavou miskú.

„Vyzerá, že je z čistého zlata,“ pokračoval technik. „Overím si to však v laboratóriu.“ Monroe opatrne vložil mincu do plastové vrecka, ktoré mu technik podržal otvorené. Keď sa otočil, zbadal Lauru ani nie meter od seba. Na Philipa vrhol kyslý pohľad.

„Pán Bainbridge,“ povedal a prešiel si prstom medzi bielym goliérom a pokožkou na krku. „Ak ste už skončili, neboli by ste taký láskavý a neodviedli milosťpani do auta a neodviezli ju domov?“

„Želám vám dobrú noc, pán detektív,“ zareagovala aj Laura ironicky, keď sa jej Monroe otočil chrbtom. „Som nesmierne rada, že som sa s vami zoznámila.“

3

„Čo si to tam, došľaka, stvárara?“ vykrikoval Philip. Nepamätala si, že by ho dakedy videla takého rozhnevaného. „Preskočilo ti? Laura, ja si touto prácou zarábam na chlieb, a pre podobné kúsky ma z nej celkom ľahko môžu vykopnúť.“

Odrazu ju ovládol zlý pocit, naďalej sa však tvárila urazene. „Prepánajána, Philip, upokoj sa. Veď som len nakukla cez dierku v stane. Ten policajt všetko len zhoršil, keď ma odviedol priamo na miesto činu, nemyslíš?“

Philip na ňu chvíľu hľadel a potom sa opäť zadíval na cestu. „Vieš, niekedy...“

„Čo?“

„Čo, čo, dočerta, vieš, že sa to nesmie. Na miesto činu nemá podľa zákona verejná prístup, pokiaľ polícia nerozhodne inak. Laura, veď ty to predsa dobre poznáš.“

„Máš pravdu, máš pravdu, prepáč. Bola by som sa ospravedlnila... no nedostala som šancu.“

„Máš šťastie, že mal Monroe robotu.“

Na okamih sa odmlčali.

„A čo si o tom myslíš?“

„Nesmiem sa o tom rozprávať.“

„Ale choď, Philip, zostane to len medzi nami, čo nevieš?“

Cível na cestu a Laura si všimla, že ma zaťaté zuby. Vedela, že sa na ňu ešte vždy hnevá.“

„To si celý ty. Vríš sa na mne iba zato, že som porušila predpisy?“

Naďalej si ju nevšímal.

„Typické,“ ulavila si.

Philip odrazu šliapol na brzdu a jediným ráznym otočením volantu zatiahol s autom na krajinicu. Motor nevypol, otočil sa k Laure, aby jej videl do tváre.

„Pozri,“ začal, nevládal však v hlase potlačiť hnev. „Laura, vieš dobre, že ťa ľúbim, ale niekedy sa správaš ako najotrvanejšia a najarogantnejšia bosorka.“

Chcela sa brániť.

„Nie, aspoň raz ma vypočuj.“ A o stupienok zvýšil hlas. „Tu žijem ja. Ty si zajtra odletíš do New Yorku, vrátiš sa k svojim knižkám a svojmu súkromiu. Ja sa musím s týmito ľuďmi stretávať sedem dní v týždni. Je to môj chlieb, je to moja práca. Nič sa nezmenilo, ty si nikdy nebrala ohľad na druhého.“

„Čože?“ vyštekla Laura.

„Presne ako som povedal. Nikdy si nebrala ohľad na druhého. Vždy si robila len to, čo sa tebe páčilo. Prichádzaš si a odchádzaš, ako sa ti zachce.“ Zasekol sa, lebo odrazu oľutoval, že sa tak rozrečnil a zároveň si uvedomil, že nie všetok jeho hnev sa týka toho, čo vykonala Laura dnes večer, ale súvisí s tým, čo sa udialo v minulosti. Nastalo trápne ticho.

„Philip, podľa mňa si dosť nespravodlivý,“ ozvala sa napokon Laura. „Rozprávaš, akoby som za všetko niesla vinu len ja. Vezmime si však Joannu a všetko, na čom sme sa dohodli, aj ty si bol predsa pri tom, keď sme sa rozhodovali.“

„Nehovor,“ odvetil, pričom hlas trochu stíšil. „Naozaj? Zostala by si s ňou v Anglicku, keby som ťa bol o to požiadal? Pochybujem.“

Laura nevedela, čo mu odpovedať. Ako sa na veci pozerala pred dvadsiatimi rokmi? Vtedy boli len deti, všetko bolo jednoduché ako facka. Pochádzala z rozvrátenej rodiny, rodičia sa rozviedli, matka Jane, herečka druhej kategórie, po liečení žila v komúne v San Luis Obispo, otec, prvotriedny advokát, v Los Angeles. Získala štipendium do Oxfordu, aby tam študovala históriu a filozofiu na Kolégiu Márie Magdalény. Bola ctižiadostivá, takmer lietala v oblakoch.

Pred štátnicami otehotnela a každé ráno prekonávala žalúdočné nevoľnosti. Po poslednej skúške sa jej spolužiaci takmer kúpali v šampanskom, ona sa však musela vrátiť do izby, aby sa vyplakala

a vyvracala. Na promóciu prileteli rodičia a matke sa priznala, že je tehotná. Jane Nivenová prijala správu so stoickým pokojom a nikdy sa nepokúsila ovplyvniť jej rozhodnutie. Už niekoľko rokov bojovala s vlastnými démonmi a na skutočnosti, že jej dcéra ako dvadsaťjedenročná otehotnela, sa jej nevidelo nič mimoriadne. Ktovie, ako by sa bolo všetko skončilo, uvažovala dnes, keby jej boli aspoň naznačili nejaké riešenie.

Philip sa vtedy hral na dospelého, ale ani on ešte celkom nevyrástol z detských nohavičiek. Promoval o rok skôr, býval v malom byte, živil sa fotografovaním svadieb a bábätiok a sníval o vlastnej výstave, ktorá sa však uskutočnila až o desať rokov. Bol nezrelý, na mizine a vôbec netušil, ako si zariadiť život. Po pôrode zvažovala možnosť zostať v Anglicku a chcela si nájsť prácu. S Philipom mohli dačo vymyslieť, pokúsiť sa o spoločný život, ale čosi jej navrávalo, že by to nevedlo k úspechu. Dcéрка nemala ešte ani šesť mesiacov, keď sa Laura rozhodla, že sa s ňou vráti do Ameriky.

Zostali však priatelia a Philip prichádzal za veľkú mláku, vždy keď mohol. Keď dostala prácu v novinách *New York Post*, kde písala o zločinoch, začala po troške zarábať, a preto si mohla dovoliť niekoľko výletov do Anglicka aj s Joannou. Po troch rokoch sa vydala. Jej manžel Rod Newcombe bol ambiciózny tvorca dokumentárnych filmov, a tak spolu kuli plány, že vymyslia seriál o zločinoch zo skutočného života. K Joanne sa správal ako jej otec, veľmi si ho obľúbila a na krátky čas vytvorili spokojnú rodinu. Roku 1994 však Rod odletel do Rwandy a domov sa vrátil v zašitom vreci. Joanna mala sedem a nechápala, čo sa stalo z jej nevlastným otcom a prečo z neho zostali len obrázky na videopáske.

Pre Lauru vtedy nastali ťažké časy. Práve sa pustila do písania o zločinoch a ešte sa celkom nevyrovнала so všetkou ľudskou špinou a bolesťou, na ktorú sa musela dennodenne pozeráť. Keď ju raz poslali, aby napísala reportáž o vražde, pri ktorej prostitútka odhryzla zákazníkovi penis a potom si strelila do hlavy, začala brať anti-depresíva a každý týždeň chodiť na psychoterapeutické sedenia.

Táto životná fáza síce pominula a psychiku si obrnila proti ponurej realite, za ktorú dostávala peniaze, aby nimi mohla platiť účty,

ale veľa ráz oľutovala svoje predchádzajúce rozhodnutia. Kedykoľvek sa opäť stretla s Philipom, uvedomovala si, že všetko sa mohlo vyvinúť inak, lebo ho vlastne veľmi ľúbila a jej život sa mohol uberať inou cestou. Zakaždým, keď dospela k týmto úvahám, prichádzala však aj na to, že sa ich životy vzdiaľujú a stáva sa čoraz ťažšie čo i len uvažovať o možnom spolunažívaní v trojici.

Odrazu začala ľutovať svoje dnešné správanie. Na okamih jej pripadalo všetko, čo dnes večer povedala a urobila, akési priveľmi príznačné. V tej chvíli sa jej zmocnil nekonečný smútok a len tak-tak sa jej podarilo potlačiť slzy. Nevedela, čo na Philipovu otázku odpovedať. Bola by zostala?

Zhlboka sa nadýchla a povedala: „Prepáč, Philip. Konala som ako bez rozumu.“

Na niekoľko sekúnd sa na ňu zahľadel. Nevedela mu odpovedať na jeho otázku, ale chápal ju. Ani on nemal vysvetlenie. Mával pocit, že niekedy si praje, aby sa ich život uberal iným smerom. On by to bral všetkými desiatimi. Premýšľal o tom častejšie, ako by si to chcel sám pred sebou pripustiť. A keď sa už pridľho zaoberal touto témou, nástojčivý vnútorný hlas ukončil jeho dilemu logickým oznámením: už je neskoro, čo raz sa stalo, už sa neodstane.

Vtom sa usmial. „Kašli na Monroa, ten to dáko prežije. Je fajn policajt, ale domýšľavý papľuh.“

Keď zaradil jednotku a vrátil sa na cestu, naklonila sa k nemu a pobožkala ho na líce.

„Takže mi teraz povieš všetko, čo vieš?“

Philip vypustil z hrude ťažký vzdych, ale hnev z neho úplne vyprchal. „Bože dobrotivý, ženská, ty mi nedáš pokoj?“

„Nie,“ odvetila Laura s úsmevom. „Ako obyčajne.“

„Dobre teda, ak ti mám povedať pravdu, neviem o nič viac ako ty. Mladá, asi dvadsaťročná žaba odišla autom od priateľa. Zomrela pravdepodobne medzi siedmou a pol deviatou večer. Objavil ju chlap, čo sa prechádzal so psom. Najbližší dom stojí odtiaľ asi dvesto metrov. Nik nič nepočul ani nevidel.“

„Ale tie rany...“ začala Laura a hlas sa jej zadrhol. „Doma som písala o zločinoch takmer pätnásť rokov, ale čosi také som ešte nevidela.“

„Veru hrozný pohľad.“

„Ja som zvyknutá na „hrozné pohľady“. Na úchylných, čo prosti-
tútkam vyrezávajú jazyky, na hlavy rozstrieľané samopalmi a podob-
ne. Preboha, ale tej chudere vyrezali srdce. Chirurgicky precízne jej
ho vyoperovali.“

„Viem, robil som fotografie.“

„Philip, tento prípad podľa mňa nezapadá do rámca tvojich bež-
ných vražd. Ide... neviem... o niečo rituálne.“

„Áno, asi máš pravdu,“ odvetil Philip a pozeral na cestu pred
sebou. „Ale ja nie som policajt.“

Na okamih sa odmlčali, potom sa ozvala Laura: „A čo tá minca.
Čo, dofrasa, znamená?“

„Prečo ťa to tak zaujíma?“ odvrkol Philip netrpezlivo.

„Skús uhádnuť. Tuším som v srdci navždy zostala škrabáčka súd-
ničiek.“

4

V izbe u Philipa vietor lomcoval oknami, a tak sa Laura neustále prebúdza a upadala do prerušovaného spánku, pričom sa jej sníval ten istý sen ako vždy za podobných nocí. Nešlo vlastne ani o sen, skôr o skreslenú spomienku.

Začínala sa tým, že v noci letela nad Los Angeles. Prišla navštíviť rodičov krátko po tom, ako sa vrátila do New Yorku. Vznášali sa nad predmestskými štvrtami, keď pilot oznámil, že lietadlo začína klesať. O desať minút sa ocitli nad mestom a lietadlo sa pomaly skláňalo na sever a postupovalo súbežne s pobrežím. Dívala sa na vysvietený priestor pod sebou, pripomínal jej jednu z tých neskutočných galaxií, ktorú možno vidieť cez Hubblov vesmírny teleskop. Každé auto predstavovalo hviezdu a každý dom malý solárny systém, solárny systém svetiel. Od znečisteného ovzdušia sa mihali a rozptyľovali.

Na tejto trase, prirodzene, letela už aj predtým, možno desať ráz, ale nikdy nie v noci. Preto sa jej mesto videlo také úžasné. Vtom si to všimla. Cívela na svetlá, na toto predstavenie vzdoru, na ľudstvo hroziace Bohu prstom, aká drzosť. Štyristopäťka s miliónom automobilov sa vzopäla. Z výšky tisíc metrov sa na cestu ani nepodobala. Nevidela zvodidlá, nevidela asfalt, len čierny pás medzi svetlami. A tie bodky sodíkového svetla, to nemohli byť autá, alebo predsa? Stávali sa nehmotnými, už sa podľa vlastnej ľubovôle pohybovali len predné svetlá, iba svetlá. Stali sa veľkým obrazom, dlhé pásy s množstvom svetiel, ktoré sa pohybujú v rovných radoch, v šiestich jazdných pruhoch oboma smermi, bodka za bodkou a za bodkou bodka, všetky sa hýbu naraz. Na okamih sa stali kovovými kontajnermi, ktoré vezú Stanleyho, Jima alebo Tabatha, odvážajú ich domov

k malému Jimovi, Dorothy a Dolores. Boli to len svetielka, ľudské bublinky, zámotky s hudbou, ktorá sa ozýva z rádia. V jej predstave znázorňovali batôžky myšlienok, balíčky túžob, potrieb a spomienok, trápení a mravných nedostatkov. Vtom však okamih pominul a bodky sa premenili na čosi iné. Diaľnica sa pretvorila na krvnú cievu a svetelné bodky, odhmotnené svetielka sa stali krvinkami, z brzdoých svetiel červené a z reflektorov biele, prúdili v tepne tmavého tela, ktoré zrejme ležalo kdesi dolu, neviditeľné v ostrej žiare.

Strhla sa, zobudila a sadla si. Zaškúlila na hodiny a zistila, že je pol piatej aj dve minúty. Vonku besnela víchrica. Spomenula si, že keď sa vrátili tesne pred polnocou, Joanna ešte nebola doma. Ani ju nepočula prísť.

Položila si hlavu na vankúš a úplne prebudená zostala ležať. Pred oči sa jej rýchlo vrátili obrázky bledého tela, ktoré videla v aute. Celé jeho vnútro bolo postriekané krvou a jej zrazeninou. Na také pohľady si už zvykla, ale z mysle jej neschádzal rozďavený hrudník. Zazrela ho vtedy, keď stála tesne pri aute neďaleko Monroa. Zdalo sa, akoby rebrá daktó rozrezal špeciálnym nástrojom, takým, aký používajú chirurgovia. Rez vykonali úplne precízne a poľahky. Opäť sa dívala na prerezané zubaté okraje srdcových artérií a žíl. Aj tie ktosi odborne odrezal.

Prehadzovala sa a prevracala, nechcela sa podvoliť spánku, usilovala sa zbaviť týchto predstáv a sústrediť sa na vlastný život. Zbalené kufre stáli pri nohách postele. Na letisko odchádza o desiatej dopoludnia. Zajtra večer už bude opäť vo svojom byte v Greenwich Village, pokúsi sa vzkriesiť vyschnuté rastliny a vymyslieť motívy do svojej novej knihy. Aká nová kniha, Bože, veď sa dostala do závozu, spomenula si odrazu a touto pripomienkou načisto zahнала spánok.

Pokúsila sa uchopiť zápletku, ktorú vymyslela, rozplynúť sa do sveta fantázie. Naučila sa používať túto fintu a často ňou víťazila nad nespavosťou, ale dnes večer očividne nič nezaberalo.

V okamihu sa znovu ocitla na mieste činu a pred očami sa jej objavil policajný detektív. Akože sa volal? Monroe... videla ho, ako berie medzi prsty v plastových rukaviciach mincu. V žiare svetlo-

metov sa jagala, celá sa trblietala, až na miesta, kde zaschla a stvrdla krv. Také niečo doteraz nevidela. Pôsobila na ňu nesmierne starobylo. Aj jej necvičeným očiam sa javila ako zlatá, vyrobená zo starého zlata. Je však možné, prebleslo jej hlavou, že by niekto len tak pre nič za nič odhodil takúto vzácnu vec? Ak odhliadla od skutočnosti, že sa z nej dali odvodiť isté záchytné body pre ďalšie vyšetrovanie, musela mať obrovskú hodnotu.

Začala premýšľať o tom, prečo sa Philip tak rozčertil. V podstate mal absolútne právo, aby sa na ňu rozhneval, uvedomovala si však, že je v tom oveľa viac, ako sa javí na povrchu. Jednoducho nemohlo ísť o náhodu, že k tomu došlo noc pred jej návratom do New Yorku. Znovu sa ohlásili staré hnevy. Určite má pocit, že od neho pred mnohými rokmi utiekla, hoci vtedy obaja vedeli a dnes už na sto percent, že by spoločný život nikdy nezvládli. Uplynulé tri týždne boli prekrásne a musela si priznať, že sa niekedy prichytila, ako sa utieka do predstáv, v ktorých vystupujú ako rodina, bývajú v tomto dome zo sedemnásteho storočia na dedine neďaleko Oxfordu a Joanna dospieva s nimi oboma. Tieto obrázky sa jej celkom pozdávali.

Tak sa oddala týmto myšlienkam, že spočiatku ani nepočula v hale na prízemí zazvoniť telefón. Vzápätí vrzli dvere, ktoré otvoril Philip, následne zadunel jeho ťažký krok, keď sa ťarbavo vliekol po chodbe a strmom točitom schodisku. Počula ho rozprávať, ale nerozumela ani slovo. Zložil slúchadlo a začula, ako sa vracia po schodoch naspäť. Tentoraz sa ponáhľal. V okamihu sa jej na dverách ozvalo zaklopanie a otvorili sa. Sadla si na posteľ celá vyplašená.

„Joanna je zranená,“ oznámil, v odraze svetla z chodby mal tvár bledú a stečenú z krvi. „Mala dopravnú nehodu. Leží v Radcliffovej nemocnici.“

5

Cambridge február 1689

Predošlú noc bol Isaac Newton taký unavený, že sa mu nechcelo ani vybaľovať. Jeho sluha Elias Perrywinkle ťahal ťažký kufor s nakúpenými vecami cez celé univerzitné nádvorie a po točitých kamenných schodoch v Trojičnom kolégiu ho vytiahol do izieb, o ktoré sa Newton delil so svojim najstarším spoločníkom Johnom Wickinsom.

Sluhovi dal štvrt pence, zahundral poďakovanie a prepustil ho. Z posledných síl odvliekol neotvorený kufor do laboratória hneď vedľa svojej svetlice, vyzul si čižmy, prehodil blatom zafľkaný zvrchník cez stoličku, zvalil sa na posteľ a upadol do hlbokého spánku.

Zobudil sa tesne pred siedmou hodinou, keď sa prvé lúče zubaťého zimného slnka rozliali po izbe cez okno obrátené na východ. O niekoľko minút sa objavil Perrywinkle s hlbokou cínovou miskou horúcej vody a čistým ľanovým uterákom. Voda mu príjemne pôsobila na vyschnutú pokožku, priam cítil, ako sa do nej vpíja. Keď zachytil svoj odraz v zrkadielku, čo sa opieralo na podobložnici, blyslo mu hlavou, že sa díva na dosť biedny obraz. Na človeka, ktorý už dávno zabudol, čo je to zdravý bezsenný spánok.

Len čo sluha odniesol špinavú vodu, Newton si prezliekol košeľu, natiahol čižmy a vylovil z vrecka kľúč od laboratória. Cestou si vzal postriebrený tanierik a šálku, ktoré mu nechal sluha. Na tanieriku ležalo jablko a krajec chleba, v šálke pitná vlažná voda.

Newton nevošiel do zvlášť rozmernej miestnosti. Hoci už dvadsať rokov pôsobil ako Lukasiánsky profesor matematiky na Cambridgeskej univerzite, vedenie školy nebolo k nemu priveľmi štedré. Z každej strany dverí zapálil fakľu, čím vytvoril v laboratóriu bez

okien ponuré svetlo. Za sebou zamkol dvere. Vedel, že Wickins odišiel navštíviť rodinu do Manchestru, nechcel však riskovať nijaké vyrušenie alebo zásah zvonku do svojho súkromného kráľovstva. Prešiel ku kozubu, vložil doň niekoľko polien, plameňom z jednej fagle ich pripálil a o chvíľu v ňom už praskal veselý ohnák, ktorý rozháňal tieň a umožňoval mu vidieť cez ťažký chemický opar, ustavične zaplňajúci miestnosť.

Steny lemovali regály. V nich mal uloženú knižnicu, ktorá sa mu ku dnešnému dňu rozrástla na tristo zväzkov a týkala sa takmer výlučne všetkých oblastí alchymie a hermetickej tradície. Na vybudovanie knižnice použil peniaze, ktoré každoročne dostával z rodinného majetku vo Woolsthorpe v grófstve Lincolnshire, a tak isto aj značnú časť profesorského príjmu. Patrila možno k najhodnotnejším v celom vtedajšom kresťanskom svete. Pri bližšej obhliadke by v nej zvedavec našiel *Večeru na popolcovú stredu* Giordana Bruna, osobné preklady Galileových kacírskych diel zakázaných Vatikánom, transkripcie Smaragdovej dosky, Manifest tajnej spoločnosti Ružového kríža, *Septimu Philosophicu* Michaela Maiera a diela Raymonda Lulliho, Roberta Fludda a Jacoba Böhmena.

Všetky regály však neboli obsadené knihami. Na niektorých ležali kopy papiera, Newtonove poznámky a opisy experimentov, časť z nich aj na stole pri stene. Asi tretinu priestoru na policiach zaberali fľaštičky a sklené nádoby. Niektoré fľaštičky obsahovali farebné tekutiny a každá bola zazátkovaná a označená. V jednom rohu miestnosti stála zložitá sklená konštrukcia, destilačný prístroj, a v druhom teleskop na podstavci. Vo veľkom kamennom kozube visel na konzolách, zasadených do strán otvoru, kovový kotol.

Cudzieho človeka, ktorý by vstúpil do laboratória, by možno zmes najrozličnejších pachov premohla (dokonca aj takého, čo bol na vtedajšie čuchové pomery zvyknutý), ale pre Newtona sa vôňe stali takmer podprahové a ak istá kombinácia pachov prekročila bežnú hranicu, bral ju jednoducho ako čosi prirodzené a domáce.

V miestnosti bola zima ako v jaskyni, oheň však čoskoro premení laboratórium na skutočnú saunu. Ešte pred niekoľkými rokmi Newton požiadal dvoch robotníkov, aby mu do vonkajších múrov vysekali

ventilačné otvory. Táto prostá úprava ho už pri viacerých príležitostiach zachránila pred zadusením. Prešiel k stolu, spravil si na ňom miesto a položil naň tanierik so šálkou. Hneď nato sa otočil a sklónil ku kufru, ktorý predošlú noc dotiahol do stredu laboratória.

Keď sa mocoval so zámkom, začal premýšľať o svojom poslednom výlete do Londýna, kde hľadal chýbajúci záchytný bod, o ktorom si bol istý, že ho tam nájde. Už vyše štvrt storočia vytrvalo hľadal jadro tajomstva všetkej existencie, fundamentálnu pravdu, *prisca sapentia*. Jeho prvou dámou bola veda, z ktorej už vyčerpал všetko. Pred dvoma rokmi mu vydali dielo *Principia Mathematica*, čím sa stal hviezdou v akademickom svete. Veľmi dobre si však uvedomoval, že vo vesmíre sa skrýva viac ako len matice a skrutky, mechanika, ktorú skúmal a opísal vo svojej toľko vychvaľovanej knihe.

Takmer od okamihu, ako prišiel roku 1661 na Cambridgeskú univerzitu, začala ho priťahovať alchymia a okultné vedy. Jeho starý učiteľ a predchodca na katedre matematiky Isaac Barrow v ňom zapálil prvú iskričku, ktorá sa za pomoci veľkých majstrov minulosti, velikánov ako Cornelius Agrippa a Elias Ashmole, John Dee a Giordano Bruno rozohorela do plápolajúceho ohňa. Ich hľadanie sa označovalo za Veľké dielo a po dlhé roky títo nesmrteľní učenci vykonávali v zadymených laboratóriách zložité alchymistické pokusy. Svoje životy obetovali hľadaniu kameňa mudrcov, polomýtického materiálu, ktorý by dovolil alchymistovi premeniť akýkoľvek obyčajný kov na zlato, akési magické rozhranie medzi fyzickým a metafyzickým, umožňujúce majstrovi vyrobiť *elixir vitae* a objaviť večnú mladosť.

Tak ako všetci alchymisti pred Newtonom, aj on založil svoje úvahy na manifeste hermetického experimentátora, na doktríne Smaragdovej dosky. Ešte ako mladého ho Barrow zasvätil do existencie tohto čarovného objektu a vysvetlil mu, v akom zmysle je návodom pre alchymistov. Podľa neho ho vymysleli v období starých národov, v čase, keď ľudia vedeli oveľa viac o fungovaní vesmíru ako všetci dnešní intelektuáli a filozofi. Starovekí učenci v zhustenej podobe zapísali svoje vedomosti na Smaragdovú dosku. Nik netušil, kde sa dnes doska nachádza, stratila sa z očí smrteľníkov, ale prekla-

dy textu sa tradovali z generácie na generáciu alchymistov a každý z nich sa pokúšal objaviť to, o čom veril, že je absolútna pravda, tak ako ju opísali alchymisti v staroveku. Doska im naznačovala cestu ku kameňu mudrcov, spôsob, ako sa duševne pripraviť na fyzikálnu látku, s ktorou pracovali. Newton veril, že príčina, prečo sa ani jednému alchymistovi doteraz nepodarilo vyrobiť matériu svojich snov, neväzí v chybe starovekých ľudí, a samozrejme ani v zlyhaní Prírody. Išlo vlastne o to, že ani jeden filozof či alchymista si dostatočne neočistil vlastnú dušu, a ani jeden hľadač pravdy sa neoddal úlohe s primeraným zanietením a zameraním na jediný cieľ.

Tak ako takmer každý alchymista od samého Hermesa počnúc po jeho najbližších nasledovníkov, ani Newton netúžil vyrábať zlato len tak pre nič za nič. V nepredstaviteľnom bohatstve nevidel nijakú hodnotu. Preňho zlato na konci nedosiahnuteľného predstavovalo čistú vedomosť, múdrosť bohov a vedel, že urobí čokoľvek, len aby ju objavil. Stala sa preňho zmyslom bytia, jeho jedinou motiváciou. Počas mnohých rokov, čo stával pri peci, skúmal mikrokozmos a usúvzťažňoval ho k makrokozmu, na ktorý sa díval cez šošovky teleskopu, vyniesol pojem holizmu do nových výšok argumentácie. V tom čase dospel k viere, že sám je poloboh, na zem sa dostal len pre jedinú vec, aby objavil kameň mudrcov a objasnil Pravdu. Veril, že Boh si ho vybral, označil ho za jedinečného a vybavil ho najväčším intelektom svojej generácie, a že on, Isaac Newton, profesor matematiky na Cambridgeskej univerzite je schopný splniť Otcovo poverenie a rozplieť pre zvyšok ľudstva skutočný význam existencie, najnútornejšie zákony Prírody, mechanizmus vesmíru.

Keď Newton nadvihol vrchnák, pánty na kufre zaškrípali. Vo vnútri mal starostlivo uložené a do vlny zabalené sklené nádoby, aby sa na ceste z Londýna, ktorá bola samá jama, nepotĺkli. Nakúpil aj téglíky s chemikáliami. Jeden obsahoval paličky kovových valčiekov, potiahnutých sivým kovom, ponorené do žltkastého oleja. Pri ňom ležala tuba s práškom čiernym ako popol a vedľa nej ďalšia naplnená karmínovým mastencom. Na boku v hrubom vlnenom obale stáli veľké presýpacie hodiny.

Tretinu kufra zaberali úhľadne uložené knihy viazané v koži.

Newton zdvihol tú, čo ležala navrchu a pozrel sa na jej chrbát. Nahlas prečítal *Sláva a svedčenie bratstva Ružového kríža* Thomasa Vaughana. Knihu opatrne odložil na podlahu vedľa kufra. Zväzok pod ňou mal na obale pozlátený titul. *Skeptický chemik*. Pod titulom bolo uvedené veľkými písmenami aj meno autora Robert Boyle. Newton v ňom chvíľu listoval a potom ho položil na knihu ležiacu na podlahe.

Z kufra povyberal zvyšné knihy a odniesol ich na stôl pritisnutý k stene vpravo od kozuba, kde ich zoradil do kôpok a potom prenášal do políc nad stolom. Keď dvíhal zvlášť pekný zväzok viazaný do zelenej kože, ktorý niesol titul *Základy alchymie: Dvanásť brán vedúcich k objaveniu kameňa mudrcov* od Georgea Ripleyho, spod zadného obalu vykĺzol kúsok pergamenu. Padol na dlážku k Newtonovým nohám.

Zdvihol ho a pozorne rozvinul. Pergamen bol suchý a zožltnutý, ale videl, že jeho povrch pokrývajú vyblednuté riadky napísané hnedým atramentom. Newton prešiel ku kozubu, pridržal si pergamen tesne pred očami tak, aby vedel prečítať drobný rukopis. Text bol napísaný v aramejčine, v starovekej podobe hebrejčiny, jazykom, ktorý ovládal. Slová si prekladal v hlave a potichu si ich šepkal:

Ó, vy hladači, vy hladači pravdy, nestráčajte odvahu. Lebo keď padáme na kolena pred zelenou doskou, existuje aj iná a ešte hlbšia pravda. Priatelia moji, videl som ju iba akoby vo sne, ale Boh ju vybláslil za skutočnú. Tak ako polia sú zelené, krv Pána je červená, červená ako rubín. A keďže doska má svoj daný tvar, potom rubín je guľka, lebo naozaj som ju videl akoby vo sne. A ak má doska jediná moc, rubínová guľka má milión ráz väčšiu. Slávna doska nám ukazuje cestu, guľka otvára dvere do sveta. Ak bude vaša duša čistá, hľadajte guľku a s ňou nadobudnete slávu starovekých národov. Hľadajte guľku pod zemou, je ukrytá v kameni, veľká učenosť nad nami a zem pod nami.
GR.

Pod textom bol obrázok guľky s riadkom drobného písma, ťahajúceho sa špirálovito od pólu k pólu. A na spodku strany zbadal ďalšie

písmená, čísla a alchymistické symboly, vytužil, že ide o súbor zakódovaných okultných pokynov. Napokon v pravom dolnom rohu bol drobný obrázok, zložitý vzorec cikcakovitých čiar, akoby malý labyrint.

Nevládal uveriť tomu, čo si prečítal. Ak pergamen skutočne pochádzal od Ripleyho (jeho rukopis už videl aj predtým a zhodoval sa s týmto písmom), tak potom sa mu dostal do rúk nález nepredstaviteľnej hodnoty. Pre neho, ako aj pre všetkých alchymistov, Smaragdová doska predstavovala najdôležitejší návod na ceste za kameňom mudrcov. Lenže podľa Ripleyho existovalo ešte čosi viac a rubínová guľka bola zrejme omnoho dôležitejšia. Keď sa vracal k stolu pod policami, dospel k záveru, že týmto sa vlastne vysvetľuje, prečo mu absolútne tajomstvá tak dlho unikajú. Ak je tak, potom Božia vôľa rozhodla, že kúpil práve tento zväzok v kníhkupectve Williama Coppera v Malej Británii, neďaleko Katedrály svätého Pavla, kde strávil väčšinu popoludnia, kým sa vydal naspäť do Cambridgea. A ak to bola Božia vôľa, nesmie zlyhať. Vedel, že ho Pán bude viesť po novej ceste a privedie ho bezpečne k Pravde.

6

Po čase bude Philip tvrdiť, že z cesty do nemocnice, ktorá prebiehala takmer úplne tichou nocou, si nepamätá vôbec nič, myseľ mu však pracovala na plné obrátky, poháňaná obavami a popretkávaná zlými spomienkami.

Pred vyše dvadsiatimi rokmi jeho otec Maurice zomrel pri havárii automobilu a táto udalosť predstavovala preňho najhlbší zážitok s dosahom na jeho ďalší život, radikálne ovplyvnila smer jeho ďalšieho napredovania. Vtedy mal dvadsaťdva rokov a dva týždne pred tragédiou sa dozvedel, že skončil vysokú školu s vyznamenaním. V deň promócie raňajkoval so spolubývajúcimi v spustnutom dome neďaleko Cowleyho cesty, keď zazvonil telefón. Volal mu otcov brat strýc Greg. Otcovo auto sa dostalo do kolízie s kamiónom, ktorý prerazil stredové zvodidlá. Čelne doňho narazil a namiesto ho zabil.

Philip si myslel, že otca vlastne ani nemal rád, a preto mu nebude chýbať, keď nastane čas, aby umrel. Mal naňho priveľa trpkých spomienok. Nevedel zabudnúť na otcove tyranské spôsoby, na skutočnosť, že matke urobil zo života peklo a v okamihu, keď od neho odišla, sa ponoril do svojho sveta a medzi seba a syna zatiahol závoj mlčania.

Robil všetko, čo sa dalo, aby otca potešil. Pred odchodom na univerzitu bol nadšeným fotografom a za svoje práce povyhrával kopy cien. Dokonca sa mu podarilo niekoľko obrázkov aj predať. Túto jeho záľubu však otec neustále bagatelizoval a pripomínal mu, že z fotografovania nikdy nezbohatne. Preto Philip odložil fotoaparát a odišiel do Oxfordu študovať ekonómiu, vzdal sa vlastných túžob a ambícií, len aby vyhovel otcovi a vydal sa cestou, ktorú mu vyznačil.

Keď na pohrebe stál v dome smútku nad otcovou truhlou, uvedomil si iróniu svojej situácie. Po celý život sa usiloval vyhovieť tomuto človeku a potom v deň jeho najväčšieho úspechu sa ako trpák nechá zabiť v aute. Dokonca mu zišla na um úplne nezmyselná predstava, že mu to otec urobil naschvál, aby ho nazlostil.

Po čase, keď začal uvažovať triezvejšie, prichádzal na to, že v tom bolo viac ako len prostý, citom podfarbený úsudok. Otec sa správal ako tyran, posadla ho však aj prehnaná potreba súkromia. Ovládla ho paranoidná predstava, že svet mu zasahuje do života. Keď Philip uprene hľadel na ľudskú schránku zbavenú najmenej známky života, nemohol sa ubrániť myšlienke, že pred ním leží človek, ktorý neveril nikomu, trhal svoju korešpondenciu prv, než ju odhodil do koša, bytosť, čo každú noc zamkynala domové dvere na dva západy. A teraz tu ležal vystavený, zbavený akejkolvek dôstojnosti, mŕtve telo vyložené na obdiv.

Práve tieto úvahy presvedčili Philipa viac ako čokoľvek iné, aby striasol zo seba minulosť a začal úplne odznova. Po celý život bol vazalom svojho otca, ale hlboko v duši vedel, že charakterovo sa väčšmi podal na matku. Joanna Bainbridgeová sa predtým volala Joanna Ghanmorová a patrila k najúspešnejším umelcom, ktorí prišli z Karibskej oblasti. Jej čierny otec sa kamsi vyparil, keď bola ešte celkom malá, a tak ju vychovávala jej škótska matka Elizabeth. Od šiestich rokov ju viedla k tomu, aby maľovala. S Philipovým otcom sa zoznámila na svojej prvej výstave v New Yorku, kam ho pozval jeho šéf v roku 1957. Philip nikdy nepochopil, čo videla jeho matka na Mauriceovi. Bol obchodník a nemal najmenší vzťah k umeniu alebo k čomukoľvek, čo súviselo s kultúrou. Celý život venoval číslam a účtovným knihám, pričom Joana, slobodná duchom, bez záujmu o peniaze či dokonca o slávu, predstavovala jeho pravý opak.

S matkou udržiaval styk a príležitostne ju aj navštevoval v Benátkach, kde dvadsaťpäť rokov žila s druhým manželom, operným spevákom. A hoci si vnútorne pripúšťal, že ho matkin svet láka, navonok sa mu odmietal poddať. Po Mauriceovej smrti sa vo Philipovej hlave odrazu odomklo niekoľko dverí. Už pár mesiacov po štátniciach z ekonomiky zavrhol všetky plány, ktoré preňho pripravil

otec. Veľkým oblúkom sa vyhol finančným kruhom aj sľubovanému šesťcifernému platu, chopil sa fotoaparátu a rozhodol sa zasvätiť život práci s ním.

Zmeny však išli ešte hlbšie. Nikdy neprejavoval ani najmenší záujem o paranormálne javy, ale koncom roka ho doslova vtiahol do seba pojem aury a Kirlianovej fotografie. O tejto téme si prečítal každú knihu, ktorú zohnal, a navštevoval mnohé semináre a kurzy. Na celé dva roky sa ponoril do tohto sveta, no odrazu skončil. Nikdy vedome neuvažoval, prečo sa na to všetko vykašľal a sústredil sa na fotografovanie miest činu a mŕtvych tiel. Pre Philipa táto činnosť predstavovala len nevyhnutné zlo a spôsob, ako si zarobiť na živobytie. Popritom pokračoval vo svojej tvorivej práci, vystavoval a sníval o medzinárodnom uznaní. Philipovi blízki dlhé roky chápali jeho motívy, ale rozhodli sa, že si svoje teórie radšej nechajú pre seba. Uvedomovali si, že fotografovaním mŕtvych tiel sa usiluje objaviť čosi, čo nedokázal nájsť v tele mŕtveho otca – aspoň náznak duše.

Keď sa blížili k nemocnici, znovu sa rozpršalo a dážď vytrhol Philipa zo zasnena. Do centra pozornosti sa mu znovu presunula chladná skutočnosť. Zatiahli do nemocnice a zaparkovali na prvom voľnom mieste, prebehli do jasne osvetlenej prijímacej haly, no ani jeden si pritom nevšimol nádherné červené zore vychádzajúceho slnka.

Volala im dcérina priateľka Samantha, ktorá sa viezla v aute s Joannou a jej priateľom Tomom. Sama mala len niekoľko rezných rán a odrenín, ale netušila, v akom stave sú jej spolucestujúci. Stretli sa s ňou na príjme. Rozprávala sa s mladým lekárom, ktorý ich odviezol dlhou chodbou do malej izby so štyrmi posteľami. Joanna ležala na konci, od ostatných ju oddeľoval záves.

Laure a Philipovi sa uľavilo, keď ju zbadali sedieť na posteli. Nad pravým okom mala ošklivú trznú ranu a ruku ležiaku na prikrývke obviazanú po lakeť.

„Utrpela otras mozgu,“ vysvetlil im lekár, pričom sa díval do jej

karty. „Na cétečku sme však nič iné nezistili. Ešte sme ju trochu pozašivali, ale myslím, že bude žiť.“

Laura dcéru jemne objala a tá sa usmiala na Philipa, ktorý stál pri posteli.

„Preboha, Joanna,“ vydýchla Laura. „Už som myslela...“

„Neboj sa, mama, ešte som tu,“ zašepkala a pohľadila Lauru po líci.

„Ako sa má tvoj priateľ Tom?“ opýtal sa Philip a otočil sa k lekárovi.

„Aj on mal veľké šťastie. Má len zopár zlomených rebier, dva zlomené prsty a ešte niekoľko tržných rán a odrenín. Leží o niečo ďalej na tejto chodbe a práve ho plátajú.“

„Joanna, a čo sa, dofrasa, vlastne stalo? Dúfam, že Tom nepil?“

„Nie, mama, on nepije,“ odvetila Joanna a vrhla na matku podráždený pohľad. „Šoférovala som ja.“

Laura sa na okamih zarazila, hneď nato sa na dcéru unaveno usmiala a chytila ju za ruku.

„Práve sme sa viezli po ulici svätého Aldata a mierili do Carfaxu, keď z bočnej ulice vyrazilo auto. Zrejme som sa zbytočne preflakla, strhla som volant a na mokrej vozovke sme dostali šmyk. Auto vrazilo do stĺpa pouličnej lampy.“

„Šťastne ste z toho vyviazli,“ poznamenal Philip a s povzdychom si sadol na kraj postele oproti Laure.

„Počuj, mami, nemáš ty byť náhodou už na letisku?“

Laura sa na ňu pozrela, akoby si spomenula na čosi zahalené závojom času. Pretrela si unavené oči a potom si priložila dlane k lícam. „Nuž čo, plány sa mi skrížili. A teraz veru neodídem z Anglicka, kým sa celkom nezotavíš.“

Joanna chcela protestovať, ale prerušilo ju zvonenie Philipovho mobilu.

Rýchlo sa pozrel na lekára. „Bože, prepáčte. Mal som ho vypnúť. Len sekundičku.“ Postláčal príslušné gombíky, prešiel k oknu a potichu čosi hovoril.

Lekár sa tváril podráždene, otočil sa však k Joanne a povedal: „Môžete odísť, len čo sa budete lepšie cítiť.“

„A Tom?“

„Podľa mňa ho o niekoľko hodín dajú do poriadku. Musíme vykonať ešte zopár testov, ale môžete ho navštíviť, ak chcete.“ Po týchto slovách zamieril k dverám. Zachytil Philipov pohľad a rukou mu naznačil, že mu podreže hrdlo. Philip zahanbene prikývol a rýchlo zložil telefón. Prešiel k posteli a povedal: „Nehnevajte sa, ale musím ísť. Stala sa ďalšia vražda.“

7

Miesto činu sa nachádzalo asi dva a pol kilometra od nemocnice, ale premávka do Oxfordu po diaľnici M40 cez Headington pomaly hustla, takže Philipovi trvalo takmer dvadsať minút, kým sa k nemu dostal.

Laura zostala v nemocnici s Joannou, čo mu v podstate veľmi vyhovovalo. Po pravde nemal veľkú chuť zopakovať si výstup s Monroom z predchádzajúceho večera. Hoci bol ešte vždy trochu otrasený z toho, čo mu pripravila dcéra, vedel, že sa musí sústrediť na prácu, ktorá ho čaká. Zaparkoval na konci Jaskynnej ulice neďaleko rieky v priestore označenom „Len pre obyvateľov“, na palubnú dosku vyložil policajný preukaz, vybral si z kufra kabelu a vykročil k chodníku, ktorý viedol súbežne s prítokom rieky Cherwell.

Na chodníku k rieke sa kĺzalo, a preto kráčal pomaly. Znovu sa rozpršalo, a vtedy pred sebou zbadal kalný sivý tok. Asi desať metrov vľavo stála zmáčaná skupinka, dve uniformy, Monroe chrptom k chodníku a seržant držiaci dáždňik nad hlavou hlavného inšpektora. Trochu ďalej Philip zbadal dvoch technikov. Kráčali k domu, ktorý na pilieroch siahal až do rieky. Dážď zosilnel a Philip mal chuť vrátiť sa do auta po dáždňik, ale práve v tom okamihu sa Monroe otočil, zbadal ho a kývol mu, aby k nemu podišiel.

„Pán Bainbridge, dnes ste tuším prišli sám.“

Philip vzdychol, zasunul si ruky do vreciek a riskol krátky úsmev.

„Tentoraz sme pre vás pripravili ozajstnú chuťovku. Radšej sa na ňu psychicky pripravte.“

„Nehovorte. Ešte dačo horšie ako včera?“

„Povedal by som, že to závisí od toho, aký máte žalúdok. Máme ďalšie zavraždené dievča. Našla ju asi o siedmej pani, čo si išla zabehať.

Technici mi oznámili, že je už mŕtva štyri až šesť hodín. Poďte za mnou. Budete si musieť nájsť vhodný uhol a dávajte pozor, šmýka sa.“

Monroe opatrne našľapoval po chodníku. Philip si všimol, že cez konáre stromov na brehu prehodili niekoľko plastových plachát a jeden reflektor svietil na špliechajúcu vodu pod najspodnejšou haluzou. Monroe bokom opatrne zostupoval po šmykľavom svahu. Philip sa držal tesne za ním a po chvíli zbadal červenú zadnú časť pramice. Keď mu pohľad padol na príšerný výjav, pocítil, ako sa mu z tváre vytráca krv. Zostal stáť ako prikovaný, neschopný pochopiť, na čo sa vlastne díva.

Mladá žena čiastočne sedela, čiastočne ležala na konci člna. Na sebe mala texasky a bezduchým pohľadom civela na breh. Philipovi pripadala, akoby z nej krv vytekla do poslednej kvapky. Ruky mala doširoka rozhodené a ľavá jej visela cez okraj pramice, oči otvorené, ale zvyčajné bielko jej takmer celkom očervenelo, lebo sa jej potrhali krvné cievky. Nad očami sa ťahal tenký mazľavý povlak, od ktorého krv zmatnela. Hrdlo mala prerezané a chýbalo jej temeno hlavy, ktosi jej ho čisto a odborne odrezal, odstránil jej polguľu kostí a temennej kože. Tam, kde mala predtým uložený mozog, nezostalo nič, len červeno-čierna miska. Na niekoľkých miestach mŕtve tkanivo zoškrabali a odhalili zarážajúco čistú bielu kosť.

V ženinej hlave Philip jasne videl vyleštenú mincu. Odrážalo sa od nej svetlo, predstavovala striebornú dvojičku k zlatej minci, ktorú včera večer držal v ruke hlavný inšpektor Monroe.

Okamžite sa odvrátil a niekoľko ráz sa zhlboka nadýchol. Potom pozrel na detektíva a všimol si, že aj on je týmto príšerným pohľadom otrasený. Tvár mal strhanú a oči zbavené akéhokoľvek citu.

„Philip, dávam vám niekoľko minút,“ povedal a vyšiel na chodník. „Fotografie však potrebujem na policajnej stanici do hodiny,“ dodal s pohľadom upreným na vodu.

Philip sa bez otáľania pustil do fotografovania. Mnohým laickým pozorovateľom by sa mohlo zdať, že pracuje až s chirurgickou nestrannosťou. Z dlhých skúseností však vedel, že je to jediný spôsob, ako sa vyrovnáť s takýmito situáciami. Čím boli výjavy pred ním desivejšie, tým väčší sa musel od nich odosobniť, premeniť sa

na robota, ktorý si robí len svoju robotu a prinútiť sa byť slepým k tomu, na čo sa díva cez objektív.

Niekoľko fotografií urobil z provy člna. Pri niektorých použil teleobjektív a urobil aj zopár širokouhlých záberov. Potom sa presunul kúsok po brehu a odfotografoval pramicu zboku. Odtiaľ prešiel k zadnej časti, ktorou čln uviazol na brehu, lebo z nej sa dali zachytiť najdesivejšie pohľady. Zostanú digitalizované a uchované na čípe v jeho fotoaparáte, ľudský život sa zredukuje na pixely.

Vyliezol na svah, ledabolo kývol dvom uniformovaným policajtom, ktorí zostali na mieste činu a zabočil na Jaskynnú ulicu. Až vtedy si uvedomil, ako veľmi sa mu trasú ruky. Obišiel svoje auto a práve sa chystal otvoriť kufor, keď ním prebehla vlna nevoľnosti. Mokrou rukou sa oprel o kapotu, aby sa udržal na nohách a vyvracal sa. Díval sa, ako tečúca dažďová voda odnáša jeho vývratky.

Londýn október 1689

Greshamovo kolégium v strede mesta predstavovalo oázu uprostred londýnskej špiny a svinstva. Hoci boli budovy staré a rozpadávali sa, čoraz hlasnejšie sa ozývali hlasy, aby sa tieto priestory upravili. Kolégium sa vyznačovalo pokojom a príťažlivým pôvabom, čo kontrastovalo s jeho biednym fyzickým stavom. Tiež sa veľmi zdržanlivo povrávalo, že je to miesto pravidelných stretnutí najmúdrejších hláv tohto i predchádzajúcich storočí.

Takmer o tridsať rokov skôr založil Christopher Wren a niekoľko jeho blízkych priateľov Kráľovskú spoločnosť. Rýchlo sa rozrastala, získala kráľovské požehnanie a s ním aj meno. V posledných rokoch však jej renomé upadalo. Časť problému spočívala v tom, že sa toto významné spoločenstvo učencov nikde nemohlo usadiť na dlhší čas. Svoj pôvodný domov si vytvorili v majestátnych, hoci už trochu spustnutých priestoroch Greshamovho kolégia, ale po dvojnásobnej tragédii, najprv po hroznom more v roku 1665 a o rok neskôr po veľkom požiari, budovu zabrali mestskí obchodníci, ktorých domy zničil živel. Po čase sa premenila na dočasnú burzu, lebo nové finančné centrum sa len stavalo. Kráľovskej spoločnosti a jej knihám a prístrojom, sextantom a mapám, teleskopom a mikroskopom ponúkol svoju knižnicu vojvoda z Norfolku. Nachádzala sa niekoľko míľ na západ, na ulici pri brehu rieky. V nej sa spoločnosť ešte chvíľu stretávala, aby diskutovala o najnovších vedeckých názoroch a vykonávala vedecký výskum, ktorý organizoval Robert Hooke. Kým spoločnosť sídlila v knižnici, vydávala knihy, vrátane Hookovej *Mikrografie* a diela *Sylva* Johna Evelyny, a po vzore tradí-

cie založenej prvými vedeckými spoločnosťami v Galileovej Itálii vydávala časopis *Filozofické transakcie*, v ktorom sa opisovali objavy a uverejňovali správy o prednáškach a dielach členov spoločnosti. Po niekoľkých rokoch sa znovu začali stretávať v Greshamovom kolégiu, v miestnostiach, ktoré vyčlenili na tento účel, čo zariadil vplyvný Hooke, člen správnej rady.

Hoci Isaac Newton o tom všetkom vedel, keď dve minúty pred šiestou vstupoval na hlavné nádvorie Greshamovho kolégia – západná obloha nadobudla oranžovú farbu a svetlo pohaslo – necítil takmer nijakú spriaznenosť so spoločnosťou, do ktorej vstúpil pred sedemnástimi rokmi ako dvadsaťdeväťročný mladík. Napriek skutočnosti, že mu význační vedeckí pracovníci vydali knihu *Principia Mathematica*, ktorá z neho urobila najvýznamnejšiu postavu vo vedeckej oblasti na svete, za posledné desaťročie navštívil Kráľovskú spoločnosť iba niekoľko ráz. Ani jedného člena nepovažoval za priateľa a len s veľkými ťažkosťami dokázal aspoň čiastočne dôverovať trom učencom tejto vedeckej inštitúcie. Jeden z nich bol už starší Robert Boyle, druhý mladý génius Edmund Halley a tretí, človek, ktorý ho presvedčil, aby opustil svoj kláštorňý svet v cambridgeskom Trojičnom kolégiu a navštívil dnes večer Londýn, neoceniteľný Christopher Wren.

Hlavná príčina jeho nápadnej neúčasti na stretnutiach spoločnosti bola ešte nápadnejšia prítomnosť Roberta Hooka na nich. Tento človek sa mu stal zarytým nepriateľom takmer od ich prvého stretnutia a len čo si roku 1676 členovia spoločnosti za nasledovníka Henryho Oldenburga zvolili do funkcie tajomníka Hooka, Newton sa rozhodol vzdať členstva. Keď ho napokon tí, čo v ňom videli príveľmi cenného človeka na to, aby ho stratili, presvedčovali, aby si to rozmyslel, kapituloval, ale slávnostne vyhlásil, že na schôdze bude chodiť len zriedka a iba vtedy, ak mu to bude vyhovovať.

Newton si uvedomoval, že ho všetci pokladajú za veľmi ťažkú povahu. Nepopierateľne patril k ľuďom, ktorí sa vyhýbajú spoločnosti, a vôbec sa nestaral o to, ako sa tým dotkne útlacitnosti iných. Bol úplne sebestačný a navyše nadmieru pyšný na túto skutočnosť. Nepotreboval nikoho, ale ľudia potrebovali jeho. Vedel, že v bu-

dúcnosti sa budú naňho čoraz väčšmi spoliehať, o tom nepochyboval. Práve pre tieto názory takmer nevychádzal z laboratória v Cambridgei. Ako jediného viac-menej dôverníka mal už vyše dvadsaťpäť rokov iba Johna Wickinsa, profesora teológie a spolubývajúceho. Keď prechádzal nádvorím a klenutým priechodom, aby zabočil doľava do kamennej chodby, blyslo mu hlavou, že aj Wickins dokáže obsiahnuť len zlomok toho, čo sa mu rodí v hlave a o tom, čo sa odohráva v laboratóriu susediacom s jeho spálňou, nevie takmer nič.

Pri týchto úvahách sa Newton v spomienkach vrátil späť asi o šesť mesiacov k ránu, keď ho zhoda okolností prinútila zmeniť zameranie svojho výskumu. Vtedy sa dozvedel o rubínovej guľke. Nik o nej doteraz ani netušil. Bolo to jeho najväčšie tajomstvo a s nikým sa nemohol o ňom porozprávať. Od tej osudovej udalosti celé dni a noci nerobil nič iné, len dumal o význame odkazu, ktorý zanechal George Ripley. Preskúmal každý text v svojom vlastníctve. Vrátil sa do Londýna, aby prehľadal vlhkú jaskyňu Cooperovho kníhkupectva a podplátil majiteľa, aby mu dovolil preosiať aj jeho plesnivé skladové priestory.

Pomaličky a opatrne poskladal akýsi náznak významu. Ripley celkom jasne písal o starobyľom a nadovšetko dôležitom artefakte, o rubínovej guľke. Išlo nepochybne o chýbajúce ohnivko, kľúč k vesmíru, lebo Ripleymu sa dalo veriť. Text, v ktorom sa opisuje tento zázrak, písala jeho ruka. Učenec, ktorý zomrel pred dvoma storočiami, bol talentovaný a charakterný človek. No napriek záchytným bodom od neho nemohol podniknúť skoro nič, keďže nemal guľku. Musel objaviť, kde je ukrytá.

Pred týždňom dostal pozvanie od Christophera Wrena, aby sa zúčastnil na mimoriadnom zasadaní Kráľovskej spoločnosti v Greshamovom kolégiu. Konalo sa ako slávnostné pri príležitosti dvadsiateho výročia postavenia Sheldonovej univerzitnej siene v Oxforde. Išlo o Wrenov prvý počín a brilantný začiatok jeho význačnej kariéry.

Spočiatku mal chuť hodiť prekrásne vyzdobenú pozvánku na kopy papierov na stole, kde by na ňu celkom určite zabudol tak ako tak-

mer na všetky pozvánky, žiadosti a listy od kolegov, ale čosi sa v ňom vzpriečilo proti tomuto popudu. Okrem Wickinsa mu bol najbližším človekom práve Wren, lebo si ho vážil väčšmi ako ktoréhokoľvek iného smrteľníka.

Pri dvojitých dverách do prednáškovej sály sa Newton zhlboka nadýchol a potlačil rukoväť. Miestnosť nemala viac ako stodvadsať štvorcových metrov, ale Wren, bývalý prezident spoločnosti a jeden z najslávnejších ľudí v Anglicku, vedel strhnúť dav, takže miestnosť bola plná. Každé miesto bolo obsadené, preto Newton musel stáť asi meter od dverí.

Pohľadom prebehol po miestnosti. Mala obdĺžnikový tvar a na troch stenách ju lemovali police, ktoré siahali od podlahy po strop, každý centimeter obsadený knihami. V tlmenom svetle z dvoch lustrov sa ich kožené chrby nedali prečítať. Štvrtá stena bola natretá modrozelenou farbou, ale na niektorých miestach sa odlupovala omietka a cez celú dĺžku sa ťahala veľká zubatá prasklina a ako vinič pretínala aj strop.

Dnes večer v sále sedelo asi sto členov. Newton ich z videnia poznal takmer všetkých, ale zoznámil sa len s niekoľkými. Vpredu sedel Halley a vedľa neho Samuel Pepys, ktorý bol oblečený do odporne sýtooranžového kabáta. John Evelyn sedel v rade za ním, ťobkal do obšúchaného koženého vrečka so šnupavým tabakom. Pri ňom sedel maliar spoločnosti Godfrey Keller, s ktorým sa stretol v Cambridgei len pred niekoľkými mesiacmi, keď ho umelec navštívil, lebo sa pripravoval na svoju najnovšiu zákazku. Mal namaľovať profesora matematiky. Na druhej strane miestnosti sedel Robert Boyle, výnimočne vysoký muž, chudý ako palička. V sviečkovom prítmí pôsobila jeho biela parochňa takmer nadprirodzene jasne. O niekoľko radov za ním Newton zbadal dvoch Talianov, ktorí boli súčasnými hosťami spoločnosti. Pred tromi mesiacmi pricestovali z Verony Guiseppa Riccini a Marco Bertolini a vzbudili značný rozruch. Šírili sa klebety o ich záľube v „zženštilých chlapcoch“, ktorí sa obliekali ako dievčatá a poskytovali odborné služby. Naľavo od nich zazrel okúzľujúci profil Nicolasa Fatia du Duillier, úžasne zaujímavého mladíka, ktorému ho predstavili len pre niekoľ-

kými týždňami. Mladý muž sa otočil a len čo ho zbadal, krátko a milo sa usmial.

Na vyvýšenom pódiu na vzdialenom konci sály sedel Robert Hooke a prezident spoločnosti John Vaughan, tretí gróf z Carbery, trblietajúci sa v purpurovej, pozlátenej brokátovej tunike a luxusne napudrovanej parochni. Pre Newtona gróf stelesňoval tie najjemnejšie cnosti a vlastnosti anglickej šľachty, no nechutného krpáňa vedľa neho považoval za prejav toho najhoršieho, čo môže svet ponúknuť. Hrbatý a dokrivený Hooke, vysoký aj s podpätkami ledva meter päťdesiat, akoby sa zošúveril v kresle, ktoré bolo preňho až smiešne nadmerné. Newton ho neznášal každým pórom svojho tela a dobre vedel, že Hooke pociťuje voči nemu čosi podobné. Ako sa dozvedel, tento tajomník urobí všetko, len aby ho zdiskreditoval či znesvätil. Newton sa v tej chvíli neubránil hrejivej spomienke na zvlášť janusovsko dvojtvárny list, ktorý napísal tomuto skrčkoví. Oznamoval mu v ňom, že ak on, Isaac Newton, dosiahol ako vedec niekedy dačo veľkolepé, stalo sa to preto, lebo stál na pleciach obrov.

Zahĺbený do týchto myšlienok si Newton takmer nevšimol, že Wren vystúpil na pódium. Členovia povstali ako na povel a skôr, než si znovu sadli, zatlieskali.

Newton si musel pripustiť, že Wren vyzerá veľkolepo a vystupuje s kráľovskou noblesou. Patril k tým, čo si zaslúžia nadšený potlesk. Bol pozoruhodný polyhistor, profesor astronómie, medzinárodné uznávaný architekt, medicínsky experimentátor a geniálny spisovateľ. Na druhej strane sa však vyznačoval výnimočnou skromnosťou. Pred rokmi, vtedy bol Newton ešte chlapec, Wren ako prvý spozoroval prstence okolo planéty Saturn. A keď holandský astronóm Christiaan Huygens publikoval svoje pozorovania a prijal vavríny za ich objavenie, Wren zostal úplne pokojný a veľkomyselný. Tento postoj Newton jednoducho nedokázal pochopiť, ale v kútiku svojej duše tušil, že Wren je lepší človek ako on, lebo je schopný prejavíť toľké cnosti.

Nasledujúcich tridsať minút sa obecnstvo nedokázalo odtrhnúť od toho, čo Wren rozprával. Prednášal ticho a melodicky, ale poslucháčov neuspával, vťahoval ich do problematiky a aj tie najodbornej-

šie aspekty svojho príspevku dokázal predostrieť zaujímavo a každý si ich vedel ľahko predstaviť. Svoju reč ilustroval náčrtmi, ktoré sám vyhotovil. Najprv obecenstvu porozprával, ako navrhol Sheldonovu univerzitnú sieň a potom pokračoval v opise stavebných problémov, s ktorými sa ako mladý architekt musel vyrovnáť. Pripustil, že bol vtedy dosť nervózny, lebo chcel urobiť dojem na svojich učiteľov. Predvádzal dokonalé nákresy každej etapy výstavby, od plánov prízemnia, ktoré mu zabezpečili zákazku, cez mnohé stupne stavebného procesu až po veľkolepé odhalenie dokončeného projektu roku 1669, päť rokov od začatia stavebných prác.

Newtonovi sa prednáška páčila, ale po chvíli zistil, že sa znovu vracia k problému, ktorý zamestnával jeho myseľ od februára, ľúštil význam Ripleyho tajomného odkazu. Záhada ho natoľko pohltila, že sa mu miestnosť pred očami úplne rozplynula a Wrenov hlas klezol pod hranicu počuteľnosti. Znovu videl Ripleyho slová, tajuplný odkaz a čudescnú kresbu, akoby držal pergamen v ruke. Jeho fotografická pamäť mu na listine zreprodukovala všetko do posledného záhybu, nepostúpil však ani o krok ďalej. V úsilí pochopiť učencov odkaz mu nebola nič platná ani jeho fenomenálna pamäť.

„Bol to najzarážajúcejší okamih...“ vravel Wren. „Základy takmer hotové a viete si predstaviť, že som sa dosť zdráhal povoliť ďalšie zdržanie, zvedavosť však nado mnou zvíťazila. Súhlasil som s odkrytím čudných podzemných miestností na úkor jedného dňa roboty, lebo som cítil, že sa to oplatí. Na konci dňa sa mi to potvrdilo. Pod touto časťou Oxfordu sa nachádzal prirodzený a určite rozsiahly systém chodieb. Pozorne som si ich zaznamenal do denníka a s dovolením rektora Hertfordského kolégia som prerazil úzky priechod z podzemných priestorov do chodieb pod neďalekým kolégiom s tým, že jedného dňa sa sem vrátim a zistím viac. Žiaľ, udialo sa to pred dvadsiatimi piatimi rokmi a záväzky voči jeho velenstvu udržali moje nadšenie pri zemi.“

Obecenstvo sa rozosmialo a Wren sa zhlboka nadýchol. „Prepáčte mi toto odbočenie. A teraz prejdeme ku konštrukcii strechy...“

Nervózne pálenie, ktoré sa začalo Newtonovi šíriť z hornej časti chrbtice, mu pomaly prebehlo celým telom až do nôh. Stál ako pri-

kovaný, uprene hľadel na architekta a skôr cítil, ako počul Ripleyho slová rezonovať vo svojej hlave... *Hľadajte guľu pod zemou, je ukrytá v kameni, veľká učenosť nad nami a zem pod nami.*

Keď Newton zaklopal na dvere a nakukol dnu, Wren bol sám v predsieni hlavnej prednáškovej miestnosti, skladal si parochňu a usiloval sa vyrovnať si chumáče sivých vlasov. Starší pán sa zatváril trochu udivene, že ho vidí, ale dobromyseľne sa usmial. „No to je prekvapenie.“

„Sir Christopher, môžem vás na okamih vyrušiť?“ opýtal sa Newton tichým a trdnomyseľným hlasom.

„Prirodzene, vážený kolega, poďte ďalej. Sadnite si. Páčila sa vám moja prednáška?“

„Áno, veľmi sa mi páčila,“ odvetil Newton chrapľavo. Usiloval sa potlačiť vzrušenie. „Vážený kolega, som poctený vašou prítomnosťou. Dnes večer sme mali vskutku skvelé publikum, čo poviete? A čím vám môžem poslúžiť?“ Wren nechal vlasy vlasmi a začal si vyzliekať kabátec. Newton si všimol, že ho má poznačený potom.

„Váš opis výstavby divadla sa mi videl veľmi okúzľujúci, ale,“ na okamih zaváhal. „Zvlášť ma zaujalo, keď ste spomenuli ten podzemný systém chodieb.“

„Nehovorte? Dost' ste ma tým zarazili, pán kolega,“ povedal Wren s kamennou tvárou. „Myslel som, že vás zaujme najmä stavebná časť, duch projektu, výnimočné prispôsobenie síl ‚Prírody‘.“

Newton upadol na okamih do rozpakov. „Prosím vás, prepáčte,“ vysúkal zo seba. „Nemyslel som...“

„Isaac, ja som žartoval. Prepánajána, asi bude pravda, čo sa o vás povára. Vraj sa nikdy nesmejete a údajne vás videli usmiať sa, ale len raz.“

Newton s vážnym výrazom na tvári nepovedal nič. Wren vycítil, že zrejme vedca urazil, položil mu ruku na plece. „Prepáčte mi, priateľ môj, nemyslel som to ako urážku.“

Newton sa uvoľnil, cívil o krok a uklonil sa. „Beriem to bez uráž-

ky. Sir, celkom ma očarila vaša prednáška, ale ten podzemný systém ma fascinoval. Možno môj záujem pramení v nejakom nevysvetliteľnom prapôvodnom prepojení mojej mysle. Nech je to čokoľvek, rád by som sa o ňom dozvedel viac.“

„Viete, sotva môžem ešte niečo dodať k tomu, čo som už dnes povedal. Na systém som narazil pre štvrtstoročím. Bol som mladý, plný ideálov a veril som, že sa raz vrátim a vo svojom voľnom čase ho preskúmam. Žiaľbohu, osud mi to nedoprial. A navyše, možno som vtedy z toho urobil len zbytočný rozruch.“

Newton uprene naňho hľadel, na tvári sa mu nepohol ani sval. „Ale pod sieňou sú chodby?“

„Och, áno, veru sú. Škoda, že zostali nepreskúmané.“

„Áno, chápem. Zakreslili ste si ich pôdorys na papier?“

„Lutujem, nie.“

„Tak čo ste vtedy videli?“ nedal sa odbiť Newton.

Wren sa zamračil a uhol pohľadom, lovil v pamäti. „Boli tam dva otvory, pokiaľ si pamätám. Prikázal som robotníkom, aby celý deň okolo nich kopali, ako som už povedal. Odkryli plochú strechu, kľukatú chodbu, tunely a ktovie čo ešte. Spomínam si, že som dolu poslal dvoch robotníkov s lampášom. Áno, už sa rozepamätávam. Stratili sa na pomerne dlhý čas. Už sme sa chystali za nimi poslať záchrancov, keď sa objavili, trochu dotrhaní a dosť sa ľutovali.“

Newton zdvihol obočie. „A čože ich tam postretlo?“

„Vážený kolega, nikdy som sa nedopátral pravdy. Pôsobili veľmi zmätene a ako zvyčajne sa nevedeli vyjadriť. Podarilo sa mi z nich vydolovať len niekoľko drobností. Za tým otvorom sa nachádzalo akési bludisko. Ešte aj v tom si jeden druhému odporovali. Jeden tvrdil, že išlo o prirodzene zakrivené tunely, druhý si zase myslel, že išlo o diabolský výtvor. Boli to len poverčiví a nevzdelaní robotníci, ale v tom čase som do chodieb nemohol poslať niekoho inteligentnejšieho. Ako som sa už dnes vyslovil, zachoval som sa možno trochu pochabo, keď som prerušil prácu, ktorú som robil na zákazku. Zrejme pod zemou viedli chodby od Hertfordského kolégia na juhovýchod a k miestu pod Bodleyho knižnicou takmer priamo na juh. Vedel som zo skúsenosti, že v Hertfordskom kolégiu pivnice

siahajú ďaleko pod zem a majú tunely vedúce k mojej sieni. Prepojiť ich bola maličkosť, a vtedy som si myslel, že tak uspokojím volanie mojej zvedavosti a zachovám si inšpiráciu. Chápete?“

Newton sa už očividne vznášal kdesi celkom inde. Keď sa Wren odmlčal, naďalej naňho mlčky civel. Wren si odkašľal a Newton sa vrátil do skutočnosti.

„Ospravedlňujem sa, sir,“ zahundral. „Vaše slová ma celkom pohltili. Áno, naskutku vás chápem, lebo svoju inšpiráciu musíme uspokojovať dovtedy, kým nezoschneme a nezomrieme.“

„Presne tak.“

Newton očividne už nemal čo dodať, a preto sa medzi oboma rozhostilo nepríjemné ticho.

„Isaac, ak je to všetko, čo vás zaujíma,“ ozval sa Wren.

„Som vám nesmierne povďačný,“ povedal Newton náhle. „Srdečná vďaka a dovidenia, sir Christopher.“ Uklonil sa, otočil a vykročil dverám.

9

Laura sedela vo Philipovom dome, stáložiaracie kachle bežali na plný výkon, na rošte blikotal oheň a už možno po šiesty raz v ten večer sa čudovala, ako niekto môže žiť v dome bez ústredného kúrenia, keď vonku zastalo Philipovo auto.

„Prepánajána, vyzeráš hrozne,“ privítala ho, keď vošiel prednými dverami. V hale si zavesil premočený plášť a vstúpil do jedálne, ktorá sa ťahala súbežne s halou. Na zapnutom televízore v rohu stíšil zvuk. „Aj sa tak cítim,“ odvetil a ani na ňu nepozrel. „Ako sa má Joanna?“

„Je hore a spí. Trochu doudieraná a samá modrina, ale v zásade je celá.“

„A zrejme je nachladnutá,“ poznamenal Philip ironicky, keď vošiel do kuchyne, aby skontroloval kachle. „Veď sa tu uvaríme.“

„Ale nevrav,“ odvrkla Laura. „Nechápem, ako môžeš žiť v dobe kamennej. Vari si ešte nepočul o najnovšom vynáleze? Nazvali ho radiátor.“

Philip si vzdychol a zvalil sa do stoličky, oprel si lakte o stôl a hlavu si schoval do dlaní. „Áno, jasné... a na čo by mi bol.“

„Mal si zlý deň?“

„Aj tak sa to dá povedať.“

„Nechceš mi o ňom porozprávať?“

Zdvihol k nej hlavu. Oči mal podliate krvou. „Chcem, ale len keď si dačo vypijem.“

„Nič ľahšie.“

O chvíľu mu Laura podávala plný pohár kvalitnej whisky a usadila sa na stoličku oproti nemu. „Vyzeráš, akoby si potreboval dačo zo seba dostať.“

Poriadne si uhol z pálenky. „Áno, a ty neprestaneš dovtedy, kým ti všetko nevytáram, však?“ odvetil ticho.

„To je predsa jasné. Tak čo sa prihodilo?“

Pohľadom zablúdil ponad Laurino plece na televízor. Práve sa na lokálnom programe začali správy a hlavný inšpektor Monroe sa chystal odpovedať na redaktorkine otázky. „Pozrime si najprv toto,“ navrhol Philip a na diaľkovom ovládaní pridal zvuk.

„Pán detektív,“ začala redaktorka, „môžete nám potvrdiť druhú vraždu?“

„Áno, dnes ráno sa pri prítoku Cherwellu, neďaleko od centra mesta, našlo telo mladej ženy.“

„A podobala sa táto vražda prvej, ktorú ste objavili včera večer?“

„Áno, vykazuje s ňou istú podobnosť,“ odvetil Monroe obozretne.

„Aha. Ľudia si už začínajú myslieť, že po slobode behá viacnásobný vrah. Môžete tento názor poprieť alebo potvrdiť?“

„Ešte je priskoro robiť ďalekosiahle závery. Môžem vás ubezpečiť, že robíme všetko, čo je v našich silách...“

„Ale,“ nedala sa odbiť redaktorka, „je pravda, že vraždy sa vyznačujú istými rituálnymi charakteristikami?“

Monroe sa pozrel na redaktorku s rastúcou ostražitou. Mal už skúsenosti s podobnými situáciami a pýšil sa tým, že sa už dlho nedal nachytať ani novinárom, ani televíznym redaktorom a nehodlal si túto povest pokaziť. „V tejto chvíli môžeme povedať len to, že medzi vraždami sú isté spoločné znaky, podobný modus operandi.“

„Redaktorka rýchlo zmenila tému. „Pán inšpektor, čo bude ďalej? Viete poskytnúť verejnosti nejakú radu?“

„Áno, to viem. Chcel by som znovu zopakovať, že robíme všetko, aby sme našli osobu alebo osoby zodpovedné za tieto vraždy. Žiadame verejnosť, aby zostala pokojná, všemožne nám pomáhala pri našom vyšetrovaní, a ak niekto má nejakú informáciu, aby s ňou za nami prišiel.“

Philip vypol televízor a zaklonil sa na stoličke.

„Je veľmi tajnostkársky,“ poznamenala Laura.

„Vieš dobre, že musí byť. Bežná policajná prax, nikdy neposkytujú nijaké informácie, ohrozuje vyšetrovanie. Ak sa niekto objaví

s dôkazmi, ktoré potvrdzujú skutočnosti úmyselne utajované pred verejnosťou, vieš, že stoja za to, aby sa preskúmali. Tak isto sa tým znižuje riziko výskytu bláznov, ktorí by sa chceli stať slávnici.“

„Áno, viem Philip. Spomeň si, čo som robila v New Yorku?“

Philip sa usmial. „Prepáč.“

„Dúfam, že ty budeš otvorenejší ako Monroe.“

„Samozrejme, Laura,“ odvetil. Oprel sa na stoličke, vystrel si nohy a zhlboka sa nadýchol, skôr než jej rozpovedal o žene v pramici. Len čo opísal obrázky, ktoré nasnímal, odmlčal sa a dopil pohár.

„Preboha,“ vyriekla Laura pomaly. „Myslela som si, že najbrutálnejšie mesto na svete je New York. „Čo vám povedali, ako dlho tam ležalo telo? Štyri hodiny?“

„Čiastočne ho zakrývali konáre stromu. Nejaká pani ho zbadala dnes ráno.“

„Určite mala skvelý zážitok.“

Philip zdvihol obočie a prikývol.

„To znamená, že vražda sa stala v skorých ranných hodinách o tretej alebo o štvrtej.“

„Asi,“ odvetil Philip a unavene sa zahľadel na Lauru. „Zavraždené dievča z pramice žilo v dome pri rieke. Ide o vzdialený plavebný úsek rieky Cherwell bez turistických člnov. Okrem toho je mimo sezóny. Našli ju v rodičovskom člne. Rodičia sú v Európe. Faktom však je, že ju v ňom nezavraždili. Monroe zašiel rovno do domu. Jej izba pripomínala jatky. Až neskôr ju odniesli do člna, ktorý nasmerovali pod strom a priviazali k brehu.“

„Zjavne dokonale naplánovaná vražda ako tá predchádzajúca. Vravíš, že jej v lebke nechali striebornú mincu?“

„Veru tak.“

„Nevieš náhodou, kde bola zlatá minca pri prvej vražde? Nevidel si ju predtým, ako ju vzal do rúk Monroe?“

„Nie.“

„Celkom iste sa na mieste činu ničoho nedotýkali, kým si neurobil fotografie.“

„Áno, máš pravdu. Ale rana bola príšerná. Technici tuším vraveli,

že mincu našli uloženú v hrudnej dutine až potom, keď vyšetrili zranenie.“

„No vidíš, ďalší rituálny prvok.“

„A čo tým chceš povedať?“

„Medzi vraždami uplynulo len niekoľko hodín. Dve mladé ženy znetvoril na slovovzatý odborník.“

„No a?“

„O niečom podobnom som už počula, ale aj ty. Osemdesiate roky devätnásteho storočia, Whitechapel. Zavraždené mladé ženy, roztrhané na kusy.“

Philip sa na ňu uprene zahľad a podal jej pohár, aby mu naliala. „Ty naozaj nemáš chybu,“ šepol. „Oxford už iné nepotrebuje, len Jacka Rozparovača dvadsiateho prvého storočia.“

10

„Čo sa ti stalo?“ opýtal sa Philip, keď ním Laura, sediaca na okraji postele, zatriasla a prebudila. Oči mu padli na podnos s raňajkami, ktorý ležal na prešívanej prikrývke medzi nimi.

„Nič, len to na mňa z ničoho nič prišlo,“ odvetila mu ľahkovážne.

„Ale čo?... neverím,“ čudoval sa Philip, sadol si a pretieral si oči.
„Určite máš niečo za lubom.“

„Philip...“

„Chceš sa podieľať na vyšetrovaní, však?“

Laura sa zo všetkých síl snažila tváriť nezáväzne, napokon však zo seba vysúkala. „Celú noc som o tom premýšľala, takmer som oka nezažmurila.“

„Laura, uvedom si, že tu ide o policajné vyšetrovanie. Prebohaživého, veď ty nie si kompetentná... a ani ja nie som kompetentný!“

„Philip, hádam si len nemyslíš, že chcem vstúpiť do policajného zboru. Chcem ti len naznačiť, že mám v úmysle viesť čosi ako súbežné vyšetrovanie.“

„Ale čo nepovieš, súbežné vyšetrovanie?“ podpichol ju Philip.
„A budeme sa hrať na *Kojaka*.“

„Podľa mňa vám môžem pomôcť.“

Philip nereagoval. „Nemohol by som si najprv vypiť aspoň trochu čaju?“

Laura mu do šálky naliala mlieko.

„Ach, Bože, pomôž... Američanka pripravuje čaj! Daj, urobím si to sám. Tak mi teda porozprávaj, nad čím si celú noc dumala.“

Laura si položila na druhú stranu postele dva vankúše a oprela sa o jej železnú konštrukciu. „Dobre, premýšľala som o tom, čo som ti vpravda včera večer, vieš, o Jackovi Rozparovačovi. Čoskoro som si

však uvedomila, že vlastne existuje len veľmi málo podobností medzi našimi vraždami a tými z Whitechapelu. Iste, aj Rozparovačove obeť prišli o telesné orgány a vraždy vykazovali určité rituálne znaky. V tom čase polícia odhalila akési podivné prepojenie so slobodomurármi, ale nikdy ich vlastne neobjasnili. Dodnes ešte presne nevieme, kto bol vrah.“

„A čo tým chceš povedať?“ opýtal sa Philip.

„Nuž, po prvé, všetky obeť vo Whitechapele boli prostitútky, presne ako nedávnejšie obeť yorkshirského rozparovača z osemdesiatych rokov. Tak isto spôsob, akým sa zo súčasných tiel odstraňujú orgány, je úplne odlišný od prípadov v minulosti. Iste, všetkým obetiam z Whitechapelu podrezali hrdlo zľava doprava, ale každá ďalšia vražda bola brutálnejšia ako predchádzajúca. Rozparovačovu poslednú obeť, Mariu Kellyovú, prakticky rozdrapili napoly. Vraždy mali aj jasný sexuálny podtón. Oba pracovné postupy sú celkom odlišné.“

„Z domácej úlohy máš jednotku,“ opatrne zažartoval Philip. „Odkiaľ to všetko vieš?“

Pokrčila plecami. „O Jackovi Rozparovačovi som si prečítala niekoľko kníh. Vždy ma priťahoval.“ Skôr než sa pustila do ďalšieho rozprávania, zhlboka sa nadýchla. „Naše vraždy celkom jasne vykazujú isté rituálne charakteristiky. Zlatá minca, strieborná minca, vyrezané srdce, odstránený mozog. Možno čosi naznačuje aj skutočnosť, že druhú zavraždenú ženu umiestnili na vodu a prvú obeť na suchú zem. Nie je toho však veľa, na čom sa dá stavať. Nezistili ste včera ešte niečo?“

„Ani nie. Ja robím policajného fotografa. Väčšinu dňa trávim prípravou fotografií a digitálnych súborov, posielaním materiálu do Scotland Yardu a vyhľadávaním fotografií z policajnej databázy.“

„Ale iste máš na policajnej stanici priateľov? Musel si sa predsa už dozvedieť, čo vedia o vraždách. Prepánajána! Či nie si ani trochu zvedavý?“

Philip si nalial druhú šálku čaju. Vzal si hrianku a povedal: „No, samozrejme, že som sa trochu vyzvedal, ale prečo by som ti o tom mal rozprávať?“

Zatvářila sa zarazene.

„Počuj, nedívaj sa na mňa týmto pohľadom,“ namosúril sa Philip a pokrútil hlavou.

Vraciaš sa predsa do New Yorku, či nie? Tak potom načo?“

„Vlastne som sa rozhodla, že ešte chvíľu zostanem.“

„Ale nehovor, naozaj?“

„Neboj sa, nebudeš sa musieť so mnou obťažovať, ak...“

„Ale Laura, prestaň. Čo sa hneď odúvaš. Samozrejme, že môžeš zostať, ako dlho budeš chcieť... Ak ti nebude prekážať kúrenie.“

Odrazu sa usmiala. „Vieš, Joannina nehoda spôsobilá, že...“

„Uvedomujem si to, ale čo teraz?“

„No teraz mnou lomcuje zvedavosť. Hrabem sa v Thomasovi Bradwardinovi a čoraz viac uvažujem v pojmoch modernej mystiky.“

„Aha. Si naozaj úprimná, fakt.“

„Nemala som...“

„Dobre,“ povedal Philip chlácholivo. „Čo chceš vedieť.“

„Všetko do bodky, Philip.“

Nahlas sa zasmial a oprel sa o vankúš. „Si čarovná.“

„No tak?“

„Pravdu povediac ja toho ani veľa neviem... vlastne *oni* o tom veľa nevedia, Monroe a jeho chlapi. Obe dievčatá študovali na univerzite. Prvá obeť, dievča v aute, sa volala Rachel Southgatová, dcéra biskupa Leonarda Southgata, vdovca žijúceho v grófstve Surrey. Mala osemnásť rokov a chodila do prvého ročníka. Rachel mala tri staršie sestry. Dievča z pramice sa volalo Jessica Fullertonová. Mala devätnásť rokov, práve prešla do druhého ročníka. Ako jedináčka žila s rodinou v Oxforde, asi sto metrov od miesta, kde objavili telo. Rodičia boli veľmi pyšní na to, že ich dcéra študuje. Ako som vrazil už včera, dom mala len pre seba, lebo rodičia odcestovali do Európy. Polícia sa včera spojila s mamou i otcom. Už by mali byť v Oxforde.“

„Nevieš o niečom, čo by dievčatá spájalo? Okrem skutočnosti, že obe študovali? Na ktoré kolégium chodili?“

„Neexistuje nijaké spojenie. Jessica chodila na Balliol a študovala právo, Rachel na Merton a študovala angličtinu.“

„Nemali nejaké spoločné fyzické charakteristiky? Rodiny? Priateľov? Poznali sa?“

„Jessica bola blondína, vysoká a štíhla, Rachel bruneta, nižšia a plnšia. Obe pochádzali takmer zo strednej vrstvy. Nik doteraz nevie, či sa poznali. Monroovi chlapci po tom pátrajú, je to rutinná záležitosť.“

Laura prikývla a otočila sa k spálňovému oknu a pozrela na oblohu. Vonku bolo čerstvé iskrivé jarné ráno, po včerajšom daždi ani stopy. „Veľa toho teda nevieme, čo?“

„Včera večer som telefonoval jednému známemu na policajnú stanicu, aby som sa dozvedel najnovšie informácie,“ povedal Philip po chvíli. „Technici zistili, že mince sú z rýdzeho vzácneho kovu, ale nie sú starobylé. Vyrazili ich len nedávno, a to tak, aby vyzerali staro. Skúmajú ich pôvod.“

„Originály sú zrejme unikátne a pre vraha musia mať nejaký špeciálny význam, keď ich repliky necháva na mieste činu.“ Na okamih sa odmlčala. „Prezrel si ich poriadne? Nevedel by si ich nakresliť? Neboli na nich nejaké postavy?“

„Vydrž, skúsím si spomenúť.“

Prešla k bielizníku, kde našla kúsok papiera a ceruzku.

„Vlastne papier ani ceruzku nepotrebujeme. Ak máš silný žalúdok, ukážem ti niečo lepšie.“

„Fotoaparát.“

„Ak máš kondičku, skoč poň, je v hale.“

Po niekoľkých minútach našiel v pamäti na čipe svojho Nikonu zábery, ktoré urobil zblízka, vybral jeden, nastavil mincu a otočil fotoaparát tak, aby Laura videla na obrazovku. „To je asi najlepší obrázok. Môžem ti ho vytlačiť.“

Laura sa zo všetkých síl usilovala nevšimnúť si červené a čierne mäso obkolesujúce mincu a sústrediť sa na predmet v strede obrázka, striebornú mincu v prázdnej Jessikinej lebke. Zobrazovala profil hlavy, úzkej androgynickej tváre s dlhým impozantným nosom. Osoba na minci mala na hlave nejakú hranatú prilbu. „Som si istá, že na prvej minci boli ženské postavy.“

„Áno, myslím, že máš pravdu,“ súhlasil Philip.

Schmatla notes. „Vyzerali asi takto, nie?“ A zdvihla papier tak, aby Philip videl na odeté postavy s misou nad hlavou.

„Nie je to síce Rembrandt, ale tuším, že vyzerali presne tak.“

„Čo podľa teba predstavujú?“

„Ani keď ma zabiješ, neviem.“

„A čo táto postava. Zdá sa mi akási známa,“ povedala a ukázala na fotoaparát. „Žena či muž vyzerá ako zo starého Egypta, že by faraón, čo povieš?“

Philip pokrčil plecami. „Možno. Na druhej strane by mohlo byť niečo z náboženskej symboliky. Egypťania sa modlili k slnku, či nie? Ktovie, či táto misa...“ Philip ukázal na Laurin obrázok, „...nepredstavuje slnko.“

Laura uprene hľadela na fotografiu a potom na hrubý náčrt, ktorý vytvorila. „Vieš, bola by som rada, keby si mi obrázok vytlačil,“ ťukla do obrazovky. „A potom sa ešte trochu pustím do vykopávk.“

„O Joanninej nehode mi povedal starý Fotheringay z Kolégia svätého Jána,“ obrátil sa James Lightman k Laure, keď kráčali po chodbe k jeho kancelárii. Steny, podlaha a strop boli z vápenca a zovšadiaľ sa ozývali ich kroky. Kráčala za ním po širokom mramorovom schodisku a cez otvorené dvere pohľadom zachytila množstvo kníh lemujúcich obrovskú miestnosť, do ktorej dopadali široké lúče slnečného svetla.

„Prepáč mi James, že som ti nezavolala. Všetko sa to zbehlo akosi divoko a narýchlo.“

„Preboha, Laura, nie som tlk. Ja to vidím z tej lepšej stránky, zdržiš sa u nás o niečo dlhšie. Len pred dvoma dňami si mi dávala zbohom.“

„Viem, aspoň o týždeň budem mať viac času na výskum.“

Došli k jeho kancelárii. Podržal jej ťažké dubové dvere. Vošla dnu a poobzerala sa okolo seba. Zasiahol ju starý známy nápor na zmysly, ktorý po prvý raz zakúsila, keď mala osemnásť. Stála v miestnosti s klenutým stropom, zapratanou starovekými knihami a policami plnými starožitností a kuriozít: vypchaná sova v sklenej vitríne, bronzová pyramída, čudesné strunové hudobné nástroje a škatule vykladané perleťou a bronzom zo severnej Afriky. Z pozadia k nej zaznieval Bach.

Čosi vyše týždňa od zápisu na Oxfordskej univerzite strávila prvé ráno v Bodleyho kráľovstve a vychutnávala si skutočnosť, že má preukaz do najvyberanejšej knižnice na svete. Bol to pre ňu pamätný zážitok. Práve stála v renovovanom oddelení dejín umenia, keď sa presne nad jej hlavou uvoľnila polica a kôpka ťažkých kníh padla rovno na ňu.

Mala veľké šťastie. Z nehody vyšla takmer bez zranenia, až na niekoľko škrabancov na pravej ruke, ale James Lightman bol okamžite pri nej. S neprijemnosťou sa vyrovnal typickým jemným, zato však rozhodným spôsobom, prinútil ju, aby si sadla, prezrel jej zranenia a povypytoval sa, ako sa to stalo. Presne v tejto kancelárii jej ponúkol silný čaj a sušienky a prezvedal sa na ňu. Tento rozhovor znamenal začiatok ich blízkeho vzťahu, ktorý zostal bez poškvrny počas celého jej štúdia v Oxforde. Prekonala aj jej odchod do Ameriky a zriedkavé návštevy Anglicka. Keď študovala na univerzite, Lightman sa k nej správal ako dobrý strýko, takmer otcovsky, a mala ho vždy naporúdzi, na rozdiel od rodičov vzdialených desaťtisíc kilometrov na západ. Hoci pracovali vo veľmi odlišných oblastiach, intelektuálne spolu ladili. On predstavoval polyhistora a vynikajúceho učenca, známeho na celom svete ako popredná autorita v starovekých jazykoch so zvláštnym zameraním na helenisticko-rímsku literatúru. Lauriným obľúbeným obdobím bola renesancia a obroda klasického vplyvu na umenie. O Jamesovi Lightmanovi sa dozvedela z knižky o klasickom maľovaní, ktorú čítala, keď mala pätnásť rokov a bola ešte vždy len predčasne dospievajúcou stredoškôľčkou v Santa Barbare.

Keď Laura poznala Lightmana niekoľko mesiacov, dozvedela sa, že sa kedysi oženil s lady Susannou Gatingovou z Brilu. Jeho manželka s dcérou sa však zabili pri automobilovej zrážke v roku 1981, ani nie rok pred príchodom Laury do Oxfordu. Emily by bola dnes takmer presne v jej veku.

Lightman sa pomaly usadil do obšúchaného koženého kresla pred písacím stolom a pokynul Laure, aby urobila to isté. Vtedy si odrazu uvedomila, že v kancelárii je ešte niekto. V kresle pri stene, čo najďalej od Lightmanovho stola, sedel mladý muž. Na sebe mal vkusný čierny oblek a bielu košeľu. Vlasy dlhé a začesané nad uši. Mal dlhý vtáčí nos a veľmi výrazné lícne kosti.

„Och, ešte som vás nezoznámil s Malcolmom?“ ozval sa Lightman, ktorý si všimol jej prekvapenie a odviezol ju ku kreslu, z ktorého mladík začínal vstávať. „Malcolm Bridges, môj osobný asistent. Pani Nivenová.“

Bridges k nej vystrel kostnatú ruku. „Už som o vás veľa počul,“ povedal takmer s kamennou tvárou. Hlas mal prekvapujúco hlboký a mierny waleský prízvuk mu dodával čosi z Anthonyho Hopkinsa. Hlas sa priam nehodil k jeho zjavu.

„Dúfam, že aspoň dačo z toho v dobrom?“ odvetila Laura a skúmala Bridgesovu tvár. Niečo sa jej na ňom okamžite znepáčilo, ale nevedela by to pomenovať. Potom sa otočila k Lightmanovi. „Dúfam, že som neprišla v nevhodnom čase.“

„Nie, nie, čo to hovoríte,“ odvetil stavec. „Malcolm, už sme prebrali všetky detaily pokiaľ ide o večerné prípitky, však?“

„Áno, myslím, že sme hotoví. Všetko zariadim,“ povedal. Potom sa na okamih obrátil k Laure: „Pani Nivenová, dúfam, že sa čoskoro znovu uvidíme,“ prešiel ku dverám a odišiel.

Lightman sa vrátil k svojmu kreslu a sadol si. Laura sa vnorila do pevnej kože a prekrížila si nohy.

„No tak s čím vám môžem poslávať, moja milá?“ opýtal sa Lightman. „V telefóne ste mali veľmi rozčúlený hlas.“

Pozrela na známú tvár, tmavohnedé oči s hustými mihalnicami, biele dlhé a nepoddajné vlasy. Niekedy jej pripomínal W. H. Audena v rokoch, inokedy biblického patriarchu bez brady. Ešte nemal sedemdesiat, ale vyzeral starší. Pokožku mal kožovitú, na čele toľko vrások, že zblízka to vyzeralo ako fotografia Marsu, ktorú urobila NASA.

„Pripúšťam, že som trochu vzrušená,“ začala Laura. „Zrejme z knihy, na ktorej pracujem.“

„Myslíte román o Thomasovi Bradwardinovi?“

„Vlastne ani nie,“ odvetila trochu rozpačito. „Rozhodla som sa, že ho na čas odložím. Chystám sa napísať niečo zasadené do súčasnosti, nejakú napínavú detektívku.“

„Aha?“

„Uvažujem, že dejiskom by mohol byť Oxford alebo Cambridge. Ešte neviem.“

„Och, preboha, Laura, len si nevyberte to ‚druhé miesto‘. Príšerná diera!“

Usmiala sa. „Chcela by som vraždy spojiť s niečím rituálnym.“

Vrah po každej vražde zanechá na mieste činu nejaký predmet. Spočiatku som uvažovala o obradnom noži, ale včera v noci mi prišlo na um, že použijem mince. Polícia ich bude nachádzať pri telách obetí.“

„Mince?“

„Áno, staroveké mince. Problém je však v tom, že moje vedomosti o tejto téme sa rovnajú nule.“

Lightman sa predklonil, aby vzal do ruky akýsi predmet v tvare písmena V, ktorý ležal na stolíku pri jeho kresle. Pozostával z pevnej pružiny s dvoma rúčkami. Laura sa zatváрила zarazene.

„Artritída,“ vysvetlil Lightman a usmial sa nad jej údivom. „Lekári mi poradili, aby som každú hodinu stláčal tento posilňovač päť minút, inak sa mi vraj zápästia načisto zadrú.“ Prevrátil očami. „Nepresvedčili ma.“ Niekoľko ráz pružinu stlačil a prestal. Pozrel na Lauru. „Ale neviem, ako vám môžem pomôcť. Mince nie sú môj odbor.“

„Iste, chápem,“ odvetila Laura. „Len... uvažovala som, či sa v Bodleyho knižnici nenájde o nich zopár kníh. Problém je totiž v tom, že už nemám do nej preukaz.“ Potom mrkla a dodala: „Smú sa sem zapísať aj americkí turisti?“

Lightman sa rozosmial. „Len veľmi vyberaní... Pozrite, viem si predstaviť, že sa ponáhľate... ako zvyčajne.“

Laura naklonila hlavu nabok. „Nuž v tom si, žiaľ, neviem pomôcť.“

„Máme tu veľmi dobré numizmatické oddelenie. Zavediem vás na prízemie, kde môžete začať. A na vypĺňanie prihlášok a formulárov sa dnes vykašleme.“

Keď vstal, akoby si po prvý raz všimol, čo má na sebe. „Bože dobrý, Laura, veď to je prívesok, čo som vám dal... kedy to bolo?“

Na jemnej striebornej retiazke visel opál. Dala si ju dnes ráno a pritom si ani neuvedomila, že je to dar od Lightmana. „Keď som bola študentka,“ odvetila Laura. „Asi v roku 1983. Je to už dávno. Vtedy som ju nosievala takmer každý deň.“

„Povedal som vám niekedy, že to bol mesačný kameň mojej dcéry?“

„Nie.“

„Tak dobre. Poďme.“

Na prízemí v hlavnej knižničnej hale Laura nasledovala Lightmana po chodbičkách s parketovou podlahou, ktoré pretínali miestnosť medzi obrovskými dubovými regálmi stojacimi v radách. Prešli na druhú stranu haly a na vzdialenom konci ju Lightman previedol cez vysoké dvere do ďalšej miestnosti, menšej verzie hlavnej haly. Lightman znovu zabočil a zastal pred skupinou regálov pri stene. Pred nimi stál veľký stôl a na ňom počítač. V tejto časti knižnice boli sami.

„Laura, a sme tu,“ povedal Lightman a pohľadom prezrel police. „Podľa mňa tu nájdete všetko, čo hľadáte. Ak budete čokoľvek potrebovať, za rohom je pani Sitwellová,“ ukázal na vzdialený koniec miestnosti. „Oddelenie pozná ako vlastnú dľaň. Ak však budete potrebovať viac informácií odo mňa, neváhajte za mnou prísť. V kancelárii musím vybaviť nejaký byrokratický nezmysel.“ Predklonil sa a pobožkal ju na líce. „Predtým než odídete, prídte sa rozlúčiť.“

Laura si sadla a pohľadom prebehla dlhé rady kníh. Odrazu ju trápilo zlé svedomie, že takto ohlupuje starého človeka dobrodružnými historkami. Upokojovala sa však s tým, že nemôže konať inak.

Nemala presnú predstavu, čo vlastne hľadá, a preto sa rozhodla, že sa do hľadania jednoducho vrhne. Vytiahla knihu s názvom *Staroveké mince*, vydanú vydavateľstvom Oxford University Press, a odniesla ju na stôl. Potom vybrala fotografiu, ktorú jej urobil Philip, a notes, kde mala hrubý náčrt druhej strany mince. Kým otvorila knihu, zblízka si ich prezrela.

V priebehu niekoľkých sekúnd zistila, že razenie mincí sa rozvinovalo v Grécku, ale prvé mince pochádzajú z Malej Ázie a našli sa pod chrámom bohyne Artemis zo šiesteho storočia pred Kristom. Mince, ktoré sa našli na mieste vraždy, svojím zvláštnym vzhľadom naznačujú, že by mohli pochádzať z Egypta, uvažovala Laura, ale v tejto knihe sa nespomínali rané mince z tejto oblasti. Vybrala z police ďalší zväzok. Luther Neumann *Starobylé mince*.

Hneď na začiatku ponúkal niekoľko teoretických úvah o egypt-

ských minciach a mene z obdobia, keď Egypt pohltila Rímska ríša. Autor uvádzal len stručné state o tom, ako niektoré rané egyptské mince navrhovali alchymisti a okultisti posadnutí zlatom a inými vzácnymi kovmi. Títo učenci boli u niektorých faraónov dvorní čarodejnici.

Práve sa chystala vrátiť knihu na policu, keď jej blysla hlavou podivná myšlienka. Išlo o čosi, čo jej povedal James. „Opál bol mesačný kameň mojej dcéry,“ nahlas si zopakovala jeho slová a znovu otvorila knihu. Vrátila sa k strane, ktorú práve čítala, a vtedy jej do očí udrelo slovo alchymista.

Pocítila, ako sa jej zrýchlil tep, pritiahla si notes, prevrátila stranu a zapísala si: Alchymista, čarodejník, staroveký Egypt, mesačný kameň, zlato a striebro a potom nasledovali štyri otázniky.

Keď vrátila obe knihy na police, prezerala si počítačový katalóg a hľadala niečo o najstarších minciach. Našla iba jeden titul, viktoriánsku knihu *Stratená numizmatika* profesora Samuela Cohena. Potom sa pustila do hľadania egyptských alchymistov. Okrem niekoľkých moderných a senzačných titulov, ktorým sa podľa jej názoru nedalo veriť, opäť dospela len k jedinej knihe od skutočného učenca, k ďalšiemu až smiešne tajomnému viktoriánskemu zväzku *Čierne umenie faraónov* od Erasma Fairbrooka-Dala.

Hľadanie ju pomaly začínalo baviť. Vracala sa pri ňom do študentských čias, k príjemným spomienkam na popoludnia strávené v podobných miestnostiach, keď po čomsi pátrala a prechádzala od jednej vedeckej koncepcie k druhej, tápala po kľukatom chodníku intelektuálneho bludiska. Možno, pomyslela si, keď otvárala knihu *Stratená numizmatika* a s prehnanou pozornosťou prevracala obrovské strany, práve tieto pocity, to chvenie z hľadania kľúčov k záhadám ju inšpirovalo, aby sa ako novinárka venovala kriminalistickej oblasti. Ak to bola pravda, potom ju to neodvratne priviedlo k tomu, aby sa stala spisovateľkou napínavých románov.

Vtom ju zbadala. Uprostred strany deväť, obrázok dvoch kotúčov, mincu z obidvoch strán. Prvý kotúč zobrazoval päť žien v dlhých šatách, ktoré držali vo vystretých rukách nad hlavou veľkú hlbokú misu. Na druhej strane tej istej mince bola hlava mladého faraóna.

Tvár sa trochu líšila od tej z Philipovho fotoaparátu, ale všetko ostatné na minci sa zhodovalo. S rastúcim vzrušením si prečítala text, ktorý bol vytlačený pod oboma obrázkami:

Sú známe ako Archanonove mince (400 pred K., napatská oblasť), ručne ich vyrábali dvorní čarodejníci kráľa Alara. Každá obsahuje výjavy odrážajúce starovekú egyptskú predstavu o jednote všetkých vecí, holistické párovanie komplementárnych prvkov. Tento príklad je zlatá minca a nesie obrázok päťice žien, ktoré držia symbol slnka. Na rovnakom mieste sa našli dve ďalšie veľmi podobné Archanonove mince. Strieborná minca s obrázkom piatich žien držiacich misu, symbol Mesiaca a tretia vyrobená zo železa, na ktorej ďalšie kvinteto ženských postáv v róbach drží nad hlavou guľu (podľa istých odborníkov planétu Mars).

„Bože,“ povedala Laura nahlas a uprene hľadela na stranu pred sebou. „Osvieť ma.“ Potom sa obrátila k druhej knihe, *Čierne umenie faraónov*, listovala v nej, čítala náhodné pasáže, kým sa nedostala ku kapitole s názvom „Zrod holizmu“.

O tri hodiny vyšla z knižnice. Vonku svietilo nezvyčajne jasné popoludňajšie slnko, ktoré prenikalo cez nízke čierne mraky. Ulica sa leskla od nedávneho dažďa a na oblohe sa vynímala dúha. Laura si ju však vôbec nevšimla. Blúdila po starovekom svete mágie a okultizmu a celá sa chvela od predstavy, že objavila rozhodujúci záchytný bod pri hľadaní vraha.

12

Akolyt bol pyšný na prácu, ktorú vykonal. Pripadala mu ako naplnenie vytúženého sna. Pomáhal jednej z najväčších žijúcich osobností, plnil dôležité úlohy, ktoré mali význam i cieľ. Stal sa súčasťou veľkého plánu, Veľkého diela, ako ho kedysi pred stáročiami nazvali.

Mnoho rokov sa pripravoval, aby mohol splniť poslanie, ktorým ho poverili. Príprava bola nesmierne vyčerpávajúca. Študoval na najlepších lekárskech fakultách, prax vykonával v operačných sálach troch medzinárodne uznávaných nemocníc, prešiel mnohými vednými odbormi a nadobudol najrozličnejšie zručnosti, keď si cibril svoj veľký prirodzený talent. Študoval kryogeniku, psychológiu, matematiku a zároveň sa venoval okultným vedám vrátane numerológie, astrológie a alchýmie. Mal radosť, keď o sebe premýšľal ako o najvýznamnejšom členovi kolektívu, ako o koliesku v stroji, dôležitom prvku v novom Veľkom diele.

Na nenápadnej čiernej Toyote zabočil na prázdne miesto parkoviska Somervillského kolégia v Oxforde, vyhradenom pre návštevníkov a vystúpil na zem posypanú štrkom. Podošvy ručne vyrobených čiernych topánok na kamienkoch zaškrípali. Z prednej časti bezchybného obleku od Cerrutiho si oprášil neexistujúce fliačky prachu, nad ušami si zahladil niekoľko prameňov vlasov, zbytočne si vyrovnal už dokonale upravenú značkovú hodvábnu kravatu a preskúmal svoj zvlhľad v spätnom zrkadle neďalekého auta. Až potom sa otočil a vykročil k hlavnému nádvoriu univerzity.

Pohľadom prebehol po značkových hodinách Patek Philippe. Boli takmer tri hodiny. Vedel, že Samantha Thurowová, študentka tretieho ročníka dejín a politológie, sa v každom okamihu objaví na

schodisku sedem. Od tej chvíle bude sledovať každý jej pohyb presne do 9.08. V podstate si však už dopredu zistil, čo bude robiť. Do izby na internáte v Sommertowne, severne od mesta, jej nasadil plošticu a odpočúval jej aj telefón.

Keď si v pamäti preberal tieto skutočnosti a začínal pociťovať prvé záchvevy sladkého očakávania, zbadal Samantha vychádzať z tmavého vchodu na schodisku sedem. Rozprávala sa so spolužiačkou, nízkou dievčinou z Ázie. Samantha sa vyznačovala výnimočne pekným vzhľadom. Vysoká brunetka so zmyselnými mandľovými očami a plnými perami nafarbenými svetlým rúžom. Vlasy mala začesané dozadu a starostlivo upravené tak, aby vyzerali ako neupravené. Na sebe mala krátku vlnenú škótsku sukňu, pod ňou úzke priliehavé nohavice, čierne topánky od doktora Martensa, vypasovaný červený sveter a čiernu vestu. Niesla za náručie kníh a cez ľavé plece mala prevesenú malú koženú tašku. Akolyt zhodnotil oblečenie Samantha Thurowovej ako veľmi nevkusné, keď pomaly kráčal po nádvorí a videl dievčatá vojsť na vrátnicu, ktorá viedla na ulicu.

Do pamäti si vtlačil takmer každý detail spisu, ktorý si založil o dievčine. Narodila sa devätnásteho mája 1986 v Godalmingu, v grófstve Surrey. Otec obchodoval so zbraňami, matka učila, mala dvoch starších bratov a jednu mladšiu sestru. Ako štipendistka študovala v treťom ročníku. Samanthe všetko vychádzalo, lebo bola veľmi ctížiadostivá. Z lekárskeho hľadiska mala dokonalé zdravie, zvyčajné detské choroby, ako deväťročná zlomenú ruku a obličky v bezchybnom stave. Jej milostný život sa spájal so súčasným priateľom Simonom Weldingom, začínajúcim dvadsaťštyriročným učiteľom. Vo východnom Oxforde si s dvoma ďalšími študentmi prenajal dom a Samantha v ňom počas semestra prespávala najmenej dva razy do týždňa.

Samantha si odomkla bicykel a odtlačila ho od steny, zamávala priateľke na rozlúčku, zabočila doprava, prešla cez ulicu sv. Gilesa a zamierila do centra. Akolyt vedel, kam mieri a nepociťoval potrebu ponáhľať sa k autu. Keď k nemu došiel, natiahol si rukavice, z balíčka, ktorý vždy nosieval so sebou, vytiahol utierku a utrel si sedadlo predtým, než si naň sadol. Očistil palubnú dosku i volant

a uložil utierku do malého plastového vrečka, čo ležala na sedadle vedľa neho. Potom si vyhladil nohavice i sako a usadil sa tak, aby čo najmenej dokrčil oblek. Otočil kľúčom v zapalovaní a vyrazil.

Na ulici sv. Gilesa predbehol Samanthu, ktorá sa viezla v skupine iných cyklistov. Pokojne bez náhlenia prešiel centrom a po Cowleyho ulici došiel na Princeznu ulicu. Zaparkoval oproti číslu 268. O desať minút sa na konci Cowleyho ulice objavila Samantha, viezla sa po úzkej ceste lemovanej pánskymi domami s terasami, kým nezastavila pred číslom 268. Odtlačila bicykel na chodník, oprela ho o múr domu a vlastným kľúčom si otvorila predné dvere.

Presne podľa programu sa jej priateľ Simon Welding neobjaví doma najmenej ďalšie štyri hodiny a Samantha mala v pláne celé popoludnie študovať. Väčšiu časť večera zostanú obaja sami. Oboch Simonových spolubývajúcich pozvali na večierok do neďalekej ulice. Tesne pred deviatou večer vojde aj so svojím výstrojom do domu číslo 268 a vyjde z neho o deväť pätnásť. O ďalších pätnásť minút sa stretne so svojím Majstrom a znovu sa o krok priblížia k uskutočneniu Veľkého diela.

13

„Počuj mama, ty si sa naozaj do toho pustila?“ začudovala sa Joanna.

„A čo sa tak čuduješ. Nie som predsa v oblasti zločinu nováčik, či áno? Spomeň si, ako som si zarábala na živobytie, skôr než som sa stala slávnou spisovateľkou?“ odvrkla Laura.

Joanna vstala z postele po prvý raz od nehody, sedela na Philipovom gauči zabalená do prikrývky so šálkou polievky v ruke. Na sebe mala strakaté pyžamo, ktoré bolo aspoň o tri čísla väčšie. Hodiny starého otca v hale práve odbili šiestu a Laura s Philipom dokončili rozhovor o udalostiach z posledných dvoch dní a dostali sa k bodu, keď Laura v to popoludnie zašla do knižnice za Lightmanom.

„Navyše,“ dodala Laura dobromyseľne a fľochla na Philipa v kresle. „Myslím, že som zabodovala.“

„Ale nehovor?“ podivil sa Philip s prebudeným záujmom. A koľko bodov si získala?“

„To ešte neviem, ale sú výsledkom štvorhodinového intenzívneho hľadania v Bodleyho knižnici. Ukázalo sa, že mince sú replikami akýchsi Archanonových mincí. Asi ide o najstaršiu známu egyptskú mincu z roku 400 pred Kristom, dovtedy Egypťania obchodovali iba výmenným spôsobom. Dôležitejší je však fakt, že ich navrhli alchymisti, ktorí pracovali u faraónov. Podľa istého uznávaného zdroja sa obraz žien a misky spája s alchymistickou posadnutosťou holizmom, spájaním zdanlivo nespojiteľných vecí.“

„Áno, je známe, že v starovekom Egypte boli alchymisti,“ povedal Philip. Spomínam si, že som čítal o tom období, keď sa spochabeli do výroby zlata a elixíru večného života.“

„Mami?... To hádam nemyslíš vážne? zamračila sa Joanna. Veď celá alchýmia je len znôška nezmyslov, či nie?“

„Najprv ma vypočujte do konca, dobre,“ povedala Laura.

Philip a Joanna sa pozreli jeden na druhého a odmlčali sa.

„Dobre. Ukazuje sa, že alchymistom išlo najmä o jedno prepojenie, a to medzi človekom a vesmírom. Mnohí alchymisti sa usilovali viesť paralelu medzi ľudským telom, planétami, hviezdami a pohybom nebies. Verili, že ľudská podoba je odrazom nebeskej sféry, že Boh vytvoril tieto vzory, opakované obrazy, ak chcete, a že ich úlohou je rozlúštiť toto prepojenie.“ Pozrela na Philipa a Joannu. „Považovali to takmer za svoju svätú povinnosť.“

„A ty si myslíš, že to súvisí s vraždami?“ opýtal sa Philip a tváril sa úplne zarazene.

„Alchymisti verili, že zlato dokážu vyrobiť len vtedy, ak objavia mýtický kameň mudrcov, magickú substanciu, ktorá je schopná premeniť obyčajný kov na rýdze zlato. Kameň mudrcov môže objaviť len človek šľachetný duchom, čiže alchymista, ktorý naozaj pochopil holistický pohľad na vesmír a dokáže oslobodiť svoju myseľ tak, aby splynula s vesmírnym duchom. Dôležité je, že alchymisti viedli spojenia medzi kovmi a časťami tela.“

„Čo nepovieš,“ prerušil ju. „Spájali zlato so srdcom a striebro s mozgom?“

„Pán Bainbridge získava prémiový bod. Je to však omnoho zložitejšie. Alchymisti verili, že telo a nebeská sféra sú zrkadlovým odrazom. Takže aj planéty možno spájať s telesnými orgánmi...“

„Mami? Aby som tomu dobre rozumela,“ ozvala sa Joanna. „Ty si strávila celé popoludnie hľadaním alchymistických spojení. Bože, čo sa ti robí? Zlato, slnko a srdce? A kedy do toho zapojíš Mikuláša?“

„Vtip je v tom,“ odvetila Laura, „že existuje celkom možné spojenie medzi alchymistickými hókusmi-pókusmi a súčasnými vraždami jednoducho preto, lebo vrah tomu verí. Nezáleží na tom, či ide o úplný nezmysel.“

„Prepáč, mami...“ zahanbila sa Joanna.

„Je toho ešte viac,“ odvetila Laura. „Ak si to, samozrejme, chcete vypočuť.“

„Áno, prosím ťa!“ zvolala Joanna a prevrátila oči.

Laura sa uškrnula a pokračovala. „Ak ste si dosiaľ mysleli, že vám rozprávam nepravdepodobné veci, teraz príde naozaj bláznivý bonbónik. Niektorí alchymisti venovali celý život nevďačnej úlohe, usilovali sa vyrobiť kameň mudrcov. Miešali chemické látky, aby vytvorili magickú substanciu, o ktorej verili, že dokáže premeniť obyčajný kov na zlato. Premrhali sa tým celé stáročia, od staroveku po... no sú aj takí, čo tvrdia, že ešte aj dnes sa ľudia venujú alchýmii. Vtip je však v tom, že úsilie objaviť kameň mudrcov bolo neslýchané. Majster sa musel riadiť celým radom pokynov, ktoré prichádzali z najrozličnejších zdrojov, a trávil doslova mesiace, niekedy roky pri jedinom pokuse.“

Pri čítaní tejto literatúry mi začala vrtať v hlave otázka, čo im bolo vlastne návodom. Vtedy mi zišli na um najdôležitejšie prepojenia, ktoré si alchymisti osvojili. Uvedomila som si, že väčšina z nich sa musela vyznať aj v astrológii. Ako študentku ma astrológia veľmi zaujímala. Rýchlo som sa jej však nabažila.“ Ukradomky sa pozrela na Joannu, ktorá krútila hlavou. „Alchymisti robili všetko podľa hviezd. Každý stupeň pokusu vykonávali v konkrétny deň a pri významnom astrologickom zoskupení.“

Laurino obecenstvo mlčalo.

„Pre alchymistov je jeden deň v roku najvýznamnejší. Ekvinokcium – jarná rovnodennosť.“

„Čože?“ podivila sa Joanna.

„Jarná rovnodennosť, prvý deň jari, keď sa dni začínú predlžovať,“ odvetil Philip.

„Správne. Alchymisti považovali tento deň za najšťastnejší na začatie nových experimentov. Práve v tento deň sa väčšina z nich púšťala do nových pokusov pri výrobe kameňa mudrcov. Pripadá na dvadsiaty marec, čo bolo pred dvoma dňami... vtedy sa stala prvá vražda.“

„A čo tým chceš povedať, Laura?“ opýtal sa po chvíli Philip. „Vieš... trochu mi to naháňa husiu kožu, a nechápem, ako nám to pomôže chytiť lotra, čo zabíja mladé ženy?“

„Neprestala som o tom premýšľať, odkedy som odišla z knižnice.“

Neviem, či nám to okamžite pomôže, ale môžeme tak zabrániť ďalším vraždám.“

„Ako?“

„Zamysli sa trochu. Monroe ti predsa povedal, že podľa súdnych znalcov zabili Rachel Southgatovú večer dvadsiateho marca. V ten deň slnko vstúpilo do súhvezdia Barana a Zem prešla jarnou rovnodennosťou. Pre vraha to znamenalo nový začiatok, začiatok nového pokusu.“

„Krásny, naozaj krásny pokus,“ zvolala Joanna.

„Týmto vám chcem naznačiť,“ pokračovala Laura, „že aj načasovanie druhej vraždy má astrologickú súvislosť. Pánbohvie akú, ale ak má a vrah si naplánoval tretiu a štvrtú vraždu, aj tie sa môžu viazať na presný dátum a čas.“

„Má to akú-takú logiku,“ zahundral Philip.

„Samozrejme, že má,“ odsekla Laura. „Problém je však v tom, že nepoznám druhú polovicu.“

„No, nepozeraj na mňa,“ zvolala Joanna. „Ja som matematicka.“

„Prepáč,“ zasmiala sa Laura.

„Ale... práve som ti chcela povedať, že možno budeš mať šťastie.“

„Ale čo?“

„Tom je do týchto vecí zbláznený. Nechápem ho, veď v iných ohľadoch je to múdry a rozhladený mladý muž,“ zakončila Joanna sýtym britským prízvukom. „A každú chvíľu sa tu má objaviť.“

„Nehovor?“ začudoval sa Philip.

„Oci, dúfam, že ti to neprekáža. Chcel sa prísť pozrieť, ako mi je.“ Philip rozhodil rukami. „Ale to je predsa samozrejmé.“

„Za večeru ho donútíme, aby nám zaspieval,“ rozhodla Laura.

Tom prišiel o dvadsať minút. Pôsobil prekvapujúco zdravo, sadrový obvaz mal len na dvoch prstoch ľavej ruky, jej zlomeniu sa vyhol iba o vlások. Univerzitný reprezentant v ragby študoval medicínu, meral skoro meter deväťdesiat a vážil vyše sto kíl, pričom na tele nemal ani gram tuku. Mal hranatú bradu, veľké belasé oči a pekne

ostrihané hnedé kučeravé vlasy, slovom fešák, ako sa patrí. Tom si sadol k Joanne na gauč, a kým Philip odišiel do kuchyne po nápoje, Laura mu vysvetlila, aký majú problém.

„Fíha,“ začudoval sa po Laurinom monológ. „Doparoma. A to myslíte vážne?“

„Už to tak asi bude,“ odvetil Philip, keď sa vrátil do izby a podal mu pohár kľukového džúsu. „Laura tuším nevynechala ani jeden príšerný detail.“

„Dúfam!“ rozosmial sa Tom. „Takže vy si myslíte, že vrah plánuje svoje kroky podľa astrologického plánu?“

„Ešte nie som si celkom istá.“

„Ale naisto viete, že vrah spáchal prvú vraždu asi v čase jarnej rovnodennosti a na mieste činu zanechal zlatú mincu a...“ odmlčal sa, „...vyrezal dievčine srdce. Druhá vražda nasledovala po necelých dvanástich hodinách, zabijak vybral obeti mozog a do lebky vložil striebornú mincu.“

„Správne.“

„V tých prepojeniach sa nemýlite. Mozog sa spája so striebrom a s Mesiacom. Povedal by som teda, že v čase druhej vraždy Mesiac určite vstúpil do súhvezdia Barana.“

„Čo tým myslíš?“ opýtala sa Joanna.

„Jasné ako facka,“ zvolala Laura, „prečo som na to neprišla sama?“

„Na čo?“ nechápal Philip.

„Teraz mi je to už celkom jasné. Slnko, Mesiac a planéty sa pohybujú po oblohe, nie?“ vysvetľovala Laura. „Pohyb Slnka zvieratníkom počas roka dáva význam dvanástim hviezdnyim znameniam. Tom, hovorím dobre?“ Prikývol. „To znamená,“ pokračovala, „že v prvom kalendárnom mesiaci vidíme Slnko v súhvezdí Kozorožca, za ním nasleduje súhvezdie Vodnára, Ryby a tak ďalej. Slnko vstupuje do súhvezdia Barana najneskôr... takého dvadsiateho alebo dvadsiateho prvého marca. Čo je približne aj dátum jarnej rovnodennosti. Potom prechádza do súhvezdia Býka a do zvyšných siedmich súhvezdí. Planéty a Mesiac môžu však vstupovať do hviezdnych znamení a vystupovať z nich aj počas mesiaca.“

„Ale to sa nestáva často,“ dodal Tom. „Mesiac a planéty môžu byť

na druhej strane oblohy po celý mesiac, ale niekedy nasledujú jeden druhého do hviezdneho znamenia.“

„Veru tak, al...“ začala Joanna. Tom ju však predbehol. „Viem, čo si chcela povedať. Už sme sa o tom kedysi rozprávali. Ty si myslíš, že je to všetko nezmysel. Musíš však rozlišovať medzi skutočnou astrológiou a táraninami, čo vychádzajú v časopisoch pre ženy a prílohách novín Sunday. Tie výmysly nie sú podložené ničím, len bujnou fantáziou škrabáka, čo ich píše. Dokonale vyškolený astrológ sa zaoberá oveľa komplexnejšími súbormi ideí, úvahami o účinku všetkých nebeských telies, nielen Slnka.“

„Z toho vyplýva,“ poznamenal Philip, „...že ďalšie nebeské telesá niekedy nasledujú Slnko do znaku zverokruhu a prispievajú k jeho astrologickému vplyvu?“

„Presne.“

„Takže sa mohlo pokojne stať, že Mesiac vošiel do súhvezdia Barana hneď po tom, ako sa Baran stal súčasným znamením, čo sa zhoduje s dátumom a časom druhej vraždy.“

„Stavil by som sa o čokoľvek.“

„No len pomaly... pravdepodobne ma sfúknete ako sviečku, ale nepracujete náhodou s elementárnou chybou? Znaky zvieratníka sa vypočítali... kedy? Pred desaťtisíc rokmi?“

„Nie až tak dávno,“ odvetil Tom. „S astrológiou sa tuším začalo v Mezopotámii okolo roku 4 000 pred Kristom.“

„Dobre, povedzme pred šesťtisíc rokmi. Vtip je však v tom, že konštelácie nemôžu byť presne také, aké boli vtedy, lebo v priebehu niekoľkých tisícročí sa hviezdy vo vzťahu k Zemi dosť pohybovali. Zoskupenie hviezd nemá ten istý tvar, ako malo v dávnoteku a určite nie je ani na rovnakom mieste ako vtedy.“

„Vieš, Joanna, to je vlastne nepodstatné,“ ozvala sa Laura.

„Prečo?“

„Lebo to má význam len pre astrológov z bulvárnych plátkov.“

Joanna sa zatvárala zarazene.

„Zamysli sa trochu. Ak sa všetko krútilo okolo jedného znamenia či viacerých, na tom záleží iba tým, ktorí sa usilujú pripísať povahové vlastnosti ľuďom narodeným v konkrétnom znamení.“

Vieš... ak si Vodnár, si nekonvenčná a slabá v členkoch. Poznáš tie hlúposti.“

„Nebeský posun berú do úvahy skutoční astrológovia. Laura má pravdu,“ prerušil ich Tom.

„Jarná rovnodennosť potom už nie je v súhvezdí Barana,“ poznamenal Philip.

„Na tom nezáleží, iba ak si predplatíš astrologickú prílohu novín Sunday.“

Joanna si vzdychla. „Asi“.

Laura sa uškrnula. „To nič, bábika, ty si len matematicka.“

Joanna sa rezignovane zasmiala a uchlipla si z polievky.

„Tak či onak,“ dodal Philip, „nášho vraha zrejme inšpiruje astrologia. Musíme sa sústrediť na to, v čo verí *on*, nie na to, čo si o tom myslíme *my*.“

„Správne,“ súhlasila Laura a zdvihla ruky. „Vráťme sa k skutočnému problému. Tom, podľa teba je celkom pravdepodobné, že sa v čase druhej vraždy posunul Mesiac do súhvezdia Barana?“

„To sa dá ľahko zistiť.“

„Naozaj?“

„Stačí si to vyhľadať na stránkach almanac.com. Mám ho predplatený.“

„Ó, dobrý Bože!“ zvolala Joanna.

Tom už aj kráčal k počítaču na stole pri gauči. „Je on-line?“ opýtal sa.

„Áno. Mám ADSL,“ povedal Philip a podišiel tiež k obrazovke.

Otvorili si Google a Tom napísal almanac.com. Súbor sa v okamihu otvoril a tak zadal svoju totožnosť. Potom sa objavilo nové menu. V ľavom stĺpci bol zoznam otázok s prázdnyimi rámečkami na odpovede.

Pridala sa k nim aj Laura, ale Joanna zostala na gauči.

„Musím doň vložiť len niekoľko čísel,“ vysvetlil Tom. „Je to fajn stránka, softvér vypočíta polohu akejkoľvek planéty a Mesiaca od ktoréhokoľvek času do roku 3000.“ Pustil sa do písania na klávesnici. „Dobre, takže: Mesiac, dátum 21. marec 2007. Potom napísal ešte niekoľko čísel, odpovedal na rad otázok a až potom ťukol Hľadaj.

Odpoveď sa objavila prekvapujúco rýchlo.

„Super,“ potešil sa Tom.

„Čo je?“ opýtala sa Laura, pre ktorú boli údaje na obrazovke španielska dedina.

„Mesiac vstúpil do súhvezdia Barana 21. marca o 3.47.“

„To by mohol byť presný čas druhej vraždy,“ Philipa tým očividne ohromil.

„Je si Monroe istý tým časom?“ opýtala sa Laura Philipa.

„Povedal mi, že podľa súdnych znalcov sa vražda stala štyri alebo šesť hodín predtým, ako som prišiel. A prišiel som pred pol deviatou, takže vrah vraždil niekedy medzi pol treťou a pol piatou.“

Tom, môžeš týmto softvérom vystopovať okrem Mesiaca akúkoľvek inú planétu?“ opýtala sa Laura.

„Áno.“

„Musíme zistiť, či sa iná planéta chystá vstúpiť do súhvezdia Barana a kedy. Môžeme si ich prebehnúť všetky?“

„Viem urobiť ešte čosi lepšie,“ odvetil. „Viem vám predpovedať pohyb všetkých planét tak ďaleko do budúcnosti, ako budete chcieť.“

„Thomas, nepreháňaj,“ napomenula ho Joanna mierne. „Len do roku 3000.“

Philip vyprskol do smiechu, Tom si však Lauru nevšimal a rýchlo vyťukal potrebné údaje a odpovedal na zopár otázok. Po niekoľkých sekundách aktivoval funkciu Hľadaj a odtisol si stoličku od obrazovky. „Tak, a teraz sa čiň,“ dohovoricel počítaču.

V tomto prípade mu to trvalo dlhšie, ale asi po dvadsiatich sekundách sa objavilo na obrazovke plno grafov a čísel.

„Ako z tohto zmúdrieme?“ opýtala sa Laura netrpezlivo.

„Usilujem sa do toho vniknúť,“ odvetil Tom. Sklonil sa k obrazovke, uprene do nej hľadel, napokon privrel oči v úplnom sústredení. „Preboha!“

„Čo je?“ ozval sa Phillip.

„Tak tomu hovorím bomba.“

„Bol by si taký dobrý a...“ sykla Laura.

„Prepáčte. Len občas dochádza ku konjunkcii planét.“

„Keď sa zdanlivo stretnú?“ skočil mu do reči Philip.

„Áno, keď sa pri pozorovaní zo Zeme dve alebo viac nebeských telies – Mesiac a planéty – dostanú akoby do jednej línie. Zachytiť, povedzme, konjunkciu dvoch planét alebo planéty a Mesiaca sa dá pomerne často, volá sa to konjunkcia troch telies. Konjunkcia štyroch telies je zriedkavejšia – dochádza k nej len každých niekoľko rokov. Presne o týždeň, 31. marca skoro ráno, niekoľko minút po poľnoci, aby som bol presnejší, sa Mesiac a tri planéty takmer dokonale zoradia do šíku a vytvoria so Slnkom konjunkciu piatich telies. Tento jav je taký zriedkavý, že sa za posledných tisíc rokov stal možno desať ráz.“

Laura zareagovala prvá. „Tým chceš povedať, že v priebehu niekoľkých nasledujúcich dní vstúpia tri planéty do súhvezdia Barana?“

„Veru tak.“

„Vieš zistiť, ktoré?“

„Už som zistil,“ odvetil Tom a ukázal na obrazovku.

„Venuša, Mars a Jupiter, v takom poradí.“

„Kedy?“

„Jupiter 31. marca tesne po poľnoci, Mars o niekoľko hodín skôr, večer 30. marca a Venuša... počkajte, pozriem sa,“ dodal a sklonil sa ešte nižšie. „Venuša prechádza do súhvezdia Barana dnes večer o deviatej hodine a ôsmich minútach.“

14

Cambridge večer 10. augusta 1690

John Wickins prišiel do Cambridgea roku 1663 a dnes ho poznal tak ako vlastnú dlaň. Pri svojich pravidelných prechádzkach spoznal každúčku zákrtu v každej uličke, každú rastlinu aj burinu, ktorá vyhúkla spod mačacích hláv. Poznal aj každého učiteľa na univerzite a každého meštana, ktorý mu skrížil cestu. Takmer tri desaťročia si vychutnával mnoho zo svojich každodenných činností: knihy nakupoval v rovnakom kníhkupectve, kalamár si napíňal v rovnakom papiernictve, šaty si dával šiť presne rovnakým spôsobom u toho istého, dnes už zostarnutého krajčírca a šnupavý tabak si kupoval od rovnakého obchodníka, ktorý mu ho po prvý raz obstaral pred vyše dvadsiatimi rokmi. Teraz však odchádzal a mesto sa mu už nevidelo také rovnaké.

Mal veľmi naponáhlo a prenajal si koňa, aby ešte v ten deň zvládol aj spiatočnú cestu z Oxfordu. Keď za súmraku dorazil, podal opraty čeladníkovi. V univerzitnej stajni mu koňa napojili a nakfímili. Preňho to bol veľký luxus, mal však ďalekosiahle plány a nemohol strácať čas v preplnených dostavníkoch, ktoré sa zvyčajne vliekli ako slimáky. Nedalo sa poprieť, že ho vzrušuje nový post, ktorý mu ponúkli, konkrétne miesto rektora na Kolégiu sv. Márie v Oxforde. Išlo o príležitosť, ktorú nemohol neprijať. Nastal čas odtrhnúť sa od Cambridgea a od všetkého, z čoho spočíval jeho tamjší život.

Prirodzene, znamenalo to aj opustiť Isaaca Newtona. Mal s ním veľmi čudsný vzťah. Zoznámili sa v prvom semestri, obaja boli chudobní a pomerne sklamaní z väčšiny ostatných študentov. Obaja

predpokladali, že sa dostanú do náročného víru učnosti, namiesto toho však zistili, že len veľmi málo študentov zaujíma aj niečo iné ako pitie, hazardné hry a prostitútky. S Newtonom pochádzali z rovnakého prostredia, oboch vychovali v rodinách nižšej šľachty. Jeho otec bol riaditeľ školy a Newtonovi otec zomrel ešte prv, než sa narodil. Matka sa vydala za miestneho vikára. Ani jeden z nich nemal jediná spoločnú vec s mládeňcami, ktorí s nimi chodili do ročníka. Mnohí z nich boli synkovia bohatých majiteľov pôdy a úspešných obchodníkov, ale aj títo barani boli lepší ako najlenivejšia a najsprostestšia skupina študentov – odporní potomkovia vysokej šľachty, ktorým rodičia kupovali akademický úspech.

Prešiel nádvorím Trojičného kolégia a vošiel do klenutého priechodu, ktorý viedol ku schodisku. Kráčal pomaly, takmer akoby chcel oddialiť nevyhnutné. V tomto slávnom meste prežil niekoľko pekných chvíľ. Uvedomoval si, že väčšinu jeho života tvorila svetská rutina, ktorá pozostávala zo štúdia a z teologického výskumu. Tieto činnosti spetrovali obdobia, keď pomáhal Newtonovi s jeho vedecskou prácou, rozmnožoval mu texty a robil, čo mohol. Počas tejto spolupráce sa zblížil s veľkým Isaacom Newtonom väčšmi ako ktorýkoľvek iný smrteľník. Bývali však aj časy, keď ich telesná potreba zviadla do jedinečnej intímnosti, do činností, o ktorých nikdy nerozprávali a držali ich pred svetom pod zámkou. A samozrejme, existoval skutočný dôvod, prečo žil v takej tesnej blízkosti s týmto človekom, príčina, ktorá ho povzbudila, aby sa s Newtonom stretol a spriatelil s ním. Učenec, aspoň tak to pochopil, predstavoval najnebezpečnejšieho žijúceho človeka.

Podišiel k dverám do ich bytu, vylovil z vrecka na tunike kľúč a otočil ním v zámke. Chodba a izby vedúce doľava a doprava boli celé vysvietené. Otvoreným oknom na konci chodby prúdil teplý vzduch. Dvere do svojej spálne našiel zatvorené, ale tie vpravo, vedúce do Newtonovej izby a za ňou do laboratória, boli dokorán. V izbe vládlo nezvyčajné ticho. Jediný zvuk pochádzal od párika drozdov, čo hniezdili na breste za otvoreným oknom.

Keď v tej chvíli Wickins stál v spoločnom byte, odrazu ho zaplavila veľká vlna neistoty, pokiaľ išlo o jeho plány. Toto bol jeho

domov. V ňom sa cítil bezpečný. Koná správne, keď ho odvrhuje a ženie sa za novým životom v Oxforde?

Vedel naisto, že jeho úloha v Cambridgei sa skončila. Venoval sa veľmi dôležitej veci, a preto nemohol skôr odísť. Aspoň v tomto ohľade necítil výčitky svedomia. Ku konjunkcii planét malo dôjsť v noci 11. augusta, ale očividne nik sa nechystal urobiť experiment. Ak sa naň nepripravoval Newton, potom nik iný nemá potrebné schopnosti, vedomosti ani ctižiadost'. Jeho priatelia v Oxforde čakali na isté príznaky, no zdalo sa, že vôbec netušia, čo sa deje. Minulý týždeň sa dozvedeli o vražde, ale verili, že dievča zomrelo v rukách milenca, ktorý sa potom sám zabil. Lepšie povedané, to bolo všetko, čo sa im podarilo zistiť, ale dokonca aj jeho priatelia museli uznať, že mnoho zločinov sa dá veľmi ľahko zатуšovať a nikdy ich neodhalia. Keď si Wickins skladal tašku z pleca, vyzliekal kabát, snímal klobúk a všetko vešal na vešiak v chodbe, premýšľal, že najdôležitejšia je predsa len jedna vec. Rubínová guľka je celkom iste bezpečne uložená vo svojej skrinke. A doteraz sa neobjavil ešte ani jeden alchymistický génius s pradávnyimi šifrovanými textami a tajnými vedomosťami, aby ju získal.

Wickinsa prekvapilo, že vidí dvere do Newtonovho laboratória otvorené. Postelňú bielizeň mal skrkvajú na jednej kope. Taniere s jedlom ležali zabudnuté na podlahe, okno roztvorené a na širokej podokenici stála miska s vodou. Bola čistá, nedotknutá. Wickins prešiel do laboratória. Srdce mu bilo ako zvon. Pochytil ho náhly nezmyselný strach. Newton si vždy veľmi ostražito chránil svoje súkromie.

Priateľ ho nepočul. Sedel chrbtom k dverám, žiara ohňa mu osvetľovala jedno líce. Čosi jemnučko držal v dlaniach. Také niečo Wickins doteraz na tomto svete nevidel, bájny predmet, o ktorom však vedel, že je skutočný a nadovšetko posvätný, nexus všetkého významu, rubínová guľka.

Sprvu chcel vykriknúť, ale vďaka bohu nedostal zo seba ani hláska. Strach ním však naďalej lomcoval. Takmer s nadprirodzenou silou sa mu podarilo zdvihnúť ruku k tvári a nechtami sa štipnúť do líca. Išlo takmer o mimovoľný úkon, akoby sa usiloval presvedčiť, že ešte žije a je svedok neodškriepiteľnej skutočnosti.

Jeden z drozdov priletel na podobločnicu a zaľukal do nádoby s vodou. Newton sa zvrtol.

V nasledujúcich dvoch sekundách sa Wickinsonovou myslou prehna-
li tisíce protichodných myšlienok, ale naozaj si uvedomil len dve.
Jedna mu radila, aby utiekol, letel do Oxfordu a varoval priateľov.
Druhá ho pobádala, aby sa vrátil do miestnosti a uchmatol guľku.

Kým sa mu podarilo prekonať vzdialenosť k miestu, kde Newton
sedel, vedec vstal z kresla a pripravil sa na útok.

Na vyše päťdesiatročného človeka, ktorý strávil celý svoj život
v študovni, bol Newton prekvapujúco vrtký. Wickins sa naňho
vrhol, ale Newton sa uhol a útočník stratil rovnováhu. Letmo zba-
dal Newtonov chrbát, dychčal, ale podarilo sa mu zabrániť pádu,
chytal sa stola pri kozube. Rýchlo sa otočil a všimol si, že Newton
berie obal na spisy, ktorý ležal na neďalekom stole.

„Isaac, to nemôžeš urobiť,“ vykrikoval Wickins. „Prosím ťa...
nevieš...“

Newton si ho však nevšimal. Wickinsa sa zmocnila náhla zúrivosť
a v okamihu si uvedomil, že plytvá dychom. Skočil na Newtona
a schmatol ho za plece. Vedec sa mykol, Wickins ho pustil a skrútil
sa. V pravej dlani spolubývajúcего videl guľku, a potom, ako v spo-
malenom filme, mu Newtonova päšť, schovávajúca tento poklad,
mierila do tváre. Podarilo sa mu ukročiť, vyhnúť sa úderu a popri-
tom sa rukou zahnať po Newtonovej hlave, poškrabal ho na líce.
Newton skríkol a so slepou zúrivosťou sa vrhol na Wickinsa. Zasia-
hol ho priamo do brady. „Je moja,“ zreval a z očí mu šľahali blesky.

Wickins sa zatackal, chrptom vrazil do regálov a o drevo si udrel
hlavu, čo spôsobilo, že z nich vypadlo niekoľko téglikov a fľaštičiek.
Dopadli na podlahu, len jedna so žltkastou tekutinou, označená ako
„koncentrovaná kyselina sírová“, skončila Wickinsonovi na chrbte,
vyletela z nej zátka a obsah sa mu vylial na ruku. Vykrikoval, ale tesne
predtým, ako hlas opustil jeho ústa, Newton s výrazom maniackej
zúrivosti, ktorá sa mu vryla do tváre, urobil krok vpred a kopol ho
priamo do hlavy. Wickins sa v bezvedomí zvalil na zem.

Keď sa prebudil, bolo tma ako v rohu. Oheň celkom dohorel, ochladilo sa a pach, ktorý mu udrel do nosa, sa takmer nedal zniesť. Najväčšmi ho však znepokojil zápach rozleptaného mäsa.

Wickins sa pozviechal na nohy. Od bolesti v hlave takmer znovu klesol na kolená a v ruke mu brnelo. Odtackal sa do susednej izby, kde bolo viac svetla. Vyšiel mesiac a nad svetom sa rozprestrel strieborný závoj. Prezrel si ruku. Rukáv košele mal spálený, mäso červené a samý pľuzgier. Prešiel k miske s vodou na podokenici, namočil do nej košeľu, čo ležala neďaleko a ťobol si ňou do ramena.

Takže rubínovú guľku má Newton, čo znamená, že sa vyplnila jeho najväčšia nočná mora. Napriek bolesti sa usiloval trpezlivo uvažovať. Studená voda, ktorú si prikladal na ruku, pomáhala, ale pálenie sa skoro nedalo vydržať. Mal pocit, že mu v hlave desať robotníkov mlatmi rozbíja nepoddajnú skalú.

Spomenul si na chronometer, ktorý mal Newton v izbe a prešiel k nemu. Práve sa zavŕšila štvrtá hodina po polnoci. Dosť dlho ležal v bezvedomí. Potichu zakľal. Znovu si rukami nabral trochu vody, odpil si z nej, opláchol ústa a červenú ju vyplul späť do misky.

Usiloval sa premýšľať, ale bolesť mu tlmila myslenie. Newton zmizol. Možno je už v Oxforde, možno sa pobral inam, aby sa pripravil. Do konjunktie už nezostávalo ani celých dvadsaťštyri hodín. Čo sa chystá urobiť? Do Oxfordu by mohol poslať správu, no v takejto chúlостivej záležitosti sa nedalo veriť ani jednému poslovi, a okrem toho, čo by im odkázal?

Po chvíli vyšiel von a kráčal k stajniam, na sebe mal kabátec, na hlave klobúk a cez plece prehodenú tašku.

Čeladník sa nezatváril veľmi nadšene, keď zbadal Wickinsa, ten mu však ihneď šilingom rozžiaril tvár a pobrali sa k boxom. Newton tu bol pred ním, prezradil mu chlapec, no nič nevravel a videl sa mu ešte roztržitejší a nepriateľskejší ako zvyčajne.

Wickins si vybral gaštanovú kobylu, jedného z najlepších koní v stajni a podal za ňu čeladníkovi v zalepenej obálke peniaze, aby ich odovzdal kvestorovi s tým, že všetko vysvetlí hlavnému koniarovi, len čo sa o niekoľko dní vráti. Má naliehavú prácu a nemôže stratiť

ani minútu. Napoly mŕtvy zdrapil uzdu, prešiel s kobyľou dokola, zamieril k bráne a vyšiel cez ňu na hlavnú cestu.

Za dve hodiny dorazil do Ickwellu, asi šesťdesiat míľ západne od Cambridgea. Keď sa na oblohe objavilo v plnej kráse slnko a ožiari-lo živé ploty, preniesol sa na čerstvom koni, sivom valachovi, cez Brill, Horton-cum. Studley a Islip, až sa dostal na cestu, ktorá ho dovedie k východnej oxfordskej bráne. K mestským hradbám dora-zil o hodinu a pol. Klusom zabočil na Mertonovu ulicu, zoskočil z koňa a koniarovi hodil opraty, aby ho odviedol. Hneď na to sa vybral priamo na univerzitu.

„Do psej matere!“ zvolal Robert Hooke, keď John Wickins dokon-čil svoje rozprávanie. „Mor na toho človeka,“ zakľial a poriadne si šnupol z tabaku.

Sedeli v priestornom univerzitnom apartmáne s výhľadom na ulicu. Tvorilo ho niekoľko miestností, do ktorých sa každoročne v auguste nasťahoval Robert Boyle. Bola to súčasť jeho honorára. Wickins sa cítil úplne vyšťaivený a brnelo mu v ruke i v hlave. Prijal ho Boyle, ktorý napriek tomu, že pôsobil krehko a unaveno, trval na tom, že mu ranu okamžite prezrie a ošetrí. S nacvičenou jemnosťou preskúmal pľuzgiere na Wickinsovom predlaktí a potom mu ho pevne obviazal. Na boľavú hlavu mu Boyle aplikoval krém z mača-cieho moču a myšacincov, ktorý bol podľa neho zvlášť účinný pri bolestiach hlavy. Kým Wickinsa starec ošetroval, ten mu opísal udalosti z Cambridgea. Boyle zachoval rozvahu a informácie prijí-mal striedavo so vzdychaním a vrčaním. Zavše na okamih prerušo-val ošetrovanie rany, aby sa zahľadel Wickinsovi do tváre a prenika-vými zelenými očami pátral po čomsi nedefinovatelnom. Prišiel Hooke, zburcoval ho naliehavý odkaz, ktorý mu priniesol komor-ník. Správal sa úplne inak ako Boyle, hromžil a fučal, nadával a klial, až sa napokon hodil do kresla pri vyhasnutom kozube.

„Tá odporná kreatúra, tá... tá... klystírová hadička,“ burácal a siahol po vrecku so šnupavým tabakom.

Wickinsa napriek polomŕtvemu stavu šokoval. „Sir, prosím vás, ovládajte sa...“

„Prečo by som sa mal ovládať?“ odsekol Hooke. „Niet príhodnejšie opisu vášho veľaváženého profesora matematiky. Použil som ešte mierne slová. A nedá mi nedodať, že vy, vážený pán, nie ste o nič lepší ako on.“

V tej chvíli Wickins jasne pochopil, prečo Newton tak neznášal tohto človeka. Hookova dokrútená krpánska postava bola takmer rovnako odporná ako jeho charakter.

„Ale no tak, páni,“ zasiahol Boyle. „Podľa mňa John pred nami rád uzná, že urobil chybu, pokiaľ ide o jeho spolubývajúceho. Teraz je však dôležitejšie vymyslieť nejaké riešenie a nie sa navzájom obviňovať.“

„Ja som vás oboch varoval,“ nedal sa zastaviť Hooke. Otočil sa od Wickinsa k Boylevi a dodal: „Ľudská ctibažnosť nemá hraníc. Už na prednáške v Londýne som vám pán Boyle povedal, že Newton naďabil na niečo veľmi vzácne.“

„Ani si nespomínam, či tam vôbec bol,“ odvetil Boyle.

„Stál takmer vzadu pri dverách. Z pódia som ho zazrel a nemýlil som sa. Odišiel ešte skôr, ako Wren dokončil svoju reč.“

„A tvrdíte, že ste v tejto veci oslovili Wrena.“

„Oslovil,“ odvetil Hooke takmer šeptom. „Ale nič mi neprezradil. Ten chlap ma nikdy nemal rád.“

Wickinsonovi sa nepodarilo potlačiť hnevľivý podtón. „Ctihodný Majster,“ začal a pozrel na Boyla. „Som priam zdrvený z toho, ako hlúpo som konal. Ak mi však láskavo dovolíte vyjadriť svoju najhlbšiu ľútosť, povedal by som len toľko, že hoci by sme aj mali odôvodnené podozrenie, že Newton vie o rubínovej guľke, podľa mňa by bolo takmer nemožné domnievať sa, že má vedomosť aj o tom, ako sa takmer pod našimi nosmi k tomuto vzácnemu predmetu dostať, a nikdy by som neuveril, že by mohol čo i len tušiť, čo si s ňou počať, ak ju získa.“

„Vy hlupák, veď vás sme poverili úlohou sledovať toho démona!“ zvolal Hooke.

„Páni,“ ozval sa znovu Boyle. „Nemám silu ani ochotu opakovať

sa v toto poľutovaniahodné ráno. Vyvarujte sa svojej zlovôle, lebo inak bude všetko stratené. Ak sa nezaodejete do plášťa inteligencie a dôstojnosti, náš priateľ Isaac Newton nás hravo prekabáti. A nemýľte sa, ako protivník vzbudzuje úctu.“

Na okamih sa odmlčali. Wickins si odrazu uvedomil zvuky mesta, ktoré prichádzali cez otvorené okno. Bolo takmer deväť hodín, a hoci v Oxforde neboli takmer nijakí študenti, mesto ďalej žilo kupcami a pouličnými predavcami, vozmi pomaly ťahanými koňmi, vzdialeným klepotom kladív a svišťaním píľ na drevo, lebo robotníci opravovali univerzitnú strechu.

„O čom premýšľate, ctihodný Majster?“ Hooke odtrhol pohľad od Wickinsa. „Poznáte môj vzťah k Newtonovi. Je nadutý ako žaba. Všetci vedia, že je to pravda, a niektorí aj z trpkkej skúsenosti. Ale len blázon by popieral jeho mimoriadne znalosti.“

„Vaše slová, Robert, sú typicky mrzké, ale samozrejme máte pravdu. Bolí ma, keď vyslovujem takú vec, ale obávam sa, že musíme očakávať to najhoršie. Newton bude pracovať s inými. Inak to nepôjde, hoci jemu samému sa to nebude vôbec páčiť. Musíme aj predpokladať, že títo ľudia sú v meste už istý čas a napriek tomu, že sme ich nedokázali odhaliť, pošpinili si ruky krvou. Všetci dobre vieme, čo má rituál za následok.“ Zamračene sa pozrel z jedného na druhého.

„Páni, pre svoju nečinnosť teraz čelíme hroznému nebezpečenstvu. Každý z nás musí,“ a zabodol do Hooka pohľad, ktorým by rozochvel aj mocnejších chlapov, „urobiť, čo je v jeho silách, aby sme dnes večer zastavili profesora matematiky. Čas pracuje proti nám, priatelia moji. S prípravou musíme začať ihneď.“

15

Kancelária inšpektora Monroa pôsobila tak stroho ako on sám. Tretinu miestnosti zaberá pracovný stôl. Okrem prvotriedneho počítača, dvoch telefónov a tácky na perá na ňom nemal nič. Na stenách neviseli obrazy a z registračky sa hojdali listy takmer vyschnutého Hlúpeho Jana. Pri stole stáli dve obšúchané kreslá, obrátené k Monroovej otáčacej stoličke z umelej hmoty s nízkym operadlom. Neboli to však tieto kusy nábytku, čo na človeka urobila prvý dojem, ale vôňa, akási zmes pachov bufetového jedla. Laura dospela k záveru, keď si sadala do kresla, ktoré jej ponúkol detektív, že Monroe je človek, podľa ktorého je dobrý obed zbytočná strata času a peňazí.

Jedna stena miestnosti bola zo skla. Ponúkala výhľad na otvorený priestor zaplnený pracovnými kójami, na steny polepené tabuľkami, na blikajúce monitory, počítače obsluhované uniformovanými policajtmi a na úradníkov v civilných šatách pijúcich kávu, sledujúcich obrazovky, rozprávajúcích sa veľmi nahlas, opierajúcich sa na stoličkách, s nohami na stoloch, študujúcich papiere, prečesávajúcich si rukami vlasy, čmárajúcich do poznámkových blokov, ťukajúcich do klávesníc, telefonujúcich, počúvajúcich a hovoriacich. Bolo trištvrte na osem večer, ale mohla byť aj hociktorá iná denná či nočná hodina. Pracovisko pripomínalo mravenisko plné hluku a ostrého svetla. Laura zo skúsenosti vedela, že nech sa policajná stanica nachádzala v ktoromkoľvek meste, nikdy nespí.

Takmer sa strhla, keď si pomaly uvedomila, že Monroe s Philipom na ňu vypliešťajú oči.

„Pani Nivenová,“ prebodol ju Monroe prenikavým pohľadom. „Vraj máte pre nás informácie, ktoré nám pomôžu pri vyšetrovaní.“

Z hlasu mu zaznieval iba náznak pochybnosti a netrpezlivosti, ktorý však Laura vycítila. Už sa stretla s podobnými typmi vlastne mnoho ráz. Monroe predstavoval typický britský ekvivalent zoceleného kariérneho policajta, ktorých spoznala počas svoje dráhy kriminálnej reportérky. Chlapi Monroovho razenia odolávali väčšine zbraní, o ktorých vedela, že by ich mohla použiť, aby si zastala svoje miesto v mužskej spoločnosti. Bol imúnny voči jej presvedčovaciemu talentu a schopnosti presadiť si svoje, čo zvyčajne veľmi účinne fungovalo. Súčasne si jasne uvedomovala, že najlepší policajti na svete sú práve Monroovia. Boli to muži, ktorí aspoň na povrchu vyzerali, že nevedú rodinný život, nezaťažujú sa nijakým citovým balastom, ničím, čo by ich oslabovalo alebo odkláňalo od zverenej úlohy.

„Áno, mám,“ odvetila, „a myslím, že dosť dôležité.“

„Tak to sa mi uľavilo.“

Vrhla ešte jeden pohľad na Philipa, aby nabrala odvalu rozpovedať všetko, čo mala na srdci a pustila sa do rozprávania. Postupne vysvetlila, čo zistila, ako hľadala na stránke almanac.com a ako o nedlho dôjde ku konjunkcii. Detektív si zachovával takmer neustále kamennú tvár, len sem-tam sa zamračil, aby naznačil, že ju počúva. Keď Laura skončila, oprel sa v kresle a zložil si ruky na prsiach. Rukávy na saku sa mu vykasali a zdalo sa, že sa tak napli, akoby sa látka mala v každom okamihu roztrhnúť.

„Astrológia.“ Slovo vyslovil so zaokrúhlenými perami, s čistým londýnskym prízvukom, slabika „ló“ sa k nim vrátila ako ozvena z dutej vŕby. Zahľadel sa do stropu.

„Viem, čo si myslíte. Iste, znie to, no... dosť čudne, asi...“

„Vy ste presvedčená, že náš vrah pracuje podľa programu napísaného vo hviezdach, že nejaký trafený blázon zabíja podľa starostlivo vypracovaného plánu.“

„Áno.“

„A to len pre zhody okolností, na ktoré ste narazili?“

Laura sa naježila.

„Viem,“ Monroe zdvihol ruku, aby ju umlčal. „Viem, pani Nivenová, že podľa vás nejde o náhodu.“

„Pán hlavný inšpektor, podľa mňa tieto skutočnosti sú viac ako

len zhoda okolností,“ zamiešal sa do rozhovoru Philip. „Neverím na astrológiu, pre prípad, že by vás to zaujímalo. A pokiaľ viem, aj Laura je voči nej skeptická.“

„Pozrite, pán Bainbridge a pani Nivenová. Veľmi dobre chápem, kam mierite. Uvedomujem si, že človek nemusí byť astrologickým fanatikom, aby zistil, že vrah operuje podľa pravidiel takzvaného umenia, ale nemyslíte, že prikladáte priveľký význam súboru faktov, ktoré sa dajú vysvetliť množstvom iných spôsobov?“

Cestou do Oxfordu Philip upozornil Lauru, že Monroe nepatrí k ľuďom, ktorí sa dajú ľahko presvedčiť. Vlastne s ním je to vždy ťažké, bodka.

„Akými napríklad?“ podpichla ho Laura.

„Vrah môže zanechávať po sebe falošnú stopu. Možno nás chce do viesť k tomu, aby sme si mysleli, že pracuje podľa nejakého bláznivého plánu a chce nás napáliť. Alebo najprostejšie sa dá celá vec vysvetliť tak, ako som už naznačil, že ide iba o zhodu okolností.“

„Neberiem ani jedno, ani druhé,“ odvetila Laura netrpezlivo. „Nezhltnem vašu predstavu, že by niekto naplánoval dve vraždy presne na dni, ktoré sme odhalili, len aby neskôr urobil niečo celkom iné. A ešte menej sa mi pozdáva váš názor, že naše údaje predstavujú len akúsi zhodu okolností.“

Monroe mal mnohoročné skúsenosti s ľuďmi, naučil sa ich odhadovať, ako aj do viesť k tomu, aby v ňom čítali to, čo chcel, aby čítali. Nemohol si pomôcť, ale musel obdivovať túto Američanku. Mala silný žalúdok, to mu však nezabránilo, aby sa postavil proti jej teóriám.

„Rozumiem fyzike, pani Nivenová. Uvedomujem si, že astronomické fakty na rozdiel od astrologických interpretácií sú nevyvrátiiteľné, ale nakoľko je presný ten váš počítačový program?“

Laura na okamih zaváhala.

Monroe využil nečakanú výhodu. „Celá vaša teória závisí od presného načasovania, spája vraždy so vstupom planét... do čoho? Aha, do súhvezdia Barana.“

„Nemám dôvod pochybovať o presnosti webovej stránky,“ odvetila Laura.

„A ako je to s časmi vražd?“

„Rachel Southgatovú zavraždili 20. marca medzi siedmou a pol deviatou večer,“ odvetil Philip. „Jessicu Fullertonovú na druhý deň medzi pol tretou a pol piatou ráno.“

„Áno, ale dobre viete, že súdni znalci nie sú schopní stanoviť čas vraždy s takou presnosťou, akú potrebujete. Astrológia bude zrejme oveľa presnejšia veda.“ Monroe sa vážne usmial.

„Pán hlavný inšpektor, vaše argumenty stoja na hlinených nohách a vy to viete,“ odvrkla Laura. „Ide o viac ako o zhodu okolností. Okrem toho, preboha, veď už zomreli dve mladé ženy. Máte hádam lepšiu teóriu?“

Uvedomila si, že urobila chybu, len čo jej slová opustili ústa. Philip vrhol na ňu nahnevany pohľad.

Monroe zostal ľadovo chladný. „Samozrejme, že si veľmi dobre uvedomujem vážnosť situácie. A môžem vás ubezpečiť, že máme aj vlastné teórie. Ďakujem vám, že ste sa unúvali, ale teraz ma, prosím vás, ospravedlňte...“

„Čože...!“ vykrikla Laura. „Vy chcete ignorovať všetko, čo som vám povedala, pričom ďalšia vražda je naplánovaná na dnes na deviatu hodinu a niekoľko minút? O...“ Rýchlo sa pozrela na hodinky. „Zostáva už len čosi vyše hodiny?“

„Nehnevajte sa, pani Nivenová, ale chcem. Moje zdroje sú obmedzené. Mám k dispozícii skupinu dvadsiatich policajtov, ktorí sa venujú tomu, čo je podľa mňa, povedzme, priamočiarejšia línia vyšetrovania. Okrem toho čo odo mňa očakávate, aby som spravil?“

Samozrejme, položil jej dobrú otázku. S Philipom o nej v aute úporne premýšľali, ale ani jeden nezačal na túto tému hovoriť. Aj keby mali pravdu a hlavný inšpektor by si ich názory osvojil, čo vlastne v tejto chvíli preňho vyplývalo z ich informácie?

„Pozrite,“ povedal Monroe nezvyčajne miernym hlasom. „Pani Nivenová, cením si váš záujem. Som si istý, že robíte všetko s najlepším vedomím a svedomím, ale...“

„Ako chcete.“ Laura schmatla kabelku a vstala. „Prepáčte, že sme vás vyrušovali. Pracujte si pekne po svojom, len dúfam, že budete mať pravdu.“

Len čo zachmúrený hlavný inšpektor Monroe potlačil kyvadlové dvere do laboratória súdnych znalcov, vedúci oddelenia Mark Langham sa obrátil k hlavnému technikovi s výrazom tváre, ktorý by sa dal slovami vyjadriť: „Ach, dofrasa, už zase má jednu z tých svojich nálad.“

„Chcem počuť len dobré správy,“ vyštekol Monroe.

Langham mlčal a viedol ho k bielymu plastovému a sklenenému stolu v strede miestnosti. Vrch stola tvorilo presvecovacie zariadenie a plocho na ňom ležal kus plastu asi pol štvorcového metra, ktorý vyzeral ako röntgenová fotografia. Uprostred obrázka bol čiernobiely útvar dlhý asi desať centimetrov, štvrt' ovál s drobnými bodkami a čiarkami po okraji.

„Čo je to?“ opýtal sa Monroe.

Langham umiestnil šošovku nad obrázok. „Dobre sa pozri.“

Monroe priložil oko k šošovke a prešiel s ňou po plastovom hárku.

„Čiastočný odtlačok,“ poznamenal Langham vecne. „Značky okolo okraja... švy. Drahé topánky.“

Monroe sa vystrel. „Ručne šité?“

„Celkom možné.“

„Ešte o nich niečo máš?“

„Z tohto fragmentu to vyzerá na číslo desať, štandardná šírka.“

„Kde sa našiel?“ opýtal sa Monroe. Hlas mu znel odrazu podstatne spokojnejšie.

„Nedaleko domu, blízko miesta, kde priviazali pramicu.“ Detektívi podal niekoľko čiernobielych fotografií slaboznačného odtlačku v blate. Keď si ich Monroe prezeral, Langham prešiel okolo stola k pracovnému pultu. Vrchná plocha z lisovanej ocele bola úzkostlivo čistá. Pri stene stál rád prístrojov, samé digitálne obrazovky a plastové šnúry. Pred ním dve Petriho misky.

„V odtlačku sme našli toto,“ Langham pinzetou vytiahol z misky kúsok kože. „Vysoká kvalita a nová.“

„A čo je toto?“

Z druhej misky vybral Langham podobný kúsok zeleného materiálu. „Plast. Druh polypropylénu, aby som bol presný. Aj tu máme do činenia so špičkovým materiálom, s drahým polymérom, výnimočne ľahkým, ale veľmi pevným.“

„A tiež si ho našiel v odtlačku?“

Langham prikývol. „A potom ešte v mikroskopickom množstve po celej trase zo spálne na prvom poschodí až ku miestu vzadu na prízemí.“

„Vieš zistiť viac aj o tom plastovom materiáli?“ V čom je špeciálny?“ opýtal sa Monroe.

„Nanešťastie, nie je až taký nezvyčajný a na úlomkoch, ktoré sme doteraz našli, nebolo nijaké označenie. Pomohol by nám kus aspoň päť štvorcových centimetrov aj so značkou výrobcu.“

„A čo by si ešte nechcel, aby ťa dnes večer žena požiadala, že sa chce s tebou milovať?“

Langham sa zasmial a cúvol k prvej Petriho miske. „Možno sa na nás šťastie usmeje s touto kožou. Vo Wollworthe nenájdeš veľa ručne šitých topánok z takého materiálu.“

Monroe si vzal pinzetu a zdvihol kúsok do svetla. Nebolo na ňom nič, čo by stálo za povšimnutie, hnedý pásik dlhý niekoľko milimetrov.

„Pozriem sa do databázy a pošlem niekoho, aby obišiel všetkých príštipkárov v meste. Myslíš, že sú tie topánky nové?“

„Koža určite a fotografia je pozoruhodne jasná. Je možné, že topánky len nedávno nanovo podrazili, aspoň sa mi tak vidí.“

Monroe vrátil pinzetu Langhamovi. „Len si v tejto veci nerobme priveľké nádeje. A... ani muk o tom, aspoň v tejto chvíli, dobre?“ Zvrtol sa a prešiel popri ňom k dverám. „Mark, veľa šťastia v práci,“ zaprial a ani neotočil hlavu.

16

Akolyt trpezlivo vyčkával v aute takmer šesť hodín, len zriedka odtráhal oči od radového domu číslo 268 na Princezninej ulici. Sledoval, ako jeho obyvatelia a ich priatelia prichádzajú a odchádzajú. O 6.04 prišli dvaja študenti, ktorí sa delili o dom so Samanthiným frajerom Simonom Weldingom. O dvadsaťsedem minút po nich dorazili dve dievčatá. Študentky tretieho ročníka na Brooksovom kolégiu Kim Rivedonová a Claudia Meacherová. Spolu zostali v dome ďalších dvadsaťjeden minút a všetci štyria odišli o 6.52. Z vlastného pozorovania a z informácií, ktoré akolyt získal, vedel, že študenti Dan Smith a Evelyn Rose, ktorí bývali so Simonom Weldingom na čísle 268, sa s oboma dievčatami nevrátia do domu skôr ako o jedenástej. Simon Welding zastal pred domom na rozheganej desaťročnej Mazde o 7.32 večer. Z domu už živý nevyjde.

O dve minúty deväť akolyt vystúpil z auta. Na topánkach mal prezuvky z umelej hmoty a v ľavej ruke niesol nenápadnú kovovú debničku. Spredu mala pevné západky a zámky, na dĺžku merala asi dvadsať centimetrov, na šírku dvanásť a hlboká bola tiež dvanásť. Bola to vyhrievaná skrinka na orgány, jedna z piatich, ktoré si objednal a dal vyrobiť podľa vlastných rozmerov odborníkovi v Rakúsku. V pravej ruke niesol malé čierne plastové vrecko, zips bol zatiahnutý. Pozrel sa na obe strany cesty. Na vzdialenom rohu ulice stála hlučná krčma a kolmo na Princezniu ulicu viedla frekventovaná Cowleyho cesta, hlavná tepna do stredu mesta a do Londýna. Výhľadu na krčmu aj na križovatku bránil ohyb cesty, čím sa tento koniec stal tichším a tmavším. Do záhrady vstúpil cez drevenú bráničku a rýchlym krokom prešiel k bočnému vchodu, ktorý viedol k priechodu vedúcemu pozdĺž domu do zadnej záhrady.

V úzkom priechode nebolo vidno ani na krok, mesiac zahaľovali mračná a oceľové svetlo z najbližšej pouličnej lampy sem takmer nepreniklo. Asi v dvoch tretinách chodníka zastal. Z cesty ho nebolo vidieť. Skrinku aj vrecko si položil na zem, odomkol a otvoril zips na vrecku. Opatrne z neho vybral čisté plastové oblečenie, rukavice a kuklu s otvorom. Veľmi starostlivo si na seba navliekol odev a zopol si ho suchým zipsom pri krku, na zápästiach i v páse, takže každý centimeter tela mal zahalený. Cez umelú hmotu pozrel na hodinky, bolo 9.04.

Vzadu za domom bola záhrada neudržovaná a zarastená. Akolyt opatrne a potichu prišlo k dverám do kuchyne, ktoré viedli priamo z nej. Zastal pri nich a nastražil uši, či nezačuje z domu nejaký zvuk. Nepočul nič okrem vzdialených tónov hudby, ktorá, ako sa zdalo, prichádzala z poschodia.

Prešiel kuchyňou do chodby a pomalými, rozvážnymi krokmi vystupoval po schodoch. Všetky zmysly mal napäté, bol pripravený na čokoľvek. Keď sa dostal na odpočívadlo, prezrel každú izbu, aby sa uistil, že je so svojou korisťou sám, až potom sa pohol k spálni. Už rozoznával hudbu – Schubertovo sláčikové kvarteto allegro v d mol, jeho obľúbená skladba. Pri dverách zastal a započúval sa, či nezachytí iný zvuk ako hudbu. Rozpoznal iba ťažké dýchanie a semtam zastonanie. Pootvoril dvere a nazrel do izby.

Samantha sedela na vrchu, chrbát mala prehnutý do oblúka, tvárou k stropu. Simon s rukami na jej drobných pevných prsiach vyplieštal oči na výraz jej extázy. Akolyt sa takmer nebadateľne striasol, zaplavila ho vlna pocitov – žiarlivosť, znechutenie, očarenie. Spoločne vytvorili vlnu sexuálnej energie, ktorá mu prebehla po chrbtici. Cítil, ako mu stvrdol. Vtom si však uvedomil, že už nemôže stratiť ani sekundu, odložil kovovú skrinku na podlahu, z vrecka vytiahol skalpel, otvoril ho a urobil tri rôzne kroky vpred. Ku koncu postele došiel dávno predtým, ako si Simon a Samantha uvedomili jeho prítomnosť.

Obratným pohybom strhol Samanthinu hlavu dozadu a jediným šmyknutím skalpela jej prerezal hrdlo a s ním aj krčnú tepnu. Z rany sa krv rozstrekla po celej izbe. Až potom pritlačil čepeľ hlbšie a rozrezal jej hrtanové svaly. Okamžite tým umlčal náznak výkriku

a dievča padlo na podlahu. Oboma rukami si držalo hrdlo, krv sa jej hrnula pomedzi prsty. Na akolyta pozrela obrovskými očami, ktorými sa neúspešne pokúšala pochopiť, čo sa stalo.

Simon od šoku úplne zdrevenel a útočník využil moment prekvapenia trvajúci sekundu či dve. Zasekol sa mladíkovi do hrdla takou silou, že mu takmer odrezal hlavu, rezná rana sa ťahala od ucha k uchu. Krv vystrekla akolytovi do kukly, rýchlo si ju zotrel. Telo Simona Weldinga sa kŕčovitě chvelo, z úst mu vyšpechla tmavá krv a premenila mu tvár na červenú tekutú masku.

Akolyt ho nechal, nech sa zvíja na premočenej plachte, skočil z postele a kvokol si k Samanthe. Ešte žila. Už nemohol stratiť ani sekundu. Priložil si ruku na jej čelo a pod krk a jediným myknutím jej zlomil chrbticu medzi dvoma hornými stavcami C1 a C2. Okamžite ochabla.

Zašiel si po kovovú skrinku a položil si ju vedľa seba. Potom pretúľal Samanthu na brucho. Dvoma jednoduchými ťahmi jej otvoril telo, na oboch stranách chrbtice jej urobil dvadsaťpäťcentimetrové rezy. Odtisol od seba mäso a uvidel jej hrudný kôš. Zo zazipsovaného vrecka na plastovom odevu vylovil chirurgickú píľku na baterky a v okamihu sa prerezal kosťami. Keď oddelil od seba rebrá, skalpelom opatrne odrezal cievy a trubice vedúce do ľavej a pravej obličky.

Akolyt otvoril skrinku na orgány, na ruke pocítil chlad a všimol si, ako sa nad ňou vytvoril mrazivý obláčik. Z postele začul hlasné zachrčanie, vzápätí nastalo ticho, keď sa Simon Welding striasol a zomrel.

Akolyt vložil ruky v rukavičiach do teplého tela Samanthy Thurovovej. Pomaly z neho vytiahol obe obličky, každú zvlášť uložil do priezračného plastového vrecka, zapečatil a jemne vložil do skrinky. Z vrecka na boku skrinky vytiahol kovovú mincu. Opatrne ju uložil do pravého otvoru v Samanthinom chrbte. Potom zatvoril veko na skrinke a nastavil kombináciu na zámke. Z vrecka vytiahol handru napustenú čistiacim prostriedkom, očistil si rukavice, odstránil krv z rúčky a veka kovovej skrinky a znovu si ju vsunul do vrecka. Na skalpel natiahol ochranný kryt a vložil ho do rovnakého vrecka.

Presne o 9.13, deväť minút od vstupu do domu, sa opäť ocitol v tmavom priechode pozdĺž domu. Zložil si kuklu aj s okuliarmi, overal a návleky z topánok, pri tom dával veľký pozor, aby sa mu na pokožku alebo šaty nedostala ani kvapôčka krvi či čiastočka vlákna. Keď si navliekol druhé čisté plastové rukavice a vymenil návleky na topánkach, z vrecka na nohavičiach vytiahol malé vrecko a vložil doň overal, okuliare, rukavice, prvé návleky na topánky, skalpel a utierky. Potom si stiahol druhé rukavice, zasunul ich na vrch vrecka a zavrel ho. Zdvihol skrinku na orgány a rýchlo prešiel do prednej časti domu. Prikrčil sa a vyzrel na ulicu. Od susedného domu k nemu kráčala mladá dvojica. Úplne si čupol. Keď prechádzali okolo, dievča sa zachichotalo.

Len čo sa párik dostal na koniec ulice a zmizol akolytovi z dohľadu, znovu sa pozrel doľava a doprava. Nikde nikoho. Rýchlo, ale pokojne sa prešvihol ponad nízky záhradný múrik. Na Toyote otvoril kufor radšej kľúčom ako diaľkovým ovládaním, uložil doň skrinku na orgány a dvoma koženými remencami ju zaistil, aby sa neprevrátila. Potom k nej pridal aj plastové vrece, zavrel kapotu a prešiel dokola k vodičovým dverám. Len čo sa usadil, stiahol si z topánok návleky a vsunul ich do plastového vrecka, ktoré položil na sedadlo. Utierkou si očistil ruky a vložil ju do vrecka. O tridsať sekúnd sa už viezol do centra Oxfordu, pohmkával si Beethovenovu klavírnú sonátu a mal skvelý pocit dobre vykonanej práce.

17

Oxford večer 11. augusta 1690

Bolo šesť hodín, keď dostavník schádzal z Headingtonského kopca asi míľu za mestskými hradbami a horúčava sa ešte vždy takmer nedala zniesť. V hostinci U medveďa mu sluha vyniesol kufor po točitých schodoch a opýtal sa, či nechce, aby mu večeru priniesol do izby. Keď odišiel, Newton si mohol vydýchnuť, potešiť sa zo samoty a popremýšľať o posledných dvadsiatich štyroch hodinách.

Z Cambridgea letel na koni ako divý, skoro umlátil chudáka koňa. Keď si však dva razy vymenil kone, najprv v Standon Puckeridgei a potom v Great Handhame, zavŕšil cestu za čosi vyše štyri hodiny a do hlavného mesta sa dostal pred poludním. Ako zvyčajne cestoval pod menom William Petty a takto nepoznaný strávil noc v hostinci Labuť v centre Londýna.

Počas celej cesty a pokojných hodín v Londýne uvažoval o úlohe, ktorá ho čaká. Spomínal na čas i strach, ktorý prežíval v Cambridgei. Ešte vždy celkom nechápal, čo Wickinsa vlastne posadlo. Možno, uvažoval, guľka má zvláštnu moc, že na ľudí takto pôsobí. Jedno však vedel naisto, podivný incident v laboratóriu vystupňoval jeho už beztak na najcitlivejšiu mieru nastavený zmysel pre nebezpečenstvo. Na každom kroku striehnu naňho nepriatelila. Nemohol veriť nikomu, a preto aby zmiatol možných rivalov a iných odvážlivcov, ktorí si myslia, že mu môžu ukradnúť drahocennú guľku, rozhodol sa, že ich stoj čo stoj zvedie zo svojej stopy. Najprv teda na koni docváľal do hlavného mesta, odtiaľ si vzal dostavník, aby prišiel do Oxfordu tak ako väčšina cestujúcich. Škrabanec na tvári, ktorý mu urobil Wickins, ho ešte vždy štípal, ale nemal ako zamaskovať

podliatiny. V stredu ráno ho sluha vytrhol z bezsenného spánku, aby pokračoval v ceste do Oxfordu, pričom do mesta docestoval asi po trinástich hodinách.

V hostinci U medveďa Newton odrazu pocítil únavu a potreboval sa vyspať, vzrušenie mu v tom však bránilo. Zhltol trocha vývaru, pri večernom svetle chvíľu čítal, nezaujato sledoval pobeť potkana po drevenej dlážke a presne podľa dohody o desiatej hodine začul prichádzať po chodbe priateľa, ktorý jemne zaklopal na dvere. Pristúpil k nim a otvoril ich. Pred ním stál Nicholas Fatio du Duillier. S čiernymi kaskádovitými kučerami vyzeral mladší a rúcejší, ako si ho Newton uchoval v pamäti, a to sa nevideli len tri týždne. Pokynul mladíkovi, aby vošiel, ten so širokým úsmevom vstúpil a obaja sa objali.

„Čo to máte na tvári?“ opýtal sa Fatio ustarostene.

„Ale nič,“ odvetil Newton netrpezlivo a otočil sa.

„Ste akýsi rozrušený, priateľ môj. Stalo sa niečo?“

„Menšia nepríjemnosť v Cambridgei. Nič, z čoho by ste si museli robiť starosti, môj milý Fatio. Ste pripravený?“

„Urobil som, čo sa dalo. Nežiadate odo mňa maličkosť, ale bezvýznamná práca prináša málo ovocia. Verím, že som vykonal, čo bolo v mojich silách. S Landsdownom sme tu už dva týždne a zohnali sme všetko potrebné. Denne kontrolujem skrinky, a hoci už nemôžeme stratiť ani sekundu, verím, že sa nám to podarí.“

Newton si skúmavo prezeral jeho peknú mladú tvár. „Prinášate mi dobrú správu.“

„Poklad je v bezpečí?“

„Samozrejme. Tak a teraz si prejdime celý postup ešte raz.“

O tridsať minút spoločne opustili hostinec.

Do kolégia mali len krátku prechádzku a cestu prekonali mlčky. Tam sa stretli s tretím spoločníkom, ktorého vždy oslovovali pán Landsdown. Bol ešte vyšší ako Fatio du Duillier, skôr svalnatý než chudý. Na sluchách mu už šediveli vlasy. Navzájom sa jeden druhému uklonili. „Som rád, že vás vidím,“ privítal ich Landsdown. „Priniesli ste všetko?“

Newton sa poklopkal po zvrchníku pod ľavým plecom. „Všetko je tak, ako má byť.“

„Tak sa teda do toho dajme. Nasledujte ma.“

Landsdown ich previedol cez nádvorie k vchodu, ktorým prešli do dlhého úzkeho priechodu s mnohými dverami naľavo i napravo. Pri štvrtých dverách vľavo traja muži zastali. Landsdown vytiahol z jazdeckých nohavíc kľúč a otočil ním v zámke. Chytil kľučku stisol ju a zľahka potlačil.

Priamo pred sebou zbadali ďalšie dvere. Tie boli otvorené a cez ne dovideli na strmé úzke kamenné schodisko, vedúce kamsi do tmy. Na začiatku schodov bola v konzole na stene fakľa. Landsdown ju vzal a vykročil.

Zišli po krátkom krídle schodov a ocitli sa v izbe zapratanej regálmi a policami so stovkami a stovkami fliaš vína, portského a brandy: nachádzali sa v univerzitnej vinnej pivnici. Landsdown ich odviezol na druhý koniec klenbovej miestnosti a zastal pri stene. Na dotyk bola studená a vlhká. Landsdown pomaly prebehol dlaňou po múre. Fakľu si pridržal tesne pri kameni, ale očividne sa väčšmi riadil hmatom ako zrakom. Po chvíli ruka znehybnela a prst vsunul do malej tmavej kovovej kariky, v priemere asi ako väčšia minca. Prudko za ňu potiahol a ozval sa zvuk, akoby padalo čosi ťažké. Stena sa veľmi pomaly odsunula, približne na šírku chlapských pliec.

Landsdown sa otočil k spoločníkom. „Páni, naša nočná zmena sa práve začína. Ste pripravení pokračovať?“